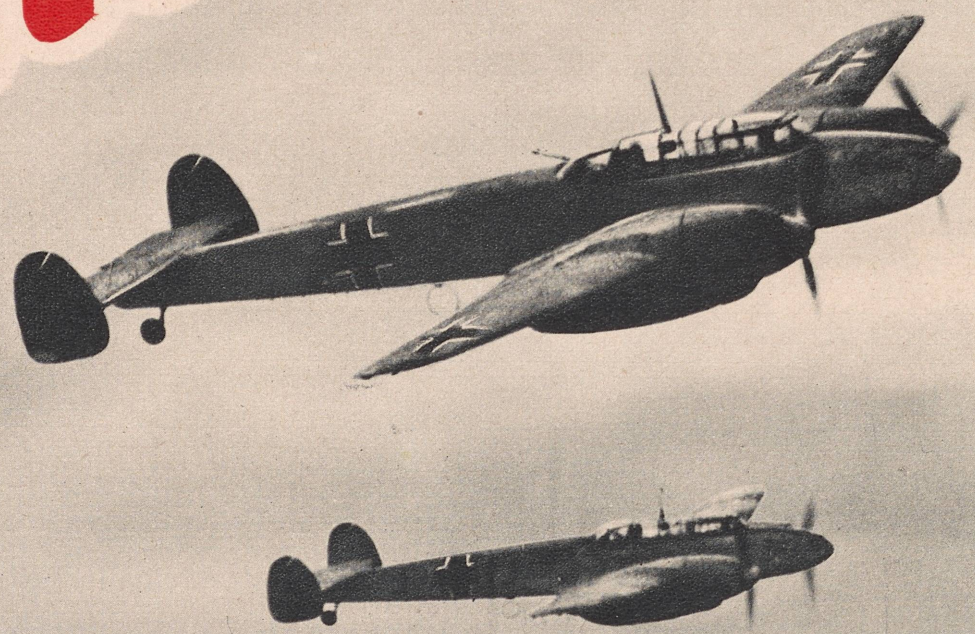
N Nr. 8

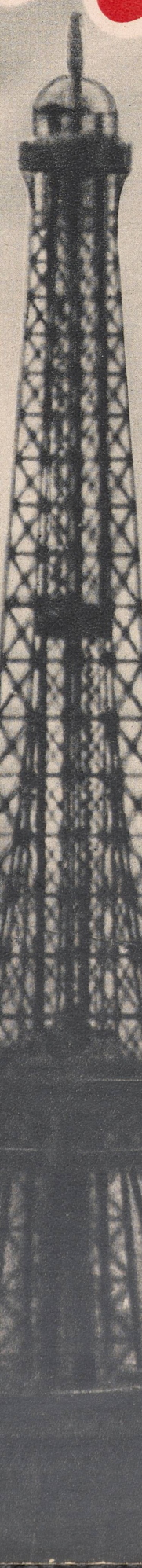
SPESIALUTGAVE AV „BERLINER ILLUSTRIRTE ZEITUNG“ · 25. JULI 1940

Belgia fr. 2.— / Bulgaria lewa 10.— / Danmark 50 øre / Estland 40 sant / Finnland mk. 4.50 / Grekenland drs. 11 / Italia lire 2.— / Jugoslavia dinar 5.— / Letland 50 sant / Litauen 60 centas / Luxembourg fr. 2.—
Nederland 20 cents / Norge 45 øre / Portugal esc. 2.50 / Romania lei 16.— / Sverige 50 øre / Svelts 45 cent / Slovakia kr. 2.50 / Spania ps. 1.25 / Tyrkia piaster 15.— / Ungarn 36 fillér / Amerika 10 cents

Signal

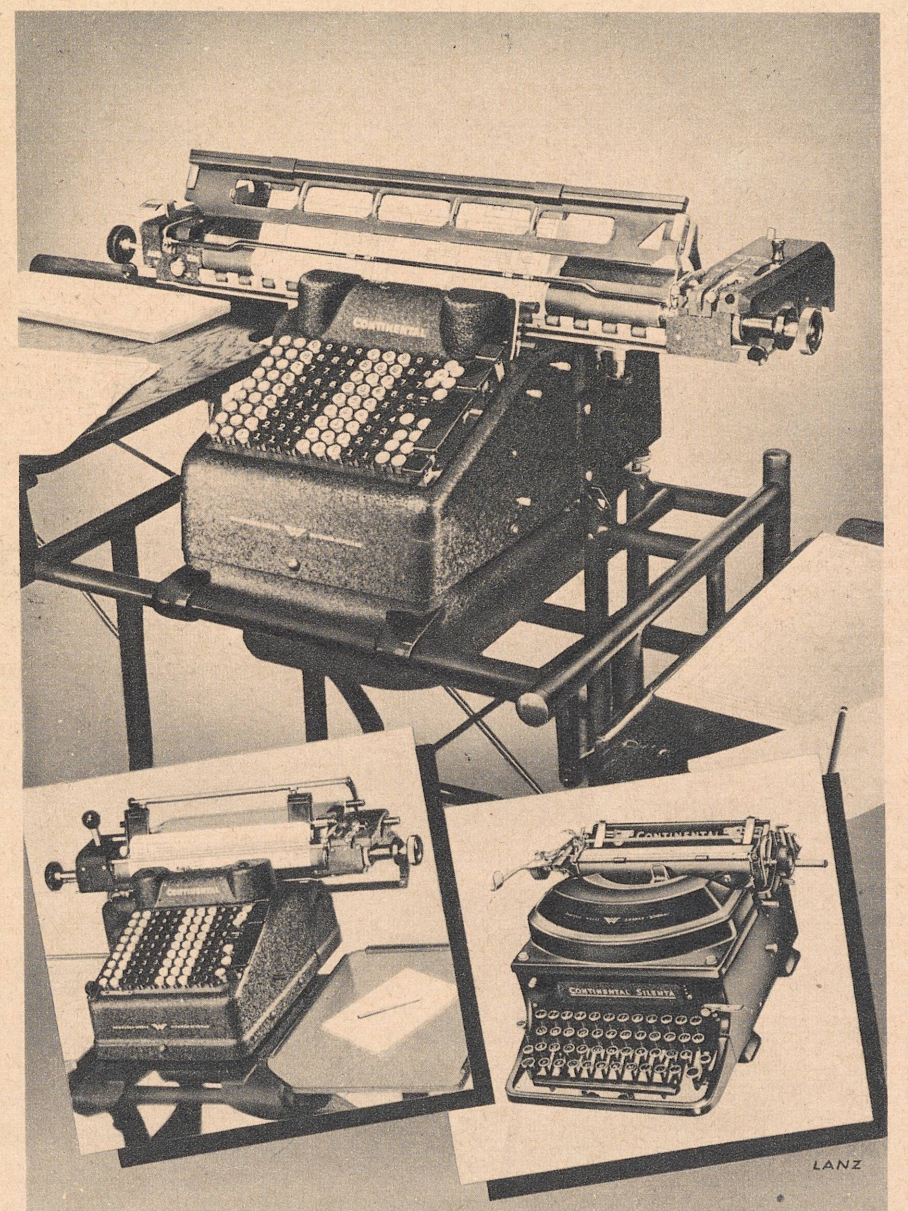
Universitetsbiblioteket
i Tromsø

I dette nummer:

Slik falt Paris!

Følg med tiden:

CONTINENTAL-bokholderiautomat klasse 800 arbeider raskt og sikkert. Operatøren blir utsatt for bare liten påkjenning. En maskin for varig toppydelse. Alt efter arbeidets art står en rekke andre CONTINENTAL bokholderi- og bokføringsskrivemaskiner til rådighet. Særlig populær blant bokholderimaskiner av adderingstypen er klasse 1300. Den er lett å betjene, rask, sikker, har stor ydeevne og er lav i pris. Et vesentlig fremskritt er den støifrie skrivemaskin CONTINENTAL SILENTA. Ingen forstyrrende larm. Varig og rask som alle CONTINENTAL kontormaskiner. Behagelig i bruk.

WANDERER-WERKE

AKTIENGESELLSCHAFT SIEGMAR-SCHÖNAU

Fra krigen

*Militæriske-politiske betragtninger av oberst * * **

To generalprøver

Når historikerne engang senere i all ro og når alt er kommet mer på avstand kommer til å skrive om denne krig, hvad drønnet fra panservognene og flyene hittil ikke ga oss anledning til, så vil de sikkert bli overrasket over de særdeles klare, logisk ordnede følger av alt som hendte, hvorved enhver aksjon og ethvert foretagende inneholdt idéen og forberedelsen til et videre foretagende og en videre aksjon i den store kamp mellem to verdener.

Krigen mot Polen blev for den tyske forsvarsmakt en generalprøve på felttoget mot Frankrike. Ekspedisjonen til Norge er en generalprøve på felttoget mot England. Krigen mot Polen viste hvordan den tyske doktrin praktisk gjorde sig gjeldende i en omfangsrik landoperasjon, og ekspedisjonen til Norge var en hård manøvre, hvor det dreiet sig om en sjø-ekspedisjon i forbindelse med landsetning av tropper, hvilket blev dekket av sjø- og luftstridskrefter.

Begge prøver falt over forventning godt ut. Den tyske generalstab kunde være tilfreds da samarbeidet mellem land- og luftmotorene hadde vist sig å funksjonere utmerket i felttoget mot Polen. Ved ekspedisjonen til Norge hadde marine- og flymotorene på en fortreffelig måte gjort det mulig for landmotorene å virke på den annen side av havet. Erfaringene fra det polske felttog kom uten tvil den øverste tyske ledelse meget til gode ved forberedelsen til de avgjørende operasjoner mot Frankrike, Belgia og Nederland. På lignende måte vil dette være tilfelle med erfaringene fra felttoget i Norge ved forberedelsene til den videre kamp mot England.

Feiltagelsen

„Tyskland har ingen utdannede styrker til å føre en offensiv krig". Hvad støttet disse antagelser sig på? Vi vet at det ikke er nødvendig å ha et fullstendig utdannet mannskap og et fullstendig utdannet førerkorps for å føre en defensiv krig, hvor soldatene forsvarer sig i befestede, godt forberedte posisjoner. Men den som vil føre en offensiv krig, trenger vel oplærte og disiplinerte soldater og et ualmindelig godt forberedt førerkorps.

Vestens militære sakkyndige hevder at det nye Tyskland mest er svekket på grunn av den kjensgjerning at det i hele 15 år ikke kunde gi sine rekrutter en ordentlig utdannelse. De mente også at selv om Tyskland vilde innkalle tredve årganger, så vilde allikevel halvparten av dem i tiden mellem 1920 og 1935 bare være blitt overfladisk forberedt for en moderne offensiv krig. De eldre årgangers mannskaper hadde riktignok deltatt i verdenskrigen, men de hadde ikke — efter de sakkyndiges mening — det riktige begrep om en moderne krig, og således vilde Tyskland — mente de — bare ha tre årganger av det yngste mannskap utdannet for en offensiv krig, hvortil kom reservene fra det gamle riksforsvar med omtrent to årganger. Likeså sørgelig vilde det også — efter deres mening - forholde sig med det tyske førerkorps i året 1939.

Vestens strateger hevder derfor at Tyskland bare kan tillate sig å føre en liten offensiv krig. For denne har det utdannet omtrent 1,5 millioner mann, mens Frankrike hadde over 4 millioner soldater med lignende utdannelse med et tallrikt og omhyggelig utdannet førerkorps.

Hvorfor skulde man altså behøve å være bekymret? Vestens militære sakkyndige imøteså derfor gjerne de tyske aksjoner i Polen og Norge, fordi de ventet at „den uerfarne og unge" tyske ledelse i disse felttog vilde ødsle bort sine for en offensiv krig godt utdannede tropper og efterpå for en større tysk offensiv mot Vesten hverken vilde ha gode soldater mer eller dyktige offiserer. Og nettop herpå baserte Vestens generalstaber planen for hele krigen ved de felles fransk-britiske krigsrådforhandlinger.

Efter Vestens vurdering var Tyskland en meget bråkende og utfordrende motstander, men med liten moralsk motstandskraft og med utilstrekkelig militær forberedelse såvel i taktisk som i teknisk henseende. Såsnart blokaden og propagandaen hadde fått det tyske folk til å tvile på sin Fører, vilde man gå over til å føre en offensiv krig mot Tyskland, og for denne skulde Belgia og Nederland tjene som basis. Disse to staters arméer, som riktignok var små, men til gjengjeld meget rike og teknisk ualmindelig godt rustet, vilde derved være av meget større verd enn den polske armé var, både med hensyn til størrelse og utrustning. I operativ henseende var også den kjensgjerning en fordel at disse to arméer stod ved flanken til Frankrikes og Englands arméer og ikke måtte kjempe isolert som den polske armé.

Overraskelsen

Da de alliertes ledelse i begynnelsen av mai gjorde sig ferdig til å marsjere inn i Belgia og Holland, var deres arméer ennu i god behold. Vesten fryktet ikke for den tyske offensiv. Den stolte på Maginotlinjen og på at den tyske armé ved en aksjon vilde miste sin siste offensivpust ennu før den nådde Maginotlinjen ved den nordfranske grense.

Vestens strateger hadde opstillet omtrent følgende betraktninger: Når tyskerne ikke straks ved krigens begynnelse hadde våget å gripe offensiven mot Vesten og istedenfor å marsjere mot Polen var falt inn i Nordfrankrike over Belgia og Nederland, hvorledes vilde de kunne våge det nu efterat de var blitt sterkt svekket av de 55 polsk-norske divisjoner og dessuten hadde betydelige styrker bundet i det besatte Polen og Norge? Hvis

COPYRIGHT 1940 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

Slutten . . .

tyskerne holdt sig til den strategiske grunnsetning at den sterkeste motstander først og fremst må tilintetgjøres i en krig mot en koalisjon og at da de svakere frivillig kapitulerer, da måtte de jo først tilintetgjøre Frankrike. Polen vilde likeledes ha nedlagt våpnene efter at dens forbundne ved Seine hadde kapitulert. Tyskerne angrep allikevel det svakeste medlem i den fransk-engelsk-polske koalisjon. Derved måtte de jo bli utmattet. Så angrep de Norge, og også der måtte de ha store tap. Hvad vilde da bli til overs for Vesten?

Marsjen til Frankrike gjennem Belgia og Nederland betydde ennvidere en forhindring, ved hvilken de også vilde lide store tap. De belgiske og hollandske arméer utgjorde 35 divisjoner, og først bak de belgiske og nederlandske arméer stod de godt utdannede og uthvilte franske og britiske arméer, som ikke var utpumpet efter „overflødige" operasjoner.

Vestens strateger regnet ut at den tyske forsvarsmakt i tilfelle av en tysk offensiv gjennem Belgia og Nederland ikke før vilde komme i berøring med de fransk-britiske tropper, før de var utblødd i kampen med Polens, Norges, Belgias og Nederlands 90 divisjoner.

En sådan dumhet vilde vel den tyske ledelse ikke begå, sa Vestens sakkyndige til hverandre, og trodde derfor at det vilde lykkes dem å besette Belgia og Nederland uten noe større inngrep fra Tysklands side.

Den franske og den britiske ledelse trodde i begynnelsen av mai simpelthen ikke at de tyske arméer vilde angripe Belgia for å tilintetgjøre Frankrike og forberede grunnlaget for operasjonene mot England.

Slag fra luften

At den fiendtlige ledelse besluttet sig til å se bort fra Maginotlinjen og besette posisjoner ved Belgias og Frankrikes østgrense, beviser denne ledelses selvbevissthet og deres overbevisning om at ennu i mai dette år lå makten til å ta initiativer på slagmarken i hendene på Paris og London.

Her spilte luftstridskreftene en fremragende og kanskje avgjørende rolle. Till disse hører kamp- og bombeeskadrene og luftinfanteriet med fallskjermjegerne.

I de første avgjørende dager av operasjonene sikret luftvåpenet ikke bare den tyske overlegenhet i luften, den kvelte også helt fra begynnelsen av større fiendtlige luftaksjoner, besatte viktige punkter i ryggen på fienden og ødela andre punkter som var viktige for manøvreringen av de fiendtlige reserver.

Like fra offensivens begynnelsen den 10. mai utførte det tyske luftvåpen med stort held de opgaver som man tidligere alltid, men for det meste forgjeves, stilte det moderne kavaleri hvor ingen fiendtlige befestninger stod i veien. Det tyske luftvåpen skaffet ikke bare efterretninger om fienden, det forhindret ikke bare fienden selv å skaffe sig efterretninger, men det bragte også dens etappe i uorden, besatte steder som var viktige for den og hadde hovedfortjenesten for erobringen av de sterke befestninger, hovedsakelig nord for Lüttich.

Den opgave som i taktisk henseende tilfaller artilleriet, ved en front på flere kilometer, besørger luftvåpenet som den øverste ledelses lange arm i operativ henseende ved en front på flere hundre kilometer. Straks på operasjonenes første dag, den 10. mai, avskar fallskjermtroppene nordenfor Rotterdam den nederlandske armé fra syden og angrep de belgiske befestninger ovenfor Lüttich og muliggjorde derved landtroppenes overgang over Maas på bred front.

Og således blev vi vidner til et gjennembrudd av den fiendtlige front ved Rhinens nedre løp, der blev utført i luften og i et omfang som man aldri tidligere har oplevd.

Der hvor det tyske luftvåpen direkte understøttet landtroppenes angrep, besørget dette det arbeid som ellers blir utført av det tunge og tyngste artilleri, men adskillig raskere og kraftigere. Styrtbombeflyene var samtidig ammunisjonstog, ammunisjonskolonne og kanonrør. I avstander på hundrer av kilometer bragte de i løpet av en time de tyngste bomber mot målet, mens artilleriet vilde ha brukt dager hertil. Og nettop dette hadde Vestens sakkyndige ikke regnet med ved erobringen av festninger, de samme sakkyndige, som bare fryktet for det tungvinte artilleri og som tenkte ringeaktende om luftvåpenet, hvor det gjaldt kamp om festninger.

Ennu en feiltagelse

Allerede 5 dager efter operasjonenes begynnelse kapitulerte den nederlandske armé da deres ledelse så at forbindelsen med belgierne i syd var tapt. I den første uken av operasjonen satte de tyske arméer over Maas mellem Sedan og dens munning på en 350 km bred front. Det var et tungt hammerslag i det vestlige urverk. Det var meningen at de belgiske befestninger og de nederlandske oversvømmelser skulde ha gjort det umulig for de tyske tropper så hurtig å sette over Maas og lettet de franske og engelske motmanøvrer i Sydnederland og Østbelgia.

Og da blev vi vidner til en annen fundamental feiltagelse som den fiendtlige generalstab hadde gjort sig skyldig i. Så som de vestlige strateger ikke trodde på muligheten av en tysk offensiv, fordi tyskerne angivelig ikke skulde ha tilstrekkelig mange utdannede styrker, således blev disse strateger også ofre for en annen feilaktig forutsetning, hvorved erfaringene fra verdenskrigen spilte en skjebnesvanger rolle. Da de tyske tropper i 1914 marsjerte inn i Belgia, trodde ikke den franske generalstab at tyskerne vilde sette inn større styrker nordenfor Sambre og Maas mellem Namur og Lüttich. Den hevdet at det her dreiet sig om en manøvre, hvorved tyskerne vilde lokke de franske reserver hen til Sambre—Namur—Lüttich-linjen for så med hovedstyrken å bryte igjennem Sydbelgia i retning Trier—Sedan—Laon.

I året 1914 ventet den franske ledelse et gjennembrudd over Sydbelgia, og derfor lyktes det tyskerne å omslutte Nordbelgia. I mai 1940 var den øverste fransk-britiske ledelse overbevist om at tyskerne i ennu større grad vilde forsøke å omslutte de belgisk-franske befestninger over Nederland og Nordbelgia, og derfor regnet de ikke med det gjennembrudd som de i den grad hadde fryktet for i 1914.

Og således hendte nettop det som den øverste tyske ledelse trengte. General Gamelin gjorde det som general Joffre i august 1914 ikke bestemte sig til — han kastet sine reserver straks til Nordbelgia for å umuliggjøre en gjentagelse av den tyske innkretsning i 1914.

Men da det allerede i operasjonenes annen uke viste sig at det for tyskerne ikke dreiet sig om en innkretsning av de alliertes nordfløi over Antwerpen—Lille—Amiens, men tvert imot at tyskerne hadde til hensikt å foreta et gjennembrudd i retning Sedan—Amiens, da var det allerede for sent. General Gamelin hadde gitt fra sig sine reserver, som han allerede hadde sendt eller som var underveis til egnen nordenfor Somme, Sambre og Maas' midtre løp. Mot det tyske „villsvinhode", som i skikkelse av motomekaniske arméer dukket op fra de belgiske Ardenner nedenfor Namur, hadde han ikke mer å sette op, og således var 80 fiendtlige divisjoner nordenfor Somme og Aisne avskåret fra enhver forbindelse da det tyske motomekaniske korps den 20. mai, altså på den 11. dag efter operasjonenes begynnelse, besatte Abbéville ved munningen av Somme og kysten ved den engelske kanal.

Det var ennu en annen årsak til hvorfor de franske operasjoner ikke blev bedre efterat general Gamelin hadde trukket sig tilbake. Hans efterfølger, general Weygand, var kanskje besluttsommere, han kunde bedre danne sig et klart billede av situasjonen, men hverken han eller hans førerkorps formådde å tilpasse sig de nye former for den tyske kamp og de tyske operasjoner. Tyskerne ga ikke den franske armé noen tid til å treffe andre forberedelser hvad de hadde hatt anledning til under den langvarige verdenskrig. Mens det tyske førerkorps i tanker og gjerninger holdt skritt med motorenes tempo, tenkte det franske og britiske førerkorps fremdeles „til fots".

Og således skjedde det at de fiendtlige arméer, som den 20. mai var blitt omfattet i en tang, hvis ene arm blev dannet av det motomekaniske korps, der rykket frem fra Somme mot nord, og hvis annen arm blev dannet av de tyske arméer som rykket frem gjennem Belgia mot Vesten, ikke kunde bryte gjennem denne innkretsning, till tross for at de ikke var uten motomekaniske midler og skjønt de hadde hele det britiske luftvåpen i ryggen og hadde forbindelse med England over havet. Som den britiske general Fuller engang skrev, spant veststatenes doktrin „den motomekaniske traver for en slåmaskin på engen".

Mens sydfronten holdt stand ved Somme og Aisne og videre langs den tysk-franske grense, sluttet den tyske tang sig sammen ved nordfronten den 20. mai med en tidmålers nøiaktighet og gjorde således efter Dünkirchens fall den 4. juni en ende på tre franske arméers fortvilte, men taktisk ynkelige omflakking og den vanærende flukt av deler av den britiske armé, som på flukten til

skibene kastet fra sig sine våpen. Ene og alene den belgiske armé trakk den riktige følge av situasjonen, da deres øverstbefalende, kongen, den 26. mai fattet beslutningen om kapitulasjon.

Fra Somme til den sveitsiske grense

Da krigen brøt ut i 1939, hadde vestfronten en utstrekning av 350 km og var i hele sin lengde dekket ved Maginotlinjen. Ved den tyske offensiv den 10. mai blev denne front i nord ytterligere forlenget med 450 km. De allierte belgisk-nederlandske arméer stod bak svakere befestninger enn Maginotlinjen hadde. Denne 800 km lange front, som strakte sig fra nord til syd, bøiet efter avviklingen av nordfløiens 80 divisjoner, der var blitt avskåret fra de øvrige franske arméer i syd, i en rett vinkel av fra Luxemburgs sydlige grense og trakk sig direkte mot vest.

Da den tyske ledelse den 5. juni begynte fremmarsjen over Somme og Oise mot syd, hadde den franske armés front fra Sommes munning til den øvre del av Rhinen en lengde på tilsammen 750 km. Derav var 350 km fra Montmédy av mot vest ikke dekket ved noen befestninger.

Den hollandske armé var satt utenfor, den belgiske likeså; den britiske, for så vidt den ikke var tilintetgjort på den annen side av havet og de franske stridskrefter hadde mistet nordfløiens tre store arméer. Resten av de franske tropper måtte fordeles langs den nye front og skulde stille sig til forsvar i feltbefestninger som blev opført i en fart.

Den 5. juni optok så den franske armé under trykket fra England og sine franske agenter den allerede tapte kamp, som i løpet av 10 dager kulminerte med inntagelsen av Paris og den 16. juni med de tyske motomekaniske troppers fremtrengen fra nordvest helt til den sveitsiske grense. De franske arméer som befant sig i Maginotlinjen, blev innesluttet og overga sig den 21. juni efter seig motstand. Den nye sydfront som i mellemtiden var opstått mellem Seines munning og den sveitsiske grense, forskjøv sig videre mot syd under trykket av de tyske tropper. Derfor ba den nye franske ministerpresident, marskalk Pétain, den 17. juni den tyske ledelse om å få vite betingelsene for en fransk kapitulasjon.

Balansen gjøres op

Den tyske forsvarsmakts overkommando meddeler i sin beretning av 2. juli at 1.900.000 franskmenn blev tatt til fange i løpet av de 46 dager operasjonene varte fra 10. mai til 24. juni. Når vi regner med den nederlandske og belgiske armé som kapitulerte, og de briter som blev tatt til fange, får vi et tall på rundt 2.700.000 mann, der under trykket fra de tyske stridskrefter nedla våpnene på krigsskueplassen i Vesten. Sammen med Polen og Norge utgjør det samlede antall av fanger fra alle arméer som stod i Englands tjeneste, mer enn 4.000.000. Så mange tropper hadde Englands forbundne mobilisert på det europeiske fastland ved krigens begynnelse. I løpet av krigen var antallet av fiender på det europeiske kontinent steget til 6.000.000. Fienden har minst mistet 1.000.000 døde og sårede. Efter dette har de tyske våpen på kontinentet kostet England 5.000.000 soldater. Den resterende million demobiliserer Frankrike for tiden i de strøk som ikke er besatt av tyskerne og i koloniene.

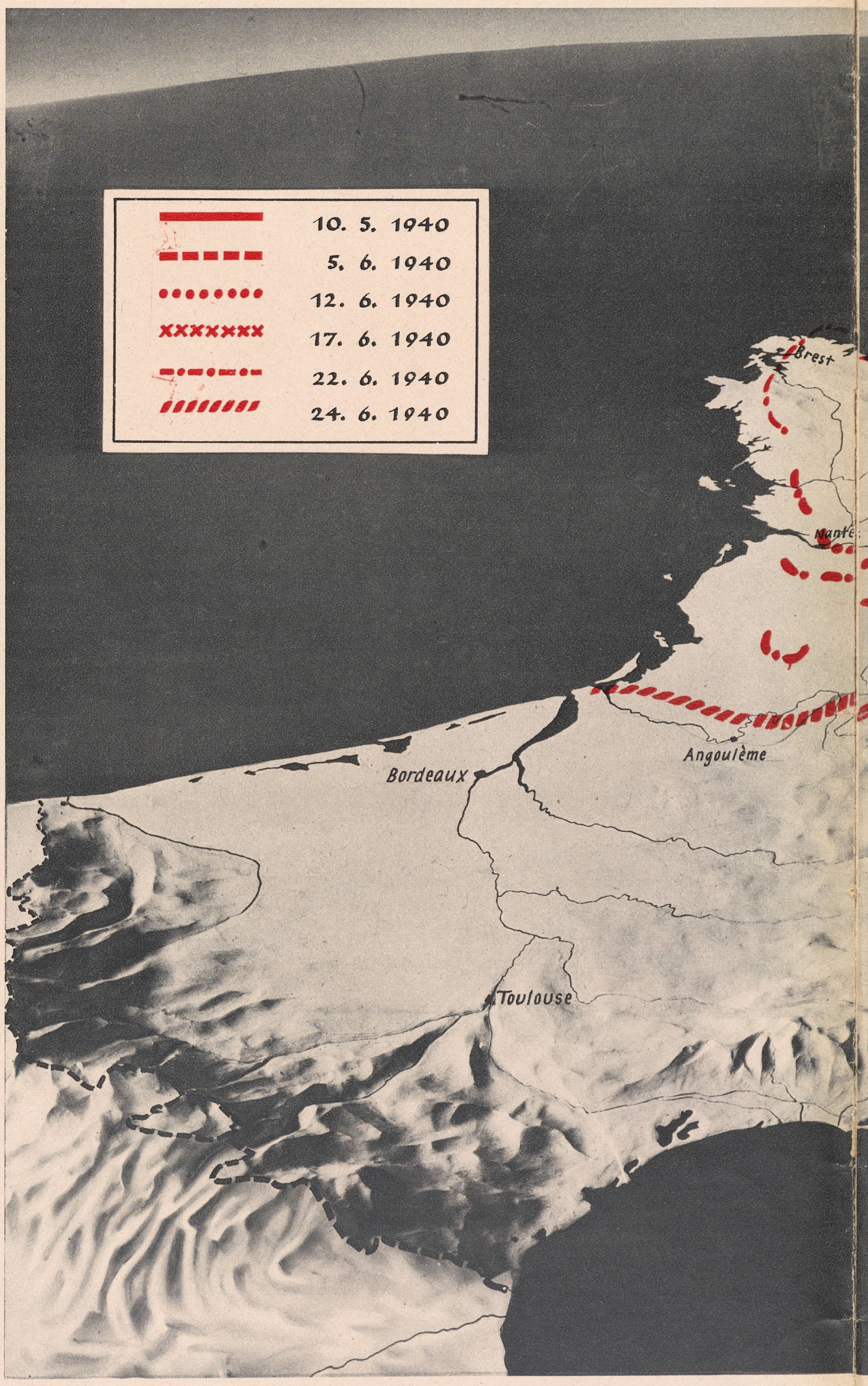
Hvordan skal vi kunne finne forklaring på de tyske våpens held, som jo nesten grenser op til et under? Det er ikke nok bare å nevne den glimrende tyske ledelse. Førerens genialitet og den tyske ledelses nøiaktige arbeid. Her rekker også historien Føreren og hans soldater sin hånd.

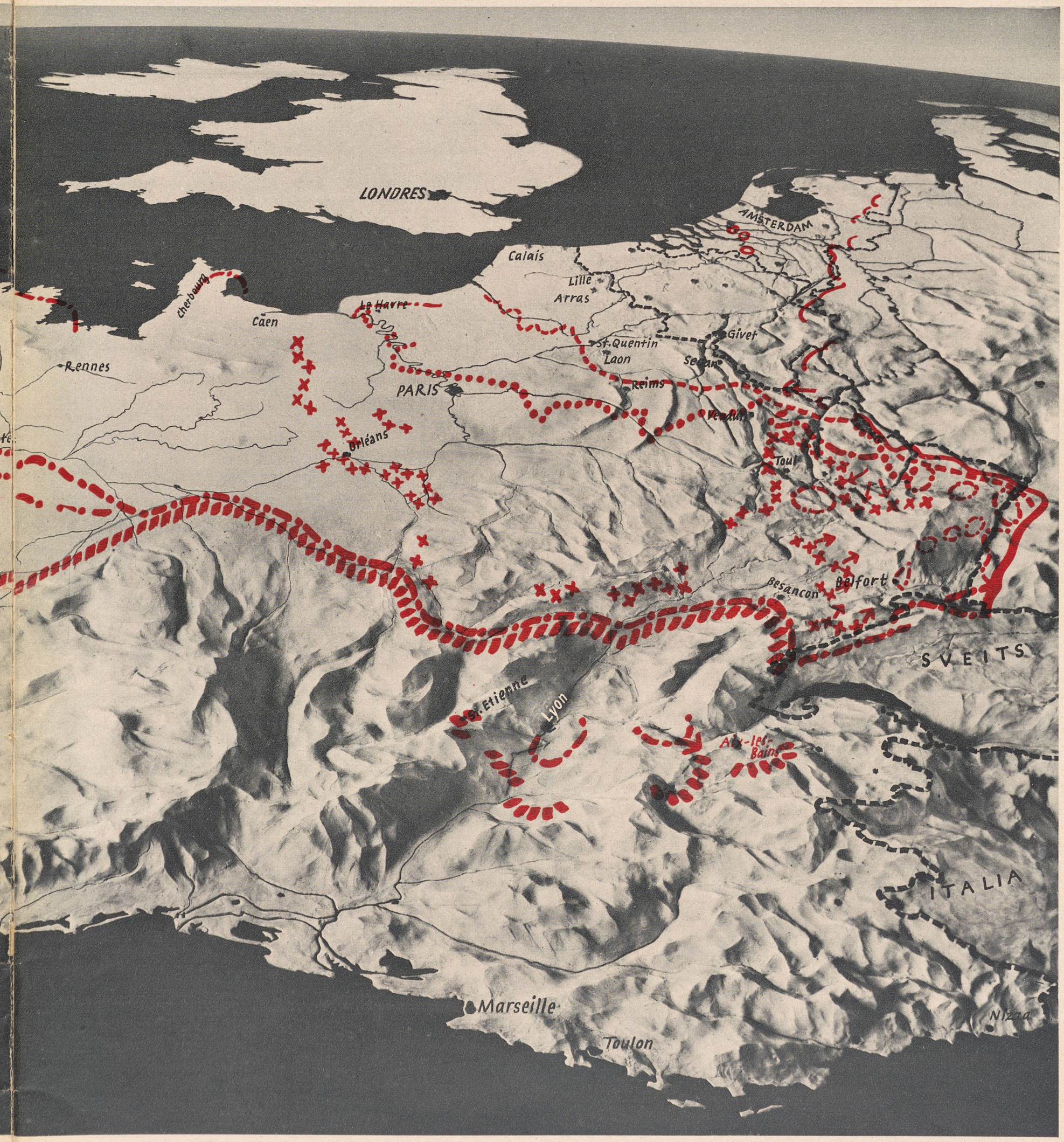
Den som bare betraktet tingene på avstand og hørte på den vestlige plutokratiske propagandas selvtilfredse forklaringer om de vestlige demokratiers militære, økonomiske og moralske kraft og om kolossen på lerføtter, som skulde forestille det nasjonalsosialistiske Tyskland: var til å begynne med overrasket over det nye Tysklands ualmindelige friskhet og styrke. Men en slik iakttager har ganske visst ikke ventet den fryktelige kraft, som hadde konsentrert sig i det tyske folk og som i denne krig ennu er blitt mangedobbelt. Men det som overrasket mest, var de vestlige arméers like frem fortvilte taktiske og operative svakhet.

En armés moralske verd viser sig i forholdet mellem antallet av tilfangetatte og antallet av falne og sårede. Sålenge antallet av falne overstiger antallet av tilfangetatte er arméens moral i sin helhet god. Dette var tilfelle under verdenskrigen hos tyskere, franskmenn og engelskmenn. Men såsnart antallet av tilfangetatte vesentlig begynner å overstige antallet av falne, er ikke lenger alt i orden med troppenes moral og ledelsens motstandskraft. I denne henseende ga den russiske armé et advarende eksempel under verdenskrigen. Men alt dette betyr intet i forhold til det som hendte for våre øine i Vesten i de siste knappe to måneder.

Engelskmennene og franskmennene må frem for alt yde polakkene avbikt. Polakkene var, som det viser sig idag, i enhver henseende deres lærenemme elever.

Den tyske forsvarsmakt har under Førerens geniale ledelse tilintetgjort millionarméer for å befri de nasjoner, som dannet disse arméer, fra det britiske slaveri og å gjøre det mulig for dem å leve et nytt fruktbringende og bedre liv innen rammen av et nytt Europa som er befridd for det ågeraktige britiske protektorat.

6 ukers krig i vesten, skildret i 6 etapper

Kartet viser de tyske fronter i 6 forskjellige etapper. I grålysningen den 10. mai 1940 gikk den tyske vesthær i bred front over til angrep. 6 uker senere, den 22. juni kl. 18.50 underskrev den franske delegasjon våbenstillstands-betingelsene i Compiégneskogen. Inntil denne dag hadde den tyske armè besatt omtrent halvparten av Frankrike. 1.900.000 franske soldater befant sig i tysk fangenskap. Alene fra og med den 4. juni, som var begynnelsen til det nye tyske offensiv mot Frankrike, blev 792 fiendtlige fly tilintetgjort og ialt 797200 brutto-registertonn av den fiendtlige krigs- og handelsflåte, senket av Tysklands luftvåpen og marine

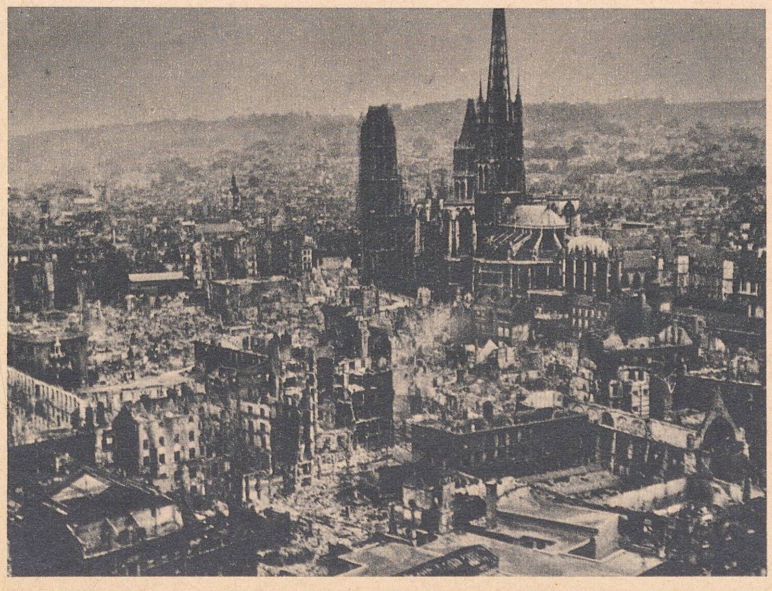

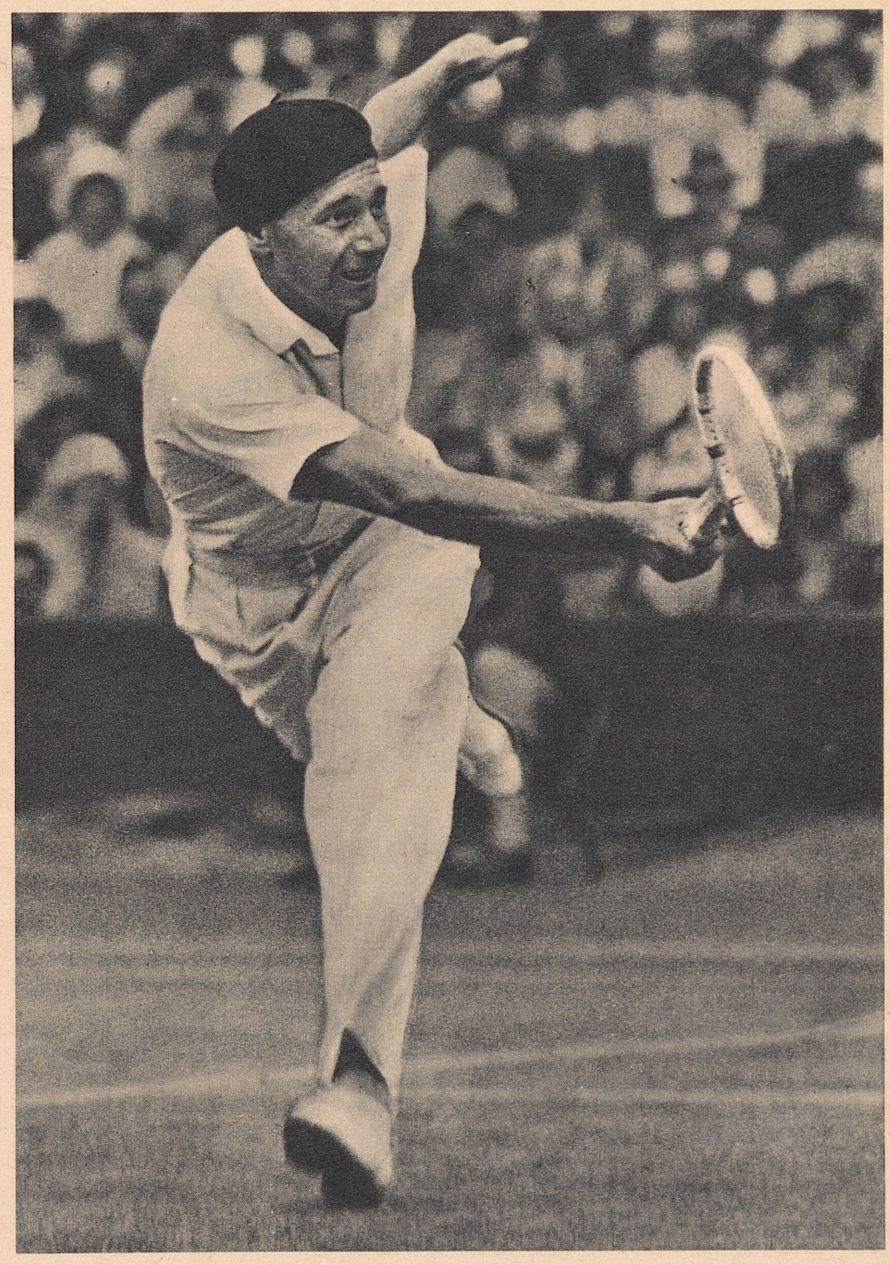
Antiluftskyts mot panservogner

Tre billeder fra en kamphandling i vesten, som viser det tyske våpens mangesidige anvendelighet og som beviser det betjenende mannskaps initiativ: Tungt bevæpnet antiluftskyts på vei til nye stillinger, blir plutselig overrasket og angrepet av franske panservogner. Artilleristene springer av, får øieblikkelig skytset i stilling og uten å være pansret, beseirer de med få skudd den farlige motstander

Midt oppe i ruinene i Rouen står katedralen uskadd

Treffsikre tyske bombefly og artilleri bevarte den mot ødeleggelsen

Jean Borotra — den flyvende basker

Den berømte tennisspiller, som i flere år har vært beundret og yndet av publikum på alle internasjonale tennisplasser, og som har fått ekteskapstilbud fra amerikanske millionøser samt indiske fyrstinner og som ved siden av dessuten var beskjeftiget som forretningsmann for et olje-konsern i alle verdensdeler, led nu den samme skjebne som hundretusener av hans landsmenn: Da artilleri-regiment 232 Paris samlet blev tatt til fange, måtte også kaptein Borotra tiltre marsjen til en tysk fangeleir (nederst i midten)

Under forhandlingene står de franske parlamentærers trompeter foran inngangen til slottet Ecouen. Den 14. 6. 1940 kl. 7 om morgenen.

Slik falt Paris

Optegnelser
av en ordonnansoffiser
som deltok

Av

dr. Wilhelm Ritter von Schramm

I Clermont ikke langt fra den forreste linje, har vår arméoverkommando innrettet sig. Her begynner Ile de France's store skoger og vidtstrakte parker efter Picardie's ensformige landskap. Og siden igår er størsteparten, av disse skoger på våre hender. Det befinner sig fremdeles noen tusen franskmenn bortgjemt hist og her, men de forsvarer sig ikke lenger. Den første tyske soldat de treffer, hilser de på med hånden ved hjelmen, og sier høflig at de vil tas tilfange. Av og til hundrede, andre ganger tusen, med alle kjøretøier og masse skyts. Våbnene har de lagt fra sig og stablet dem i hauger.

Idag har våre tropper nådd den nedre del av Oise. Også i vest er Seinen allerede overskredet på tre steder.

Rouen er i vår besittelse . . .

Nei, dette felttog forløper anderledes enn i 1914. Underet er denne gangen på vår side.

Og virkelig: hver veiviser synes å bevise det: Paris 70, Paris 60, Paris 58 km. Våre østprøisiske ryttere fra kavalleridivisjonen vanner sine hester i Seinen.

Tross dette har den franske oberst, som vi tok tilfange om morgenen, med lysende øine erklært, at tyskerne aldri vilde komme inn i Paris, selv om de besatte det øvrige Frankrike. Franskmennene vilde forsvare byen og festningen Paris til siste mann.

Om aftenen innløper efterretningen om at der på enkelte steder blev ydet hårdnakket motstand. Idet vi kommer ut på slotsterrassen, lyner det uophørlig op på den sydlige horisont, og det larmer som under verdenskrigens store slag.

Franskmennene holder stillingen foran Paris. Denne stilling som er forberedt i lang tid i forveien, er noe annet enn den såkalte Weygand-sone, befestet med betongbunkre, løpegraver og brede piggtrådshindringer. Som naturlig beskyttelse har den her den brede Oise og det myrlendte Nonnette-lavland foran sig. I denne stilling, som vi ikke har gjennembrudt noe sted, ser det ut til at fienden vil kunne avverge vårt angrep.

I tre dager, den 10., 11. og 12. juni 1940 kommer arméen ikke av flekken. Vi ligger fast, nesten som i en stillingskrig og alle forsøk dag som natt på et voldsomt fremstøt er hittil mislykket i fiendens kraftige motild. Allikevel blir den franske hovedstad fra time til time mer og mer isolert.

„Paris, en åpen by"

Om aftenen, den 5. juni, kommer en underoffiser fra efterretningsgruppen, hvis opgave det er å lytte til de franske radiosendninger, stormende inn i sjefens rum. Han er en intelligent mann og en utmerket soldat, men i dette øieblikk har han glemt alle militære former.

„Her — les dette": fremstøter han.

„Hvad?" Vi stikker hodene sammen over papiret som han rekker oss. Det er siste meddelelse fra kringkasteren i Paris. Paris er ganske visst ikke høitidelig erklært som åpen by, men visse ting tyder på at man kan tale om en åpen by. I meddelelsen blir det forklart franskmennene, at Paris ikke er Frankrike. Det sier egentlig nokk. For det vil si, at man har forberedt landet på det ytterste og at man hverken kan eller vil forsvare Paris, likeledes at vi må være beredt til å marsjere inn i byen imorgen, eller kanskje iovermorgen.

Men fronten da? Hele dagen så det ut til at det motsatte var tilfelle. Våre troppers fremstøt over Oise og over Nonnette har stadig vekk truffet på hard motstand. Fremdeles holder betydelige franske stridskrefter avsnittet, ved hjelp av artilleriet. Da jeg om eftermiddagen kjører til et korps i kamplinjen ligger broen ved Creil under sterk ild fra fiendens side, og broen ved Pont St. Maxence var også nylig blitt angrepet av styrtflyvere. Ikke uten en viss skadefryd forteller en ordonnansoffiser, at hans divisjonsstab for 2 timer siden var blitt beskutt efter alle kunstens regler, så at de måtte forlate en av landsbyene i skogen.

Allikevel er dette intet tegn til noen forestående kapitulasjon.

I grålysningen

Allikevel er allerede i grålysningen den 13. juni 1940 overgangen over Oise sikret og forsvarsstillingen foran Paris gjennembrutt. Våre tropper har ikke lenger latt sig stanse, og ved noen kup blev de forskjellige broer besatt.

Da først begynner franskmannen å bevege sig bakover. Men han flykter ikke. Med sterke baktropper trekker han sig langsomt tilbake efter at hans artilleri ennu engang har gitt våre tropper, som setter over, noen vonde timer.

Efterat Chantilly, det kjente utfarts-sted med den verdensberømte veddeløpsbanen, er inntatt, blir luften over vår armé parisisk. Havene, villaene og slottene tyder på at vi befinner oss i nærmeste omegn av hovedstaden, men også at vi er innenfor festningens ildlinje. Vil nu franskmennenes motstand endelig bli lammet helt, eller stiver de sig op igjen?

Det korpset jeg var hos om formiddagen, mente det siste. De kunde ikke tro at man vilde opgi Frankrikes hovedstad sånn uten sverdslag, og henviste til, at de franske tropper hadde trukket sig tilbake i full orden uten å ha mistet noen batterier.

Paris opfordres til overgivelse

Da jeg kom tilbake fra korpsets operasjons-basis, var det i mellemtiden blitt middag. En eiendommelig spenning lå i luften. Men i hovedkvarteret visste man intet nytt, likeledes var den franske radiosender uten nevneverdige

nyheter. Henrevet som jeg var av Isle de France's skjønnhet, løvskoger, slotter og parker, satte jeg mig ned for å skrive en betraktning om Frankrikes landskap. Plutselig la en sin hånd på min skulder. Jeg snudde mig og så inn i et smilende ansikt. Det var major H., avdelingens ledende generalstabsoffiser. En kameratslig spott lyste ut av hans øine.

„Hvad er det De skriver?" spurte han.

„Om landskapet omkring Paris."

„De kommer snart til å skrive om noe bedre!"

„Hvad behager, herr major?"

„Han smiler litt og sier så: „Vil De være med til Paris?"

„Hvad mener De?"

„Jo, for å opfordre Paris til overgivelse" sier han triumferende. Jeg gjør mig ferdig i en fart.

Der var ingen tvil. Vi var utvalgt som parlamentærer og hadde fått i opdrag å opfordre Frankrikes hovedstad til overgivelse innen mørkets frembrudd.

Vår overstbefalende artillerigeneral, von Küchler, hadde besluttet sig til dette. Han hadde nemlig selv vært i den forreste linje om formiddagen og hadde fått det inntrykk at nu var det nokk. Men det blev sent på eftermiddagen før vi kunde komme avsted. For betingelsene for overgivelsen måtte formuleres ganske nøiaktig og måtte nedskrives konsentrert og kortfattet. Dessuten måtte vi først innhente tillatelse fra de høieste instanser. Imellemtiden blev det sendt en åpen radiomeddelelse til guvernøren i Paris.

„Tyske parlamentærer intreffer mellem kl. 18 og 20, nord for St. Denis ved veikrysset Paris—Dunkerque og Paris—Calais. Send befullmektigede."

Den tyske overkommando.

Det var en eiendommelig følelse da vi så kjørte avsted:

Glade og i en særlig forventningsfull stemming. Vi var en liten stab, fordelt i to biler. Majoren som vår avdelingsfører, kamerat kaptein M. som tolk og jeg som ordonnansoffiser. Som personlig ordonnans hadde vi, foruten begge sjåfører, tatt vår tegner, underoffiser G., med oss. Det høljet ned da vi kjørte, og jeg hadde i travelheten og iveren ikke engang tatt med en frakk, da vi brøt op.

I våre troppers forreste linje som vi snart nærmet oss, hørte vi knapt nokk infanteri og bare sjeldent svak artilleriild, altså befant motstanderen sig stadig på fullt tilbaketog.

Vilde han stanse ennu engang?

Ti kilometer foran oss, på de grønne høidedragene, ligger Paris's ytterste fort. De er tause.

Plutselig ser vi tyske panser-kanoner i stilling ved et veikryss og det vinkes til oss. Vi blir stoppet og kort efter er vi omringet av endel høiere offiserer. Det er regiment-staben for divisjonens fortropper som med forundring har gjenkjent arméoverkommandoens flagg på bilen vår. Hvor vi skal hen? „Som parlamentærer til Paris!"

En hornist må med!

De er ikke så lite forundret, og har betenkeligheter. „Fienden?" Ganske visst har man bare en svak føling med fienden nu, men man har da samlet erfaringer: fra hver landsby, fra hvert skogstykke kan de fremrykkende tropper plutselig bli utsatt for sterk ild.

Allikevel kjører vi videre, og efter få minutters forløp, har vi nådd de forreste tyske poster, maskingeværer og panserkanoner som er satt i stilling ved veien.

Vi spør efter rekognoseringsavdelingen som skal være et godt stykke foran, men lederen for fortroppkompaniet vet ikke hvor den er.

Foran oss, ved siden av veien, har vi med uregelmessige mellemrum artilleri-beskytning fra venstre flanke.

En hornist må bli med.

Vi gjør oss klar til å forlate vår egen tropp for å kjøre over til fienden. Foran oss ligger ingenmannsland. Til høire og til venstre for veien ligger marker, haver og enkelte villaer, som tyder på at vi allerede har nådd Paris's villakvarterer.

Himmelen er ennu ikke klar efter eftermiddagens torden og regn. Det er grått og meget stille. Intet skudd faller nu, men stillheten nu når kvelden begynner — klokken er blitt 19 — virker ugjennemsiktig og ugjennemtrengelig, ja endog litt uhyggelig.

Hvor står franskmennene? Vi vet det ikke. Et eller annet sted mellem hus og haver. Men de er ikke dradd avgårde, det er sikkert, selv om de ikke skyter.

Mon om de har fått vår radiomelding og venter oss? Uvilkårlig er vi temmelig fåmelte nu, og vi snakker bare lavt med hverandre. Det ligger noe usikkert i luften. Vi har bruk for ennu en trompeter, for det kan være bra å gjøre sig bemerket med hornsignaler. Det hvite flagg kunde lett bli oversett i en kurve. Altså får vi ennu en hornist fra fortroppkompaniet, den beste som de har der, og så kjører vi avsted. Som ordonnansoffiser kjører jeg i første vogn, bak mig står hornisten og ved siden av ham underoffiser G. med det hvite flagg, som imidlertid viser sig å ha en altfor kort stang, slik at vi ikke, som vi hadde ønsket, kan svinge det så høit at det blir synlig lang vei.

Men franskmennene må vel vente oss, for ellers vilde de jo skyte. Like bak oss i den andre bilen følger major G. og kaptein M.

Inn i ingenmanns-land

Vi kjører med passelig fart ned over en liten bakke og videre fremover en svakt stigende vei igjen. Foran, halvt tilhøire ved siden av det tause fort, blir en veldig svart røksøile synlig.

Vi gjør hverandre opmerksom på, at vi også over Antwerpen hadde sett en slik søile. Skulde franskmennene allerede ha begynt å sette sine oljetanker i brann?

Isåfall er deres tilbaketog et faktum. Vi setter farten op. Enkelte hus med lukkede butikker, derefter haver, så en langstrakt landsby. Jeg gir hornisten et tegn, og nu blåser han, stående i vognen, med all kraft signalet: „Hold op med skytningen!" op igjen, og ennu en gang.

12 dager senere, efter avslutningen av våpenstillstanden blev det blåst slik på hele vestfronten.

Men der kommer intet svar.

Så kjører vi stadig videre. Det er dog en eiendommelig følelse å kjøre slik inn i det ukjente. Og ennu ingen franskmenn, ingen franske offiserer som venter på oss. Vidt omkring bare lurende stillhet, bare på venstre fløi hyppige granatnedslag. Og til høire de røde, slikkende flammer fra brennende tankanlegg, under den svarte dystre himmel.

Uventet hendelse

Plutselig ser vi en barrikade foran oss, tvers over veien. Vi saktner farten og jeg befaler hornisten å blåse igjen, så kraftig han kan. Vi kjører langsomt.

Det kan ikke være noen tvil, der foran oss er veikrysset, nasjonalveien Paris—Calais og Paris—Dunkerque, der venter de kanskje på oss.

„Stopp!" roper jeg høit. Vi stanser med et rykk, likeså den andre bil. Jeg stiger ut og går fremover mot barrikaden. Den ligger omtrent 150 m fra oss. Til høire ligger små hus med haver, til venstre barakker og tømmeroplag. Og nu synes vi også å kunne opdage noen skikkelser, som sniker sig forbi ved veien.

Plutselig slår en geværsalve mot oss fra nært hold.

„Stopp, stopp!" skriker vi og vifter med det hvite flagget. Men ilden blir bare enda kraftigere. Vi springer over på høire side av veien og roper ennu engang av alle krefter. Men dermed har vi bare gjort dem rebelsk, for nu skyter de som rasende. Nu begynner også maskingeværene i de bakre stillinger å skyte.

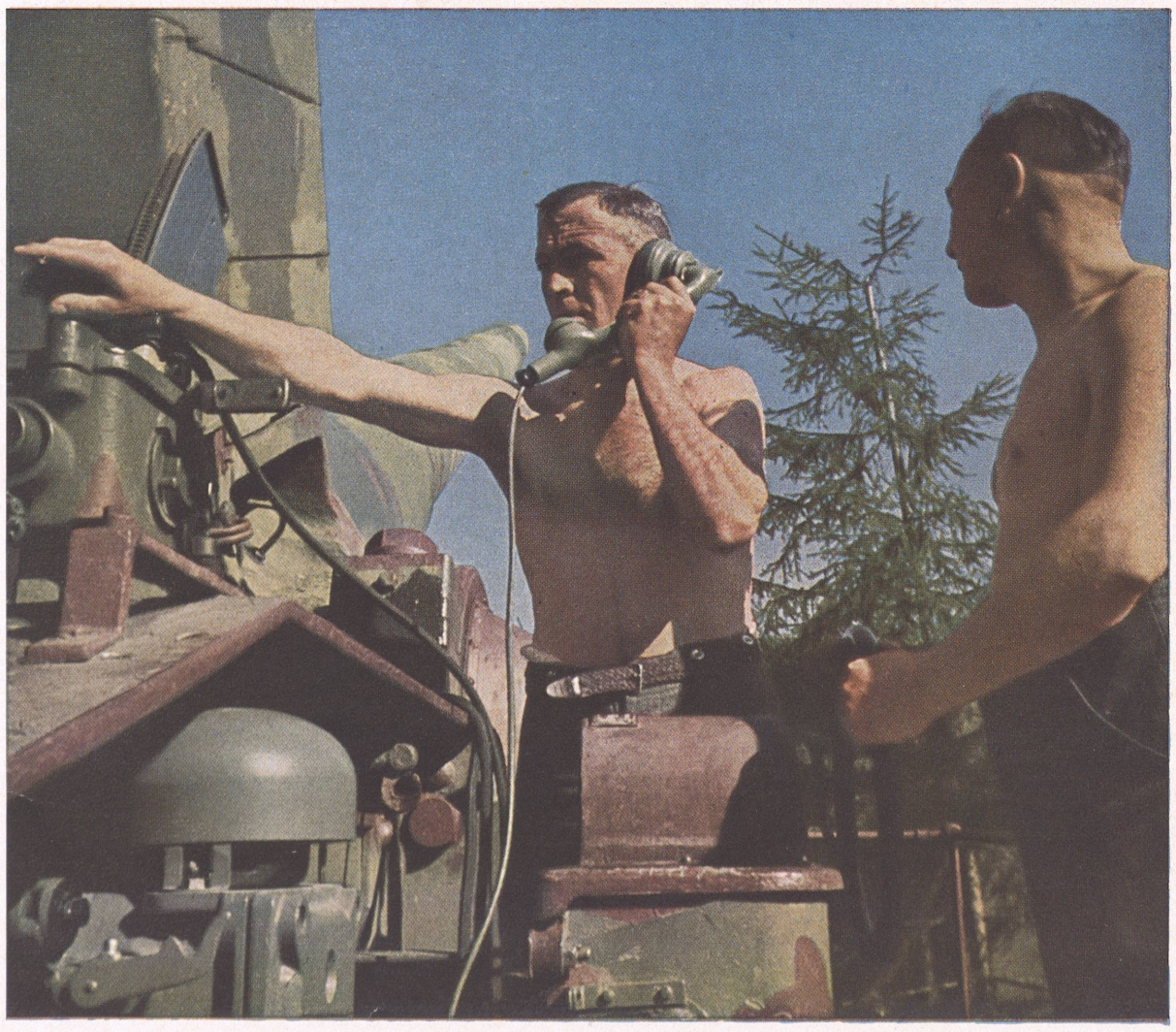
Vi er i en fordømt vanskelig situasjon. Skal vi våge oss ut på veien igjen. Motstanderen skyter dårlig, men den første bilen, som vi nettop har forlatt, har dog allerede fått en rekke treffere. Den andre bilen, som korporal R. har besteget igjen, kjører nu med full gass tilbake. Vi må altså løpe. Skudd fra alle sider. De bak barrikaden vet

Fortsettes side 32

Foran huset i Ecouen, hvor forhandlingene fant sted. Kl. 7.15 om morgenen. Soldater fra en tysk speider-avdeling får en samtale istand med de franske parlamentærers sjåfør

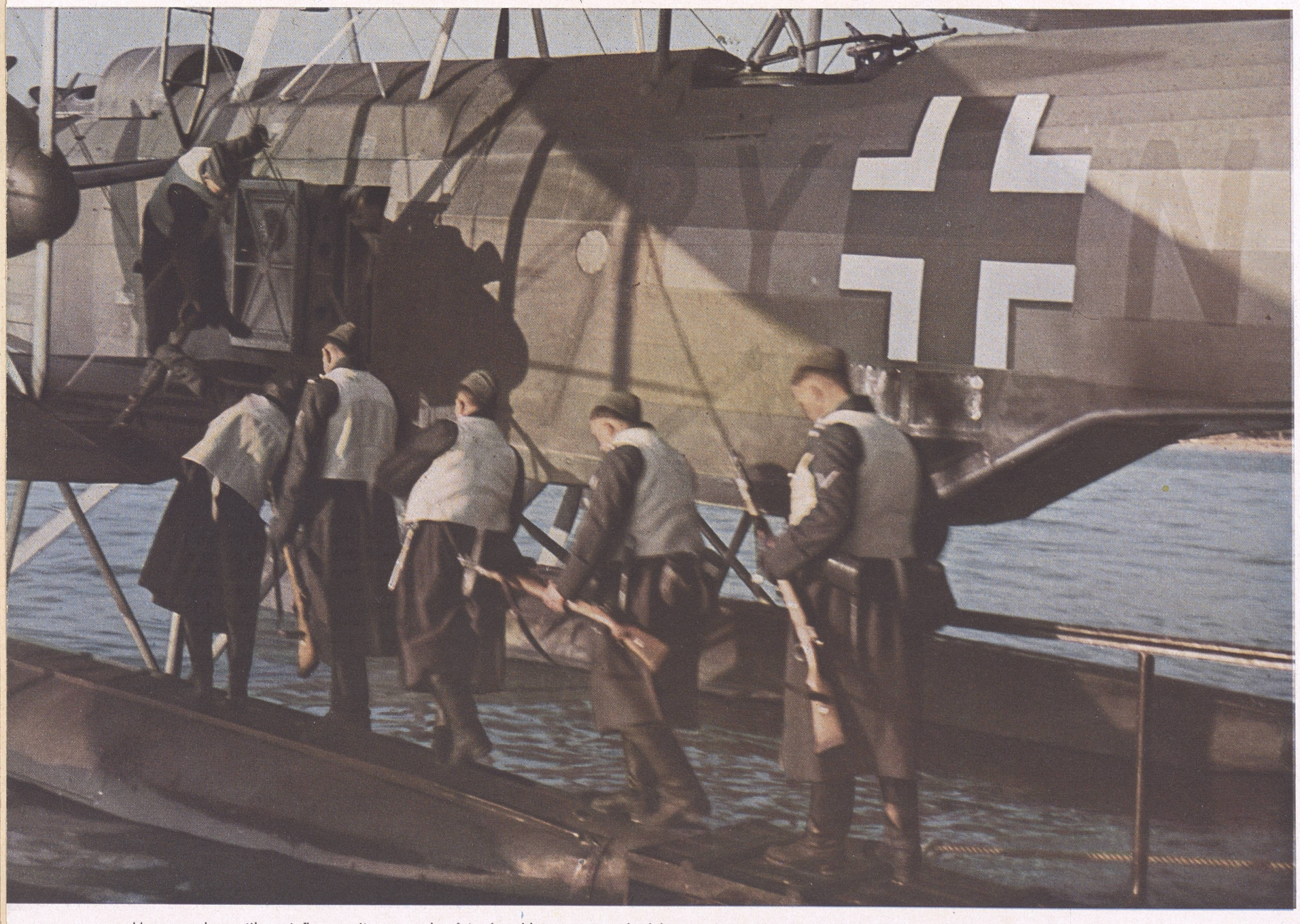

Et tungt tysk skyts

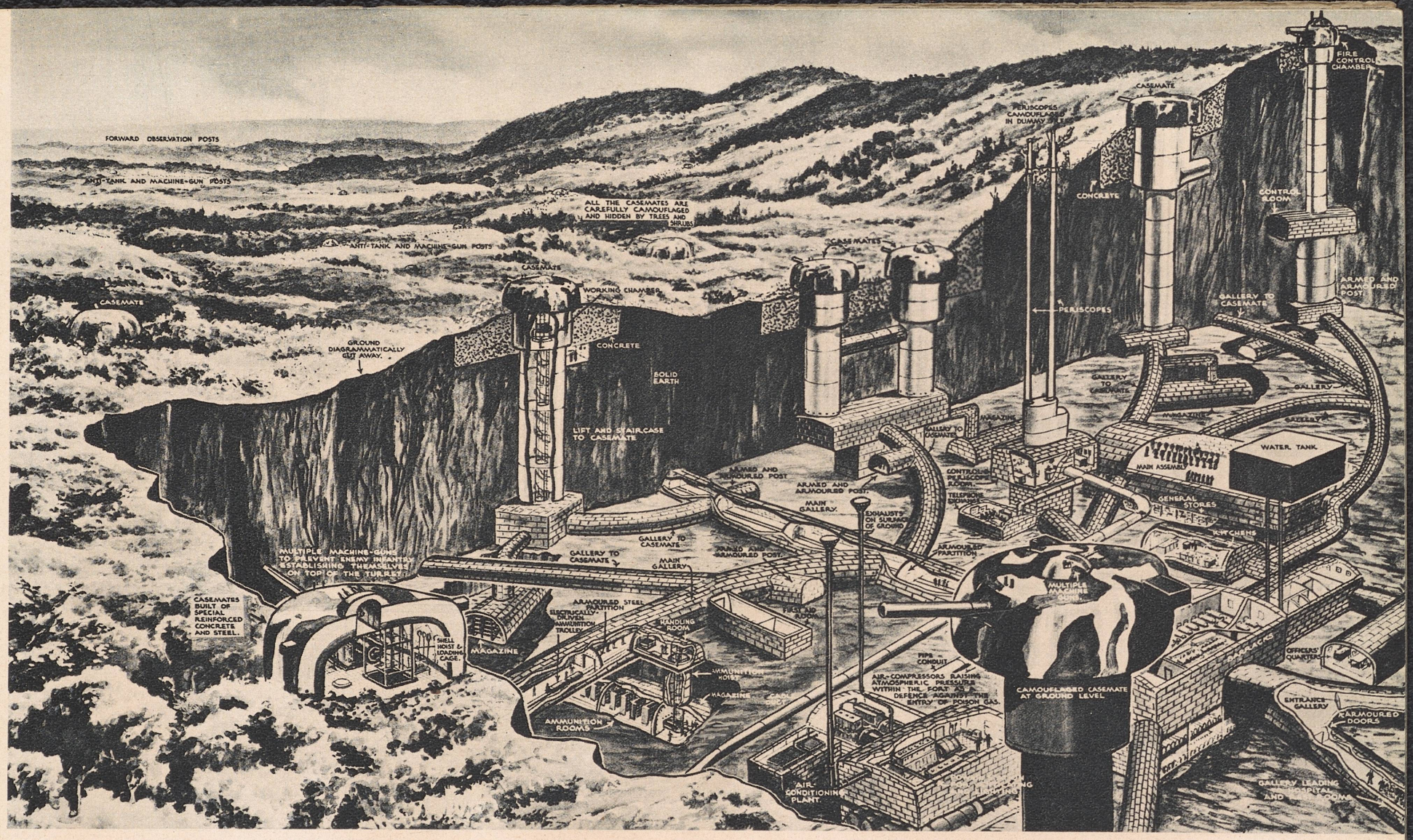
Det sværeste tyske artilleris kjempeskyts retter som fjernskytsbatterier sine løp mot fienden. Til disse hører kanoner og steiltskytende skyts på over 21 centimeter kaliber. Granatene er mannshøie, veier uten ladning over 250 kilo og farten gjennem luften varer omtrent halvannet minutt. Sterke enheter av det sværeste tyske artilleri er motoriserte. Jernbaneskytset, som er knyttet til skinnenettet, bekjempermed fjernskytsbatteriene og motoriserte kjempeskyts særlige mål: Store troppeansamlinger, ammunisjonslagre, viktige baneknutepunkter og Veikryss. Der hvor flyvere ved natt og i tåke ikke kan angripe, overtar det sværeste tyske artilleri denne opgave og bringer død og ødeleggelse inn over den fiendtlige front

Den lille og den store flyver

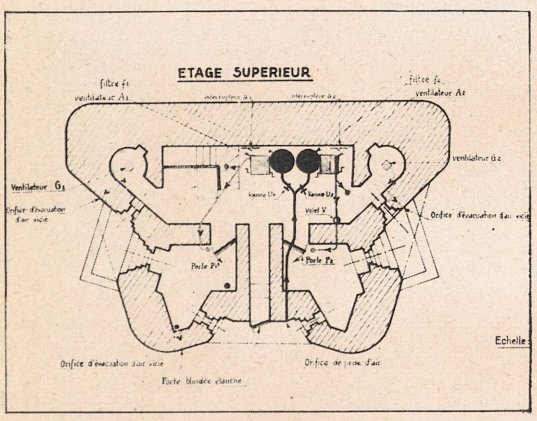
Falken, som for sveitens menn er et symbol på flyvningen og et forbillede i kampen om seiren i luften, blir av alle flyverne på plassen omhyggelig dradd omsorg for. Den er avholdt som en god kamerat

Menn som hører til en sjøflyversveits personale på jorden, klatrer over underdelen og vingene inn i et stort vannfly, som skal bringe dem til en annen havn

Engelsk tegning av et panserverk i Maginotlinjen: „Et virvar av elektriske anlegg, pumper og ventilatorer minner om krigsskib." Maginotlinjen blev av franskmennene og engelskmennene betegnet som et uovervinnelig bollverk mot ethvert tysk angrep

Panserverk 696 678 685 699

En beretning om pionérenes gjennembrudd av Maginot-linjen

De senere slekter vil finne det merkelig at et av de vakreste, rikeste og mest dyrkede strøk for vinavl i Europa på vår tid var gjennemtrengt med et tett nett av festninger med piggtråd og betongbunkere. Bare Versailles-traktatens vanvidd er skyld i det.

Den som kommer fra de vennlige skogklædde åser i Pfalz i omtrent sydlig retning inn i Frankrike og besøker Vogesene, som mange tyskere egentlig bare har lært å kjenne som „Wasgenwald", kommer på slagmarkene fra Wörth og Weissenburg til nordkanten av Vogesene. Tette, frodige skoger, vennlige landsbyer og små byer i dalene. Men piggtråd og bunkere overalt i et uhyre ødeleggende fint utpønsket system av anlegg. Skuddfeltet for et verk går over i det andre. I etasjer går det dypt ned i jorden. Et virvar av elektriske anlegg, pumper og ventilatorer minner om krigsskib. Her kan man ikke foreta noen fredelig vandring mer, her kan man bare bryte sig igjennem ved makt, selv om det utvilsomt omgis av tysk land, og det til og med urtyskt. Riktignok skulde dette anlegg, Maginotlinjen, være uovervinnelig, mens engelskmennene hadde foresatt sig å tørke sin vask på vestvollen. Men forfatteren av disse linjer er ikke den eneste tysker, som allerede om eftermiddagen den 14. juni overga sitt skitnetøi til en vaskekone i Paris . . . Om morgenen den 19. juni ligger et pionérkompani foran panserverkene 678, 685, 696 og 699. Med megen møie og besvær har bataljonskommandanten, kompanisjefen og føreren for støttroppen utforsket panserverkene. De satt i det høie gresset så tett foran dem at de kunde høre hvordan franskmennene snakket og lo derinne.

Kl. 10.15: Nu ligger støttroppene parat mellem bøketrærne og buskene. Nøie inndelt i forskjellige grupper for sprengning av sperringer, sprengning av skytehuller, dekningstropp, forsterkning, reserve og flammekastere. Det dreier sig om et ungt pionérkompani, der bare har en kort utdannelse, hørende til en navnløs bataljon med et meget høit husnummer, som er opstillet for krigen og blir oppløst igjen såsnart den er forbi. En bataljon med et kort liv, men med et liv fullt av ydelser.

Fra kl. 8 til kl. 10 blir bunkerne beskutt av divisjonsartilleriet, fra kl. 8.30 likeledes av 38- og 42 cm-kanonene. Fra kl. 10 til kl. 10.20 hyler det oppe i luften: styrtflyvere!

Fra kl. 10 er den direkte beskytning av panserverkenes kupler fri. Da bryter de tre støttropper frem, mens lette luftvernkanoner, panservernkanoner og tunge maskingeværer holder panserverkene under ild: løitnant Kaiser mot panserverk 699 til høire, kommandersersjant Ehret mot panserverk 696 i midten, overkommandersersjant Bittner mot panserverk 685 til venstre.

Fra stedet hvor de ligger i stilling ser man langt ut i dalen, som gjennemstrømmes av Sulzelven. Åser bak åser. Bak dem i det fjerne Vogesenes høidedrag.

Franskmennene har hugget ned trærne ved skogkanten for å ha bedre sikt inn i skogen: en bedre dekning enn disse nedhugne trær, hvor man sikkert ikke vil kunne få øie på våre feltgrå, kunde de ikke ha skaffet.

Det går nedover bakke ned i dalbunnen. Her står gresset i halv mannshøide. Soldatene forsvinner fullstendig. Men ikke før har støttroppene funnet dekning

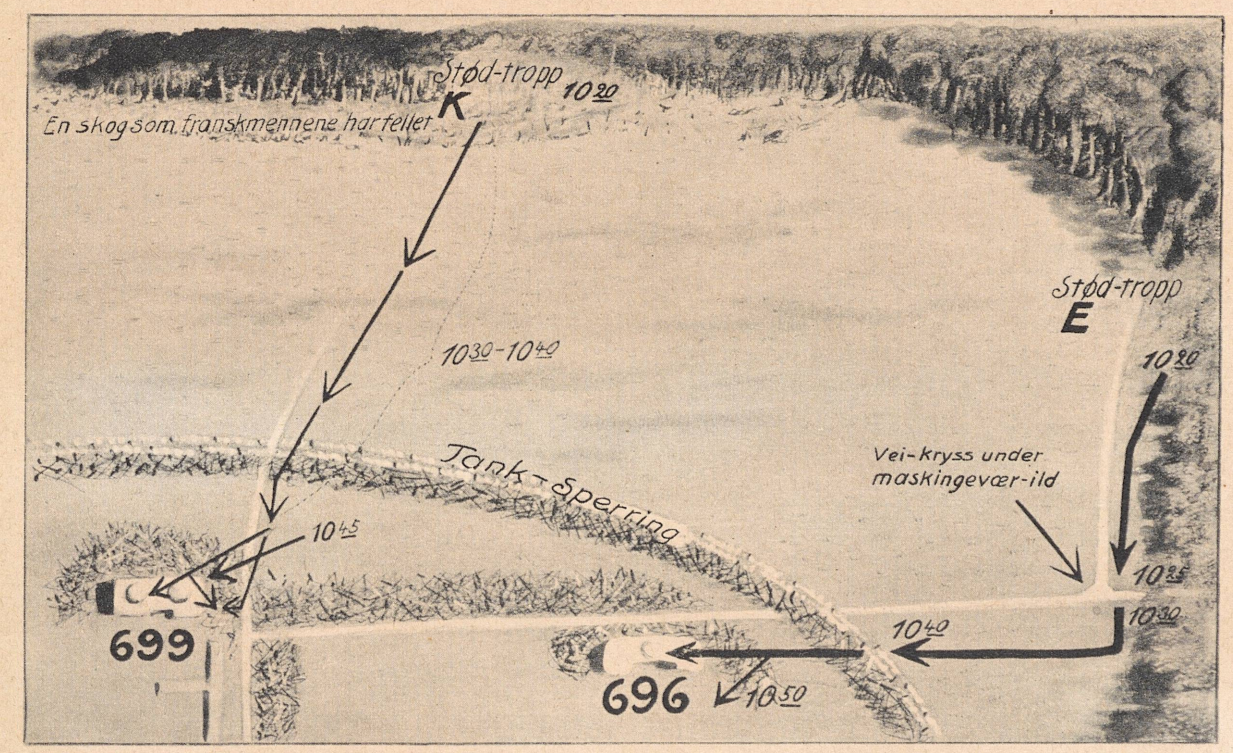
Kl. 10 om morgenen: Støttroppen Ehret stiller sig beredt til angrep. Føreren av troppen ser ennu en gang efter om hans pistol er i orden . . .

„En gammel hulvei gir bare tilsynelatende dekning . . .

. . . det koster sårede . . .

Således endte p i onérenes angrep mot panserverk 696 og 699

Sikringen fjernes fra håndgranatene, sprengladningene ligger parat . . .

Kl. 10. 20: Nu ligger støttroppen parat mellem bøketrærne og buskene. I neste øieblikk springer de op, stormer frem . . .

her og der, nede i dalen i glassverket, i slottet som tilhører eieren av glassverket „Verrerie", så smeller det fra alle panserverkene, fra skogene, hvor det ligger endel skjulte flankeverk og fra den tette skog hvor batteriene står.

Kl. 10.25: En gammel hulvei, nu utfylt med avhugne grener og holdt under sterk ild fra et sideverk, gir bare tilsynelatende dekning. Det koster sårede. Geværgranater og minekastere skyter ut av panserverkene. Men angrepet går planmessig fremover. Man må igjennem, og man vil komme igjennem, for man har utsøkt sig et svakt sted i Maginotlinjen. I begynnelsen da krigsminister Maginot anla sin berømmelige og uinntagelige linje, bestod den bare av en sammenhengende kjede av panserverk. Først da Tyskland begynte med å bygge sin vestvoll i flere forsvarslinjer bakover efter de siste erfaringer og med de mest moderne midler, utvidet man også Maginotlinjen i bredden. Man vet ennu ikke her helt bestemt hvor langt bakover anleggene gikk, men det formodes at man ikke mer rakk å gjøre de bakerste linjer ferdige. Den som bryter igjennem her ved „Verrerie", kommer hurtig på fri mark for fremmarsjen.

Kaptein Wollman, en lang, meget koldblodig østpreisser, av profesjon ingeniør i Stuttgart, ledsager sine tre støttropper. Det må lykkes, for hans „schwabere" er dyktige og hårde folk. Han selv står ikke for første gang foran en slik opgave, allerede under verdenskrigen blev han såret fire ganger, han hørte til stormbataljonen Rohr og vet derfor hvordan man skal ta fatt på en slik opgave: med ro og besluttsomhet, naturligvis ordentlig og metodisk forberedt, men i det avgjørende øieblikk allikevel helt avhengig av enhver situasjon som kan opstå. Man er da helt henvist til sig selv.

Bataljonskommandanten, major Fischer, som likeledes var med i verdenskrigen, rik på erfaringer fra sine egne oplevelser som ung løitnant, har bare hatt åtte dagers tid til å forberede sitt tredje kompani på gjennembruddet av Maginotlinjen. Men han var allikevel så sikker på sitt kompani at han har bedt divisjonskommandanten uttrykkelig om at panserverkene bare skulde inntas av pionérkompaniet, således at infanteriet straks kunde trenge igjennem videre langt inn i terrenget bakenfor. Førerne for støttroppene, besluttsomme folk, den unge løitnant Kaiser — to brødre aktive soldater — den gamle overkommandersersjant Bittner, var likesom majoren og kapteinen med i verdenskrigen, av profesjon forvalter for pionérenes øvelsesplass i Ulm, altså hele sin livstid, dag ut og dag inn midt oppe i alt som angikk hans gamle våpen, kommandersersjant Ehret — bredbrystet og allikevel slank over hoften, en atlet, ung, hård og frisk som en gran i skogen, som idag vel vil opnå å bli forfremmet, har vært 10 år i tjenesten, men for ham er det bare en lek, for tre ganger har han vært tysk mester i halv tungvekt og er dessuten med på landslaget.

„Fra kl. 8 til kl. 10 blir bunkerne beskutt av divisjonsartilleriet, fra kl. 8.30 likeledes av 38- og 42-cm-kanonene."

. . . men angrepet går planmessig fremover . . .

. . . man må igjennem . . .

og man vil komme igjennem . . .“

„Tåkegranatene hvisler og ryker. De gir dekning mot en beskytning fra siden fra flankeverkene, som gjør sig ubehagelig bemerket“

Kl. 10.40: „De ligger nu foran hindringen, den lave hindring som forbinder panserverkene med hverandre . . .“

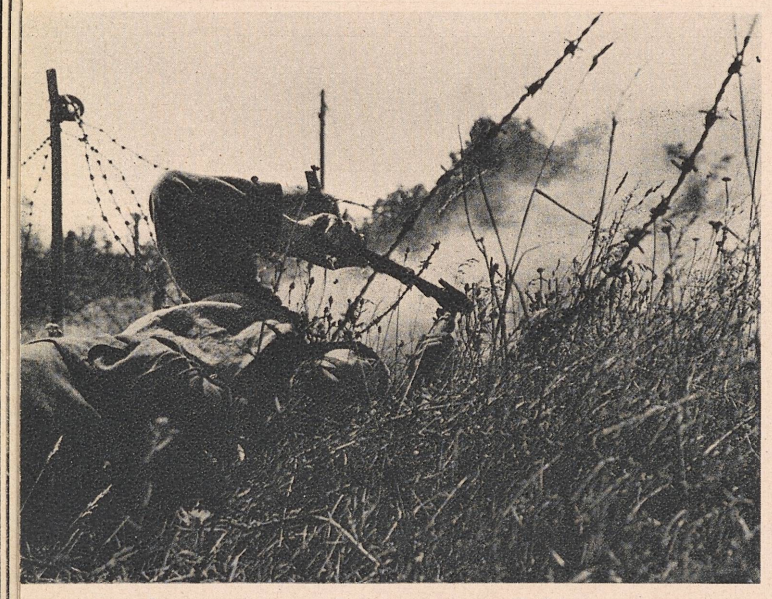
„Bunkernes betongkupler kan heve sig så meget de vil over marken, det nytter dem ingen ting, for dekningstroppenes tette luftvernkanoner, panservernkanoner og maskingeværer bearbeider skytehullene, så det drønner mot stålet . . .“

Kl. 10. 25: „Det går nedover bakke mot dalbunnen. Her står gresset i halv mannshøide . . .“

„Nu knaller den første ladning i sperringen som omgir bunkeren. Den som ikke er rask nok og passer på så han ikke støter på en mine, flyr i luften . . .“

Den siste sperring klippes over med ståltrådsaksen

„Støttroppen Ehret kryper frem mot panserverket, hvis skytehull holdes under ild helt til siste øieblikk . . .“

„Ikke mindre enn femten ganger springer korporal Birkenmeier frem med sprengladninger, kaster dem mot skytehullene. Men det vil ikke lykkes . . .“

Her foran „Verrerie“'s panserverker og den angivelig uinntagelige Maginotlinje er enhver mann i denne støttroppen medlem av et landslag.

De tre støttropper er gjennem gress og krattskog kommet de ildgivende panserverker inn på livet.

De ligger nu foran sperringen, den lave hindring som forbinder panserverkene med hverandre, og sperringen som er lagt rundt for å beskytte hvert enkelt panserverk. Troppene springer. Hver dekning blir utnyttet. Her et granathull, der et omstyrtet tre, her en liten fordypning i terrenget, der en busk. Kl. 10.40: Bunkernes betongkupler kan heve sig så meget de vil over marken, det nytter dem ingen ting, for dekningstroppenes lette luftvernkanoner, panservernkanoner og maskingeværer bearbeider skytehullene, så det drønner mot stålet.

Til høire for „Verrerie“ knaller nu den første ladning i sperringen. Den som ikke er rask nok og passer på at han ikke støter på en mine, flyr i luften: I sperringen står to rader med miner, kjennelig på de lange jernrør, som imidlertid ikke er flettet inn i ståltråden, nede i jorden en 10 cm-granat. Den som i spranget vil støtte sig til denne stang, den som støter til den eller trår på minen, er ortapt. Men pionérene har snart opdaget hvor minene var.

Sprang for sprang kommer støttroppen panserverket nærmere. Kapteinen springer med som han vel ofte nok har gjort som ung mann.

Pionér Holzmann faller, han hadde ikke rask nok funnet dekning for sin egen ladning. En pionér som den bekjente Klinke. Men sperringen er sprengt, kameratene kan komme igjennem. Her faller også skytteren Herbert Mascher fra staben for den annen bataljon av IR 435.

Feltpresten går med frem i forreste linje og bringer sårede tilbake. Tåkegranatene hvisler og ryker. De gir dekning mot en beskytning fra siden fra flankeverkene, som gjør sig ubehagelig bemerket. Løitnant Kaisers støttropp springer over åpen mark nedover skråningen. Ehrets støttropp kommer til å begynne med inn i krattskog, bøier så av til høire inn på åpen mark og angriper panserverket fra flanken. Bittners støttopp rykker frem gjennem skogen. Nu er de alle like ved panserverkene. Men Ehrets støttropp kommer sitt verk snart inn på livet, mister bare fire sårede da de springer over skogsveien.

Kl. 10.50: „Flammekasteren er gått i stilling og bearbeider skytehullene . . .“

„Maskinpistoler dekker hans forsøk på sprengning . . .“

Noen sitter allerede på panserverket og lar flere ladninger som er knyttet sammen, eksplodere .

ligger bak tykke trestammer som var lagt til sperring, kryper henimot verket, hvis skytehull holdes under ild helt til siste øieblikk, blir beskutt fra venstre fra en åpen stilling på marken, men lar sig ikke forbløffe.

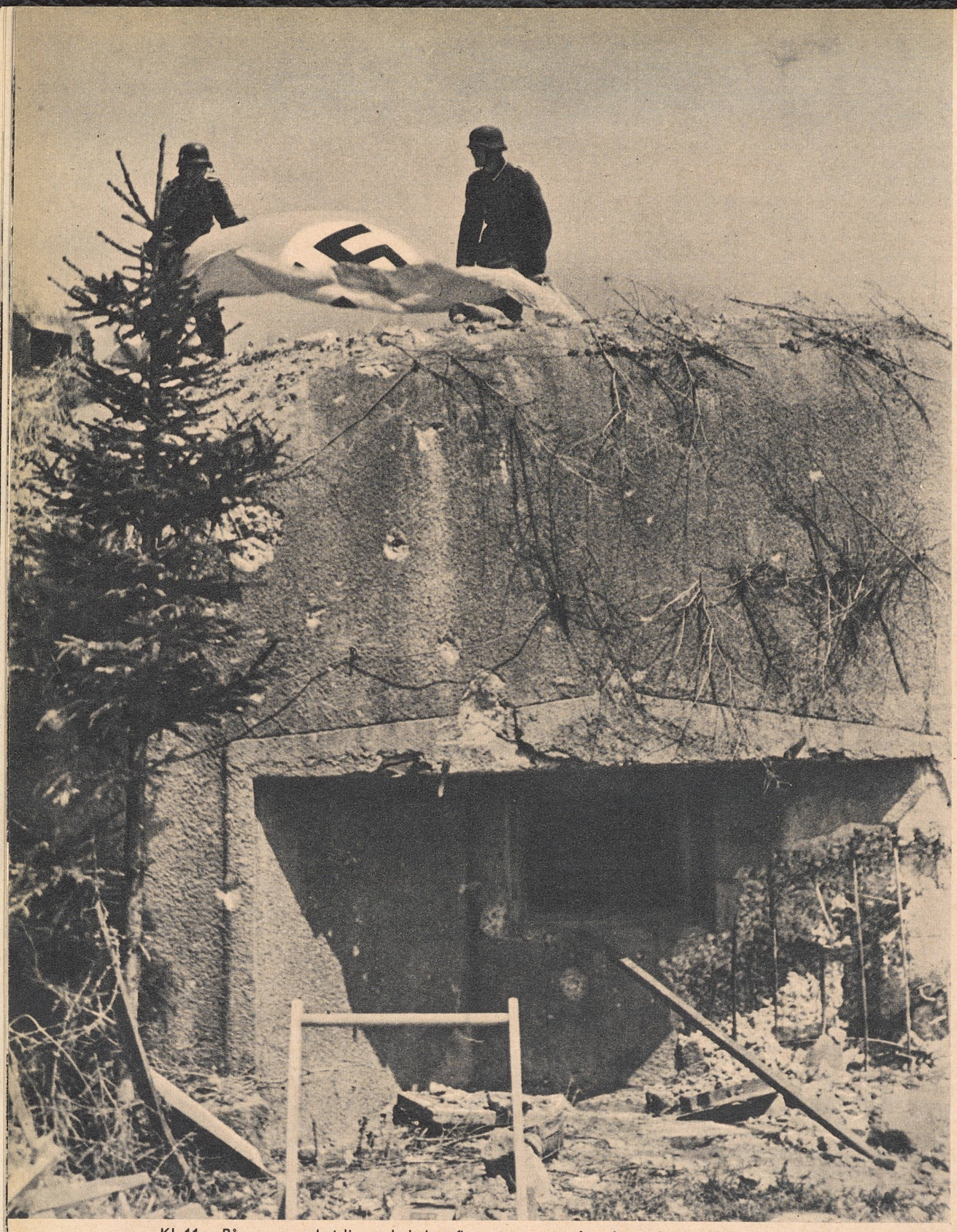
Løitnant Kaisers støttropp er trengt gjennem sperringen som omgir panserverket og springer nu mot selve verket. Ikke mindre enn femten ganger springer korporal Birkenmeier frem med sprengladninger, kaster dem mot skytehullene. Men det vil ikke lykkes.

Noen sitter allerede på panserverket og lar flere ladninger som er knyttet sammen, eksplodere foran skytehullene. Men panserverket vil ikke gi sig. Da endelig korporal Birkenmeiers ladning har truffet riktig, mens han blir dekket av maskinpistoler som står opstillet ikke langt unna, da det knaller og braker rundt omkring i nærmeste nærhet, da også Bittners menn kommer til,

„Da endelig korporal Birkenmeiers ladning har truffet . . . da det knaller og braker rundt omkring i nærmeste nærhet . . . er besetningen ferdig."

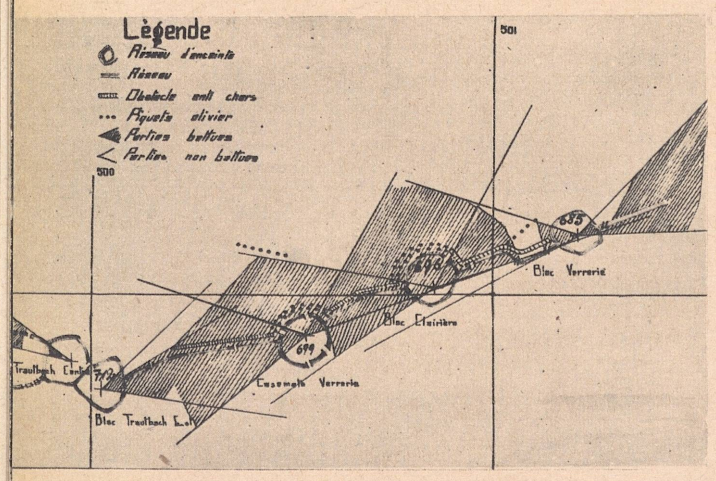
Panserverk 696's endelikt . . .

Kl. 11: „På panserverket ligger hakekorsflagget som tegn for våre stukasfly: her er vi!"

er besetningen ferdig: en hvit lapp kommer tilsyne i et av skytehullene.

Kl. 10.50: På samme tid er flammekasteren gått i stilling foran Ehrets støttropp og bearbeider skytehullene. Det braker og smeller også der fra alle åpninger.

Endel bytte fra panserverket

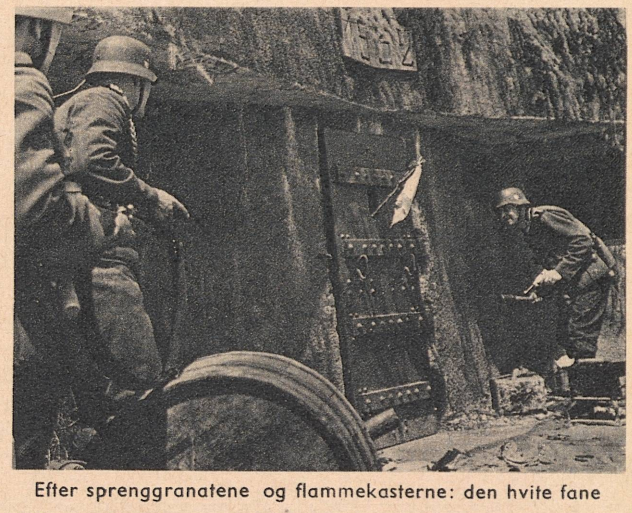
Nu kommer også der den hvite fane ut av dørenes kikkehull. Engstelig trer mann for mann ut med løftede hender. Offiseren, som hadde kommandoen over denne bunker, opfører sig verdig, hilser sin trikolor, som idag for siste gang har vaiet på bunkeren, hilser på kapteinen og overgir ham panserverket på reglementær måte, sørger for de døde og sårede og blir så ført i fangenskap.

Kommandersersjant Ehret efterlater en liten besetning i verket og rykker så fra siden videre frem til løitnant Kaisers tropp, som ennu ikke er ferdig med sitt panserverk og som også har å gjøre med franskmenn, som har satt sig fast i „Verrerie"'s hus. Underoffiser Kämmerer fra Ehrets støttropp, som var ferdig med sin opgave som flammekaster, har derfra holdt inngangen til panserverket under ild med sitt maskingevær. Forlengst sitter nu også overkommandersersjant Bittner i sitt panserverk. Allerede den annen ladning i et sideskytehull river hodet av maskingeværskytteren. Den fortvilede besetning bryter ut, føreren blir skutt ned av overkommandersersjant Bittner, resten, fjorten mann, strekker hendene i været. Infanteriet rykker rask frem gjennem skogens sperreild mellem panserverkene, tilintetgjør den siste motstand i nødtørftige, provisoriske mark- og skogstillinger, trenger gjennem skogen inn i landsbyene, divisjonen kommer nu strømmende: den så berømmelige Maginotlinje er brutt i løpet av noen timer, demningen er sprengt og gjennem åpningen strømmer i endeløse rekker fortroppsavdelinger, panserjegere og rekognoseringsavdelinger, sykkelkompanier, artilleriet prosser om og følger, regimentene samler sig, toget går sydover. Langsmed Maginotlinjen på baksiden av denne. Mellem Rhinen og Vogesene. Franskmennene forsøker vel ennu å grave sig fast, men kan ikke holde stillingen. Da de for tredje og fjerde gang hadde forskanset sig natten over for så å bli fordrevet igjen neste morgen, opgir de det. Først enkeltvis, så troppevis går de over.

Over lavlandet ser divisjonen til venstre det manende tårn til Münster i Strassburg og til høire den truende skråning til festningen Mutzig.

Det varer ikke lenge så vaier hakekorsflagget på begge steder. Det var den 19. juni.

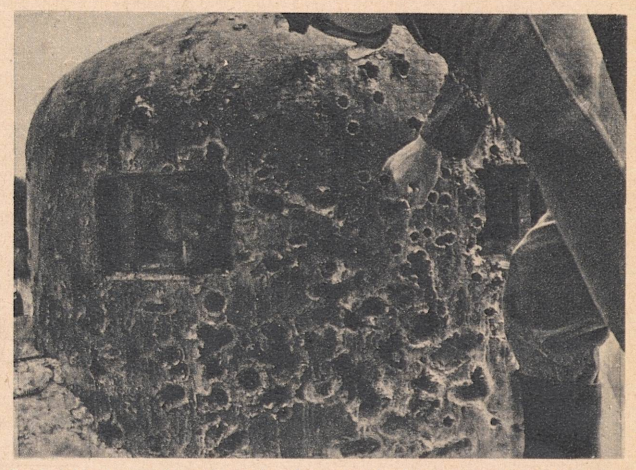
Major Fischer med kaptein Wollmann kunde ikke finne noen bedre plass for utdelingen av de første jernkors enn de erobrede panserverk i Maginotlinjen. Da støttroppene står opstillet foran sitt verk, er det omsider, blitt den 29. juni. Ennu holder ca. tre tusen franskmenn stillingen lenger nede foran skogen i de sterkt befestede panserverk ved Lembach, inntil de mot aften innser at de er hjemfalne til den samme skjebne som hele deres armé. Her er nu krigen avsluttet — for dem, og for oss. Nu kan man efter kampen gå til arbeidet.

Efter sprenggranatene og flammekasterne: den hvite fane

Besetningen fra panserverk 696 overgir sig

En bunkerkuppel med innslag fra projektiler som bryter igjennem

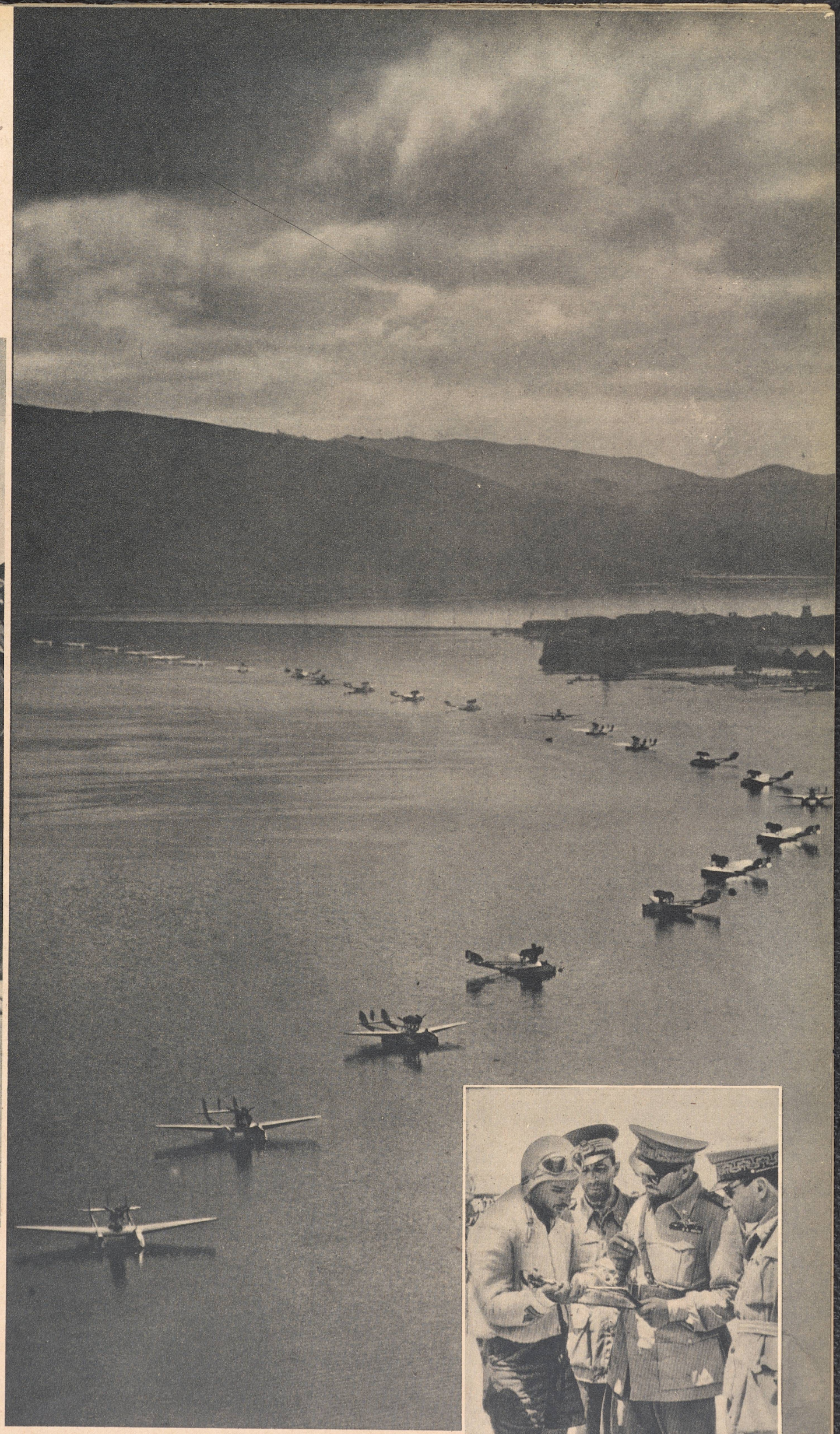

På stedet for deres innsats: Mennene fra støttroppene får jernkorset

Marsjal
Italo Balbo †

Før starten til den transatlantiske eskadreflyvning 1933. Balbo i rad og rekke sammen med sine flyver-kamerater fra „Sølveskadren". Med 25 fly foretok Balbo dengang flyvningen over Atlanterhavet. Grunnet en vidtskuende og minutiøs organisasjon, gjennem omsiktighet og ansvarsbevissthet lyktes en av dette århundres flyver-stordåder. Efter det triumfale inntog i Rom, gjennem Konstantinbuen, utnevnte il Duce ham til luftmarsjal.

Fem minutter før den store flyvning. Ankrene til de 25 fly er lettet. Noen få minutter efterpå, kl. 5.39, hever den sølvblanke luftflåte sig fra Ortebello sjø-flyvehavn.

Siste foto av marsjal Balbo, som gir de italienske flyvere nye instruksjoner for deres videre innsats mot de engelske støttepunkter i Libya.

Balbos verk var ikke bare viet flyvevesenet. Han var en av de ledende fire menn, ved marsjen mot Rom, der som fascist ydet Mussolini store og betydelige tjenester. Noen år før var det han som mobilisierte landbefolkningen fra Ferrara. Han var den som organiserte de første fascistiske stormtropper, ved hvis hjelp det liberale statsapparat blev så knirkefritt overvunnet. Og i Imperiet? Der blev han Libyas kolonisator, hvor han utrettelig arbeidet i romersk ånd for Italia. Lande-sorgen som Mussolini påla det italieniske folk, i anledning av Balbos heltedød, vil også vekke medfølelse på denne side av Alpene.

Det var især ved disses hjelp at det blev en „lynkrig": De hurtig bevegelige tropper

Den store overraskelse, for den fiendtlige hærledelse som snudde op og ned på alle beregninger til motstanderens generalstaber, var de hurtige tyske tropper. Ved deres bevegelighet, deres hurtighet og ved deres innsats som militært sett hadde en revolusjonerende virkning, blev den stillingskrig som fienden hadde forberedt sig på forandret til en bevegelseskrig. Motorsykkelskytterne (billedet til venstre) hører like meget til denne våpensort som panser- regimentene (billedet til høire). Bensinmotoren ga hæren et nytt preg. Det var først og fremst den som gjorde det mulig å føre en „lynkrig".

Hvordan kom det til denne utvikling?

Vi stolte på våre hestekrefter

Motoriseringen av den tyske armé

Da Daimler og Benz i årene 1885/86 bygget de første motorsykler og automobiler, ante de neppe at deres opfinnelse skulde bety den største omveltning i krigsteknikken siden innførelsen av skytevåbnene.

Vi skal ikke her behandle nyttiggjørelsen av motoren i marinens tjeneste. Heller ikke behøver vi å gå inn på flyvevåbnet, som overhodet først ved hjelp av motoren blev krigsdyktig. Det er nok å si, at det var et tysk Messerschmitt-Jaktfly, som med en Mercedes-Benz flymotortype DB 60, satte, verdensrekorden i hurtigflyvning op til 755,11 kilometer i timen. Helt fra begynnelsen av lå utviklingen for luftfartens vedkommende klart i dagen, nemlig at de militære interesser var de dominerende, mens de private initiativ kom i annen rekke.

For krigsførselen tillands var stillingen imidlertid en annen. Hærens spesialbyggede biler stod tallmessig langt tilbake for de biler som var bygget for privat bruk, og for sportsformål. Privatbilene bestemte også hele den videre utvikling av automobilismen. Arméen drog for sin del nytte av denne utvikling. Det avgjørende spørsmaal var, hvilken stat klarest vilde erkjenne denne sammenheng og sørge for en planmessig styrkelse av sin hærs automobilvesen ved hjelp av den private bilindustries utvikling.

Problemet som sådant var Vestmaktene nøie på det rene med. Men det er en lang vei fra erkjennelsen til gjennemførelsen i praksis i deres parlamentarisk styrte stater på grunn av de mange interessentgrupper i folkerepresentasjonen, som hyppig ligger i strid med hverandre, og for det meste blir problemets løsning belemret med kompromisser. Tyskland hadde den store lykke, i der Führer's person å eie en grundig kjenner av automobilismen og en personlighet som fra maktovertagelsens første dag av alle krefter gjennemførte den erkjennelse, som han hadde nådd frem til, uten å ta noe hensyn til smålige betenkeligheter.

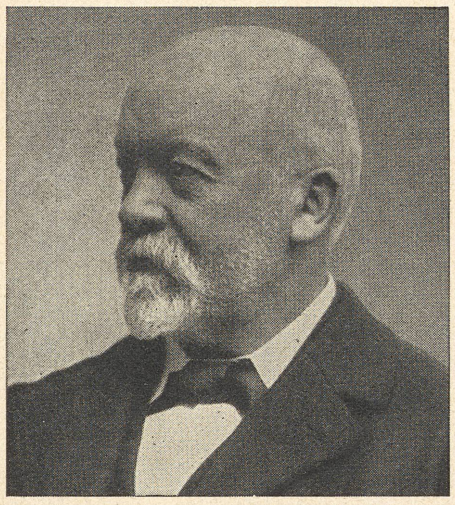
Den menige soldat fra verdenskrigen visste av egen erfaring i hvilken grad Tyskland dengang var fienden underlegen paa bilvesenets område, i hvilken grad materialmangel og manglende erkjennelse av utviklingsmuglighetene hemmet bilproduksjonen. Tyskland kunde dengang bare stille 45 panservogner op mot englendernes og franskmennenes tanks. Det var praktisk talt ensbetydende med at Tyskland ikke eide dette våben, som under krigen har en avgjørende betydning.

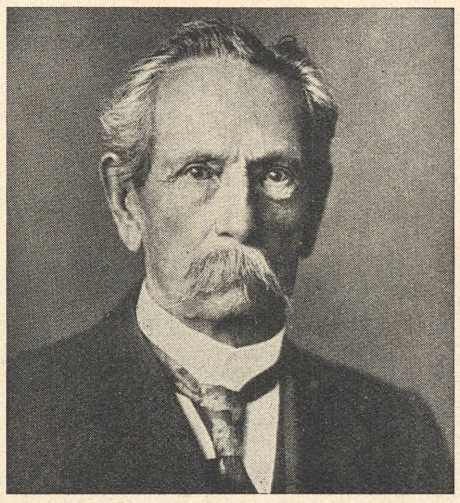
Er automobilen en luksusgjenstand?

I de årene, da der Führer bygget op partiet, har han tilbakelagt mange hundretusen kilometer med automobil. For ham var allerde dengang bilen det taktiske middel til en hurtig personlig innsats, hvormed han overvant distanser og tid.

Han var fullt på det rene med bilistenes bekymringer i de land, hvor regjeringen betraktet bilen bare som et

Det begynte allerede i 1883 og 1885

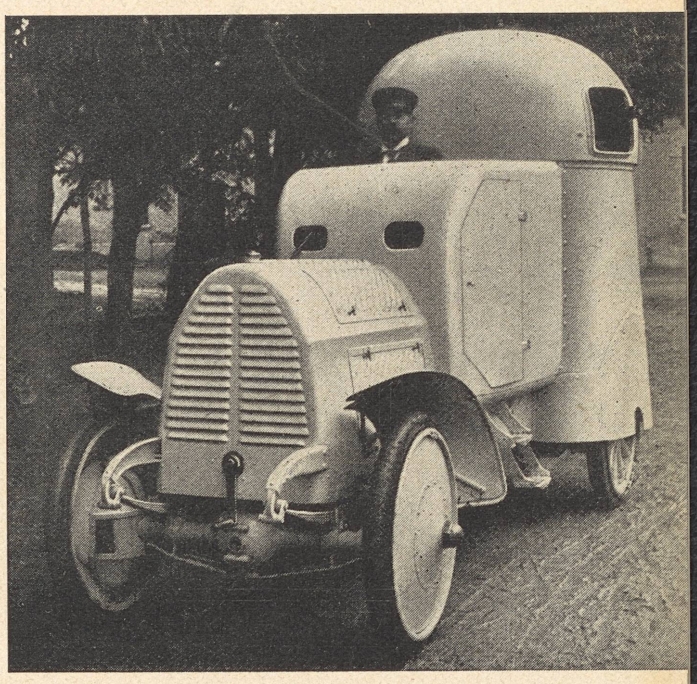
De var med å seire i 1940!

Gottlieb Daimler hvis patent på en forbrenningsmotor med 900 omdr./min. allerede blev anmeldt i desember 1883. Sammen med . . . **Carl Benz** fabrikerte han de første brukbare automobiler. Også Benz hadde allerede i åttiårene i det forrige århundre beskjeftiget sig med fabrikasjonen av lettere, hurtig gående eksplosjonsmotorer

1904

Den tyske pansers „bestefar"

Allerede på et tidspunkt da ennu ingen tenkte på en motorisering av hæren, bragte Daimler-Benz fabrikkene en panserautomobil på markedet. Det var en forutanelse av utviklingsmulighetene, som Gottlieb Daimler også allerede hadde forkynt i året 1885 ved en ytterligere patent, i hvilken han sikret sig retten også til luftskib drevet ved motor, da ingen andre tenkte på den mulighet.

kjærkomment skatteobjekt. Bilen var åpenbart bare en luksusgjenstand for de rike.

Men når dette er en regjerings åndelige innstilling, hvordan skal da bilenes antall kunne økes? Hvordan skal da en livskraftig industri kunne opstå, hvor skal de mange sjåfører komme fra, som det blir bruk for i krigstilfelle?

For det må man være klar over: Selv om en hær allerede i fredstid er motorisert, så er dog antallet av biler som er forhånden i fredstid ringe i forhold til det som kreves fra mobiliseringens første dag og siden hver eneste dag fremover. Samtidig som antallet av divisjoner og av menige stiger, vokser også med stormskritt behovet for motorvogner for kampene og for transport. Dette behov lar sig ikke dekke av bilindustrien, selv om den i fredstid er høit utviklet. Produksjonen kan ikke økes noe vesentlig fra den ene dag til en annen. Og dessuten må jo også de menn være forhånden, som skal styre alle disse motorvogner. Man kan ikke begynne med sjåførskoler først når krigen er der. Helt bortsett fra at det for hærens egne motorvogner, trenges spesialister med lang utdannelse og kjørepraksis, som f. eks. til panser-stridsvogner og panser-speidevogner.

En ny og en bedre vei

Allerede ved den første bilutstilling i året 1933, få dager efter maktovertagelsen, la der Führer frem et omfattende motoriseringsprogramm. Allerede dengang betonte han, at den åndelige innstilling hvad bilens anvendelse angår måtte bli en helt annen. Bilen var ingen luksusgjenstand, men derimot en bruksgjenstand, som måtte finne den største utbredelse.

Med denne dag var en ny æra innledet for bilvesenet i Tyskland. Befrielsen fra den trykkende bilskatt på nye biler satte straks fart i kjøpelysten og dermed i produksjonen. Byggingen av riksautostradaene begynte. Dette gigantiske projekt syntes til å begynne med noe fantastisk, efter de flestes mening. Det har imidlertid mere enn noe annet fremmet biltrafikken, og i særdeleshet gitt støtet til at industriens menn lot bygge svære bilkolonner for fjerntrafikk med en enorm transportevne. Disse „landeveiens giganter" blev sluttet sammen i et eget forbund, som omfattet over 10 000 slike transportkolonner. Hvilke muligheter for troppe — og materialbevegelser!

Mindre er mer!

Da der Führer i året 1935 sprengte de lenker, som Versailles-traktaten hadde på lagt vår forsvarsmakt, satte hærens motorisering inn for full kraft. Hver eneste bilutstilling og hver større parade viste den rykkvise fremgang fra år til annet.

Hvilke resultater er det ikke opnådd i løpet av så kort tid? Panserdivisjoner fremstod av intet. Motorsykkelskytterbataljoner og regimenter av motoriserte skyttere kom til. Antitankskytset blev likeledes motorisert og også det tunge artilleri og en stor del av pionerene og efterretningsavdelingene. I en systematisk utvikling blev spesialvogner bygget for hærens spesielle formaal.

1933:
Det store omslag

Inntil nasjonalsosialistenes maktovertagelse var automobilen en utpreget luksusgjenstand, som bare var til for de bedre stillede. Riket så i automobilen bare en beleilig skattekilde, og det blev stadig pålagt automobilindustrien nye byrder, hvorunder det til slutt holdt på å bryte sammen. Da forkynte Føreren på den internasjonale automobilutstilling i Berlin et program som var avgjørende for Tysklands fremtidige motorisering: Mindre skatter, påbegynnelse av en storslagen plan for nye veianlegg og fremme av sportslige foranstaltninger. Følgene var helt usedvanlige. Mens det i hele Tyskland inntil slutten av 1932 bare var 561 042 automobiler, lastebiler ikke medregnet, steg tallet i 1937 allerede til 1.125.727. For det samme beløp som en småbil kostet før 1923, kan man idag kjøpe 3 KDF-biler og en 250 cm³ motorsykkel.

Der Führer og Hermann Göring på den internasjonale automobilutstilling under besiktigelsen av chassiet til en Mercedes-Benz. Mellem dem Dr. D. C. Wilhelm Kissel, ledende direksjonsmedlem av Daimler-Benz AG.

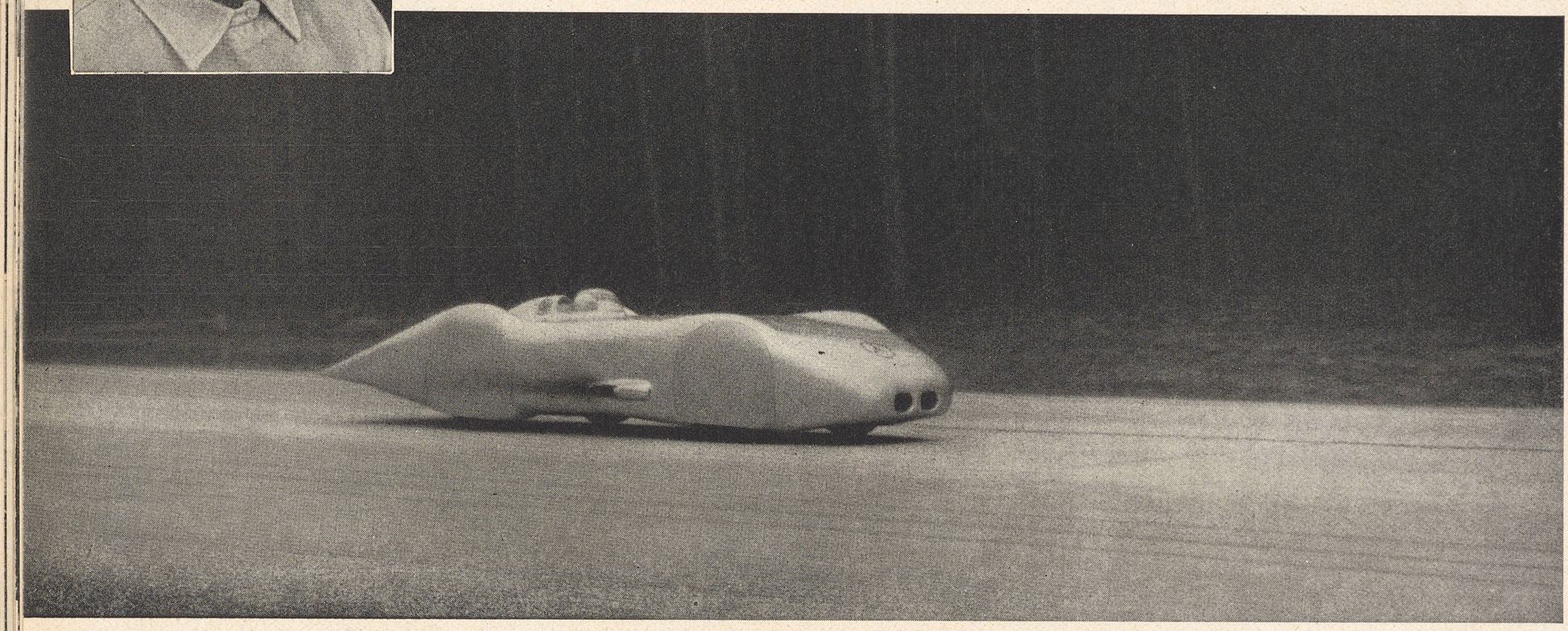

På veddeløpsbanen for automobiler tok Tyskland ledelsen

Rudolf Caracciola, Mercedes-Benz fabrikkenes verdensberømte veddeløpskjører, er en av de eldste og dyktigste forkjempere for den tyske motorsport. I de 67 automobilløp som Tyskland deltok i fra 1934 til 1939, vant Mercedes-Benz 36 førstepremier. 16 av disse kom på Caracciolas konto. Men selv ved all anerkjennelse av veddeløpskjørerens personlige innsats — det kan jo ofte koste ham livet — må man ikke glemme at det ikke bare er kampånden som er avgjørende. Ennu viktigere er — i henhold til Førerens ord — „bevisstheten om også teknisk å være best rustet"

En pansertropp-skole med en spesiell forsøksavdeling prøvde alle nye konstruksjoners brukbarhet for militære formål og gav på denne måte støtet til ytterligere forbedringer.

Denn ovenfor nevnte forsøksavdeling er forøvrig også et utmerket eksempel på det eksemplariske samarbeid mellem hæren og den industrielle forvaltning, med det felles formål, å fremme hele folkets motorisering for å øke dets militære styrke. Her blev, for å nevne et eksempel, spørsmålet om i

Forsøkt på jorden — stått sin prøve i luften

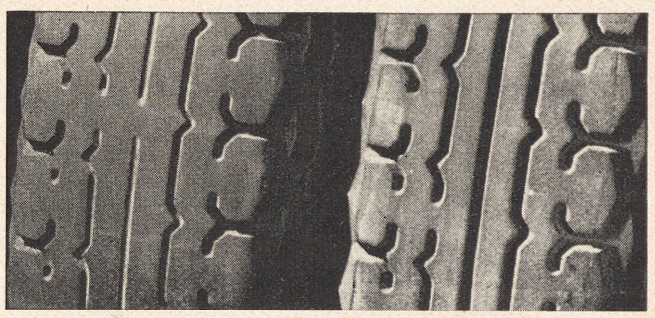
På autostradaen lyktes det Caracciola i 1939 i en 3-liter strømlinjebil å opnå en hurtighet av over 400 km, hvilket inntil da var ansett for umulig. Hensikten ved slike rekordkjøringer, som på grunn av de uhyre omkostninger som de er forbundet med synes meningsløse, er først og fremst den ytterligere utvikling av ennu sterkere motorer, som frem for alt er av avgjørende betydning for fabrikasjonen av fly

Bestrebelsene gikk ved denne utvikling alltid ut paa, ved normering og typisering å opnå en forenkling av produksjonen, en mulighet for hurtig utskiftning av de viktigste delene (aggregater) og en innskrenkning av reservedelene. I overensstemmelse hermed blev enhetschassiene for person- og lastebiler konstruert, som så, alt efter deres anvendelse, blev forsynt med forskjellig tilleggsutstyr.

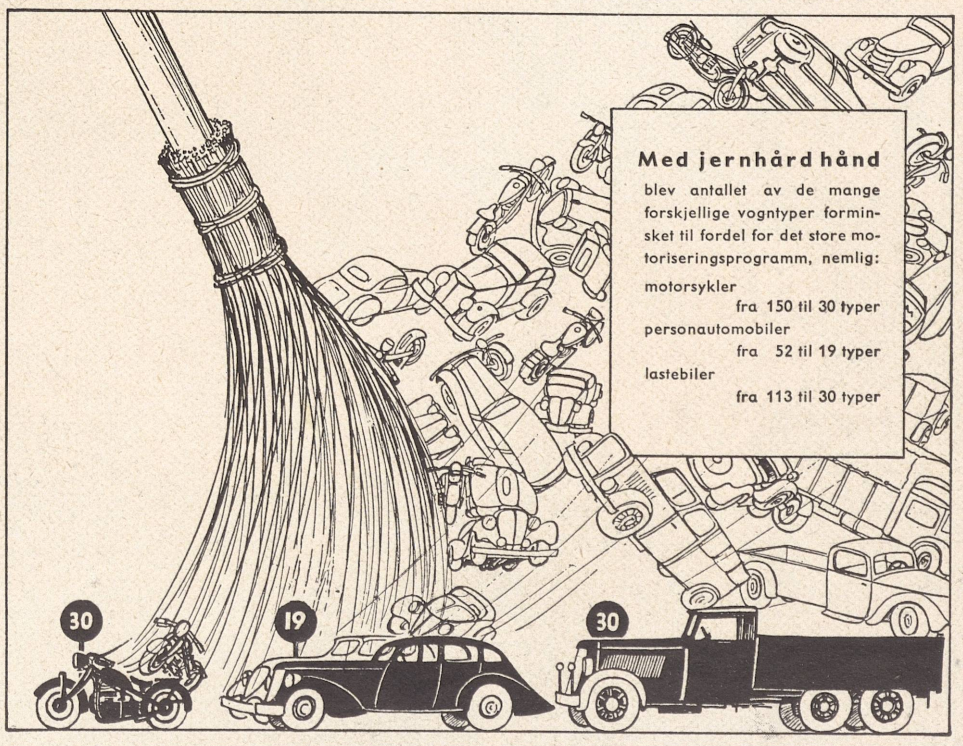
Førerens vognkolonne på en krigsflyveplass

Allerede i de år da Føreren bygget op partiet, tilbakela han hundretusen av kilometer i automobil. Allerede den gang lærte han automobilen å kjenne som et taktiskmiddel til en hurtig personlig innsats, hvormed han overvant tid og distanser

Buna — kunstgummi og allikevel intet surrogat

Denne kunstige kautsjuk som av tyske vitenskapsmenn for største delen er utvunnet av kull og kalk, er den naturlige i mange henseender helt overlegen: 1. på grunn av liten slitasje (se ringen av naturlig kautsjuk, til venstre, og bunaringen, til høire; de er begge benyttet like meget), 2. ved forminsket mottagelighet mot oljens skadelige innflytelse og 3. ved dens fasthet overfor hete. I samarbeid mellem hær og stat blev den kunstige gummi utnyttet i et slikt omfang som privatindustrien alene aldri vilde ha kunnet makte. Et av de mange eksempler hvordan hæren har klart å løse det brennende spørsmål om råstoff

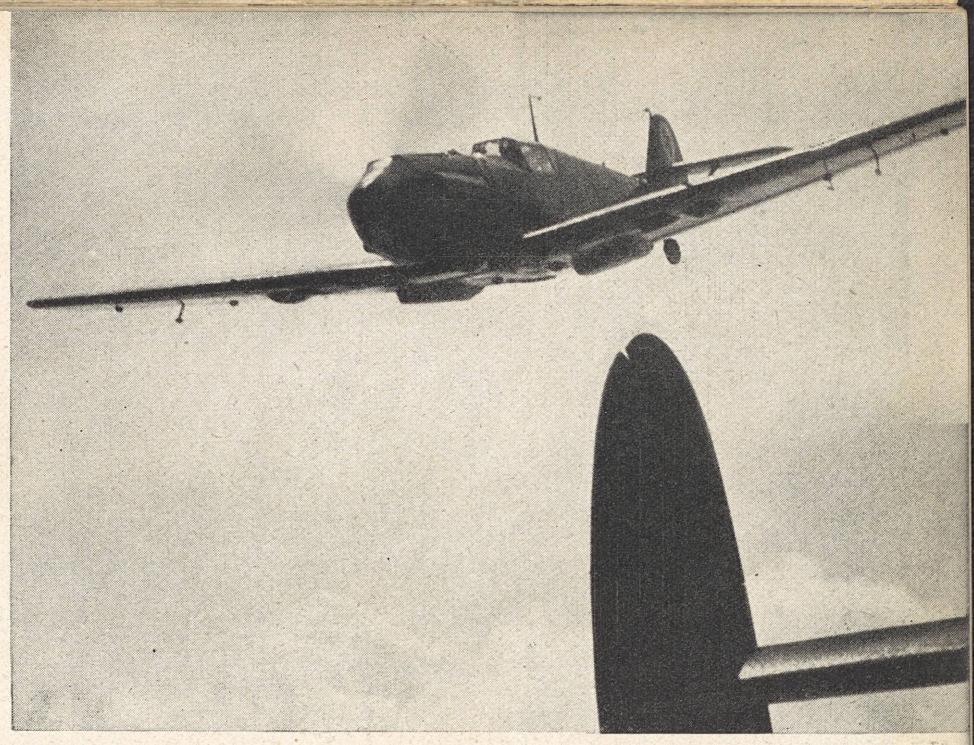

Det begynner allerede hos ungdommen.
I Hitlerguttenes motorskoler lærer guttene automobilens hemmeligheter å kjenne. I utallige terrengkjøringer, som blir foranstaltet med understøttelse av staten, samler Hitlerguttene allerede erfaringer, som senere kommer dem til nytte i SS og NSKK. En automobilkjører generasjon vokser op.

hvilken utstrekning man kunne erstatte naturgummi med den kunstige gummi „Buna", — i en forsøksrekke som strakte sig over flere måneder — så tilfredsstillende løst, at den private industri aldri alene vilde ha kunnet greiet det.

Til seier ved hjelp av sporten

Samtidig deltar medlemmer av denne forsøksavdeling i alle viktige sportsforanstaltninger Motorvogn-terrengløp er kommet istand paa militært initiativ. Her har hæren allerede i fredstid for et internationalt publikum vist hvad den dudde til under de bekjente 6-dagsløp for motorsyklister. Ved det største kappløp for motor- syklister, Tourist Trophy paa øien Man, har sersjant Meier fra forsøksavdelingen utmerket sig, likeledes i utallige andre internasjonale foranstaltninger.

Hurtigere enn vinden . . .
Messerschmidt-jaktflyet ME 109, som er utrustet med en Mercedes-Benz flymotor DB 601, er det hurtigste fly i verden. Dets hastighet på 755,11 km i timen er hittil - ikke nådd av noe annet fly.

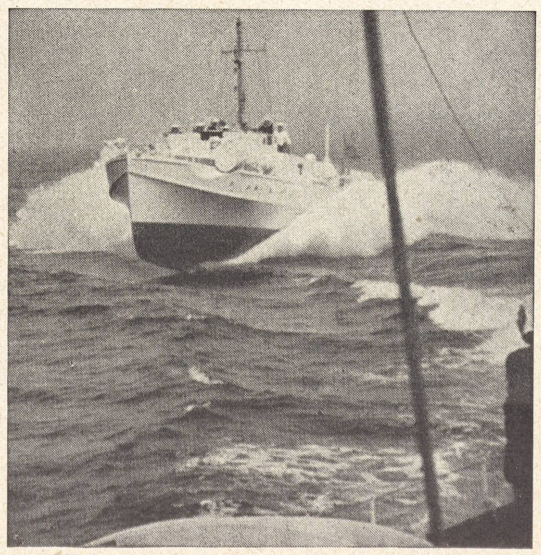

. . . hæren drar sin fordel av det.
I en vildt kløftet „forhindringsplass" med fullt av grøfter og steile bakker, tilhørende pansertroppskolens forsøksavdeling i Wünsdorf, blir mennesker og maskiner så å si satt på den ytterste utholdenhetsprøve. Sammenvirkningen mellem de sportslige konkurranser og den endelige militære innsats blir således forståelig

Mannen med den jernhårde hånd
Generalmajor von Schell, som forminsket det store antall av forskjellige automobiltyper til et antall typer som den tyske industri kunde overkomme

I bilindustrien blev utviklingen med de forskjellige billøp mottatt med den største interesse. Firmaer som Daimler-Benz A.G. benyttet enhver anledning til stadig vekk å la sine fabrikata representere og dermed vise sin dyktighet under skarpeste konkurranse. Ved å ta fra hverandre og prøve hårde bilringer, kunde man kontrollere hvordan de var,

Rekordprestasjoner — også til vanns
følge flåteoverens komsten med England kunde Tyskland bygge en liten, men kampdyktig flåte. De hurtiggœende skib spilte derved en avgjørende rolle. Med sine DaimlerBenz Dieselmotorer var de i stand til å vinne verdensrekorden i hurtighet

Det er de HK, som Tyskland anvendte: Kampflyene

I Polen, Norge, Holland, Belgia og Frankrike har det tyske luftvåpen fra første til siste dag bevist sin absolutte overlegenhet. Den tyske hær kunde operere fritt under flyvernes beskyttelse

uteksperimentere nye ting, arbeide videre på grundlag av de erfaringer man høstet og samle nytt materiale til nye konstruksjoner. Daimler-Benz A.G. er et typisk bevis på i hvilken grad den slags konkurranser kommer selve konstruksjonen og i særlig grad spesialbilen til gode. Fra den tid de første biler blev bygget, har Mercedes — og Benzvognene alltid hevdet sig i alle internasjonale konkurranser. Da de to firmaer gikk sammen, inntrådte det ingen forandring. Tvertom, Daimler-Benzbilen har siden kunnet feire en nesten uavbrutt rekke store triumfer. Med store ofre kunde man også holde bedriften gående selv i kriseårene og det blev sendt anmeldelse til alle stevner av betydning. Fabrikkens ledelse fant ut, at den slags konkurranser kunde arrangeres ikke bare for seirens skyld, men at de var uundværlige for utviklingen videre fremover. De erfaringer man høstet med disse bilene var grunnlaget for den kommende bygging av bruksvogner.

De overlegne seire, som de tyske sportvogner vant i konkurransene, har fremmet selve eksporten. De tyske fabrikata er meget populære i såvel inn — som utland. Bilindustrien fikk verdifulle erfaringer og en hel generasjon dyktige bilister vokste op på denne vis.

Sportens fremme hat ogsaa satt fart i eksporten, på grunn av våre motorvogners overlegne seire — man behøver bare å nevne Monte Carlo, Monza, Tunis, og Eifel-løpene. De tyske konstruksjoner blev populære i inn- og utland, industrien kunne dra nytte av de mest verdifulle erfaringer, og der blev utdannet en hel generasjon av dristige motorvognførere.

For å gi motorvognførere en forberedende militærutdannelse på bredt grunnlag, har partiets organisasjoner grepet inn. Hitlerjugend og NSKK (NS Kraftfahrer-Korps, dvs. NS motorvognførerkorps) har utdannet mange dyktige motorvognførere.

NSKK' veddeløp, som finner sted hvert år, var en verdifull hjelp for industrien. Dens menn samlet her foruten ved de internasjonale løp, erfaringer for konstruksjonen av de spesielle biltyper som trenges i arbeidslivet, så meget desto mere som ogsaa lastebiler deltok i disse foranstaltninger.

Men også fra annet hold blev det sørget for at arbeidslivets spesielle biltyper mest mulig tilfredsstillet de militære krav. For enhver ny motorvogn, som skulde sendes ut paa markedet, blev det fastsatt bestemte betingelser om lasteevne, akselhøide, lengde, bredde, høide og lasteplan. Derved kunde utviklingen ledes i de ønskede baner. Videre blev det arrangert en årlig mønstring av lastebilene, slik som man allerede lenge hadde hatt det ved kavalleriet for remontestene. Paa denne måten var de militære myndigheter nøie underrettet om hvor mange lastebiler for krigsbruk stod til deres disposisjon, og bileierne hadde pålegg om alltid å holde sine lastebiler i brukbar stand.

Råstoffspørsmålet blir Løst

Da Tyskland i motsetning til vestmaktene ikke i ubegrenset målestokk rådde over de råstoffer og driftsmidler, som er ubetinget nødvendige for byggning og drift av motorvogner, måtte disse sikres ved hjelp av fireårsplanen. Vi behøver bare å nevne ordene Leuna og Buna, for å vise hvordan problemet om driftsstoffer og materiale til bilringene blev fullstendig løst ved fremstilling av olje av kull, og ved fremstilling av kunstgummi. Men dessuten var det nødvendig også å regulere forbruket av de andre byggematerialer på en ensartet måte. Dette skjedde paa den måten, at det blev innsatt en overordnet myndighet for alt som angikk bilvesenet og som hadde til opgave å sammenfatte hærens og næringslivets interesser. Da ikke næringslivet, men hæren har primatet, blev det da ogsaa ansatt en soldat, General von Schell, som generalbefullmektiget av kommisæren for fireårsplanen, generalfeltmarsjall Göring.

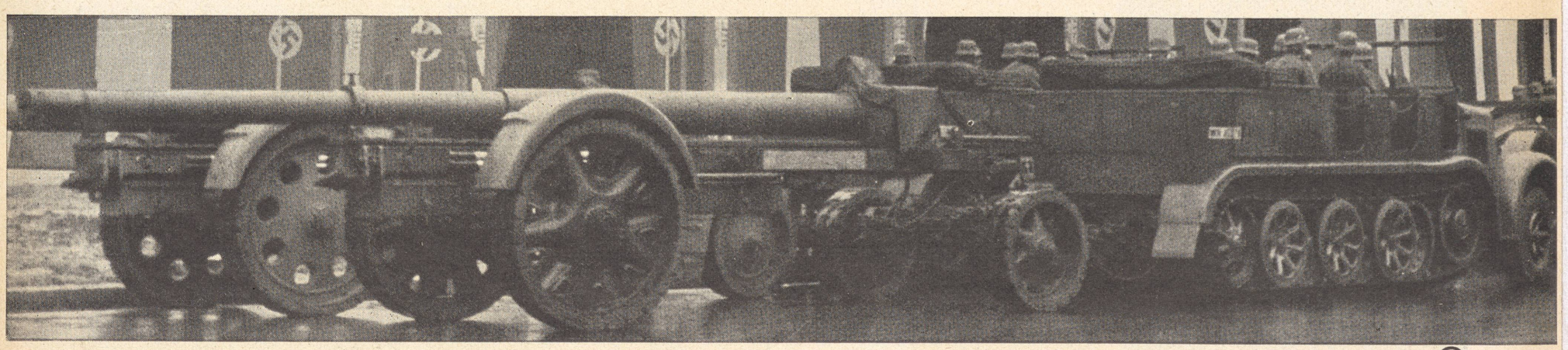
På denne måte var en streng sammenfatning av interessene sikret og deres innstilling på det store mål: hærens motorisering. Slik kunde en inngripende forholdsregel som industriens innskrenkning fra en mengde forskjellige typer til noen få bli gjennemført. Derved opnådde man en enorm besparelse av material og reservedeler, noe som hadde like heldige følger for industrien som for de militære interesser.

Alle disse forholdsregler blev truffet i offentlighetens fulle lys. Ennu den 20. april 1939 hat de utenlandske militærattachéer fra ærestribunen sett vår forsvarsmakts motorvogner kjøre forbi. Hvordan skal man da nu idag gi en forklaring på at nettop de heldige resultater som vår omfattende motoriserte forsvarsmakt opnådde, har utløst frykt og skrekk blandt våre fiender. Hvordan skal man forklare, at man så fullstendig undervurderte våre panservogners tyngde i angrepet, våre hurtige troppers aksjonsradius og våre forsynings-formasjoners veldige ydeevne?

Vestmaktenes propaganda har åpenbart også på dette område vendt sig mot dem selv. Våre panservogner er ikke av papp. De kan ikke bare kjøre paa asfalterte veier. De blir ikke liggende igjen efter å ha tilbakelagt hundre kilometer. Bensinen og materialet til bilringene har inntil denne dag ikke sloppet op for oss og våre hurtige tropper er ikke dannet efter mønster av Potemkins landsbykulisser; de har tvertimot en meget pålitelig ydeevne.

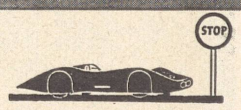
Men hvad skal det tjene til å regne op alt dette? Har ikke hver dag, fra felttoget i Polen begynte og til de siste slag i Frankrike, gitt nye beviser paa at den tyske hærs motorisering har fulgt de riktige veier. Og dette førte til seier over en fiende, mot hvis naturlige hjelpekilder fra alle verdens kanter Tyskland bare kunde stille sin overlegne ledelse og organisasjon og det tyske arbeidskvalitet.

Ved hjelp av denne motorisering, som sammenhengende var gjennemført, blev angrepet utstrakt over så veldige områder, og skjedde i et slikt tempo, at alle de fiendtlige generalstabers beregninger, fra første øieblikk av simpelthen blev uten noe objekt. Intet kunde lenger stanse Stor-Tysklands arméer, som stormet frem under motorenes drønn.

Det moderne bevegelsesslags krigselefanter: Trekkmaskiner på kjeder

Mengden av de tyske motorer og deres gode kvalitet samt kjørernes fremragende dyktighet var i første rekke det viktigste i det avgjørende slag på alle krigsskueplasser. Det tyske motorvesen har den største andel i de ubegripelig hurtige avgjørelser i felttogene på 18 og 20 dager

DUNKERQUE

PK i arbeide. Film-reporteren tilhørende et propaganda-kompani sveiver for den tyske ukerevy i Dunkerques gater filmen om engelskmennenes flukt

Et av de virkningsfulleste filmbilleder fra den britiske katastrofe i Dunkerque. Et fiendtlig krigsskib efter et angep fra tyske stupkampfly

På markene foran inngangen til byen har de tyske panservogner brutt fiendens fortvilede motstand — nu går det videre inn i byen, et helvede av ild og død, røk og ruiner. Kjedene på panservognene kjørte knasende over Polens sandete veier, over de stenete veier i de norske fjell. Mot fienden i Holland, Belgia og Frankrike tordnet motorene til de „sorte husarer",

infanteriets pansrede kamerater. Tyske panservogner omringer fiendtlige arméer, bryter gjennem Maginot-linjen, senker krigsskib ved den belgisk-franske kyst, tar fiendtlige generaler til fange, erobrer byer. Ofte kjemper de alene, langt forut for sin egen tropp, mot en tallmessig overlegen fiende, de byr den gigantiske slag, panser mot panser — og alltid går de av med seieren

På den siste dag før overgivelsen av Paris
Oljetanker brenner i byens utkant

Willem Mengelberg ved en generalprøve i Berlin

Den verdensberømte hollandske musiker, Willem Mengelberg dirigerte ved en Tschaikowskikonsert Berlins Filharmoniske Orkester og bidrog derved til å gjenopta det tysk-hollandske samarbeid. Aftenen blev en stor suksess og konserten måtte gjentas

Opbygging

Riksarbeidstjenesten fortsetter med opbyggingen

Til oprydnings og opbyggingsarbeidene i alle de områder, som blev ødelagt som følge av krigen, blev riksarbeidstjenesten innsatt. Med alle midler forsøker den å fjerne alle spor efter krigen og å skape forutsetningen for en fredeligere fremtid

Seks av ukens syv dager forfulgte, vår Hanns Hubmann en av de mange velskapte berlinerinner med sitt kamera. Det som han la merke til og det som han senere fikk greie på om klededrakten og riks-kledekortets 100 punkter, forteller han i en beretning om

Mandag morgen: Turen til kontoret med undergrunnsbanen. Da det var pent, klart sommervær, var Erika T. kledt i en blomstret musselinskjole „fra i fjor", et blått tørkle hadde hun lagt som en turban om hodet, alt sammen uten å ha ofret noen „punkter". Korksandaler, uten punkter, og hun sparte ennu mere: Hun gikk uten strømper. Naar hennes hud viser sommersøndagens brunhet, gjør dette en søt pike ennu mere henrivende

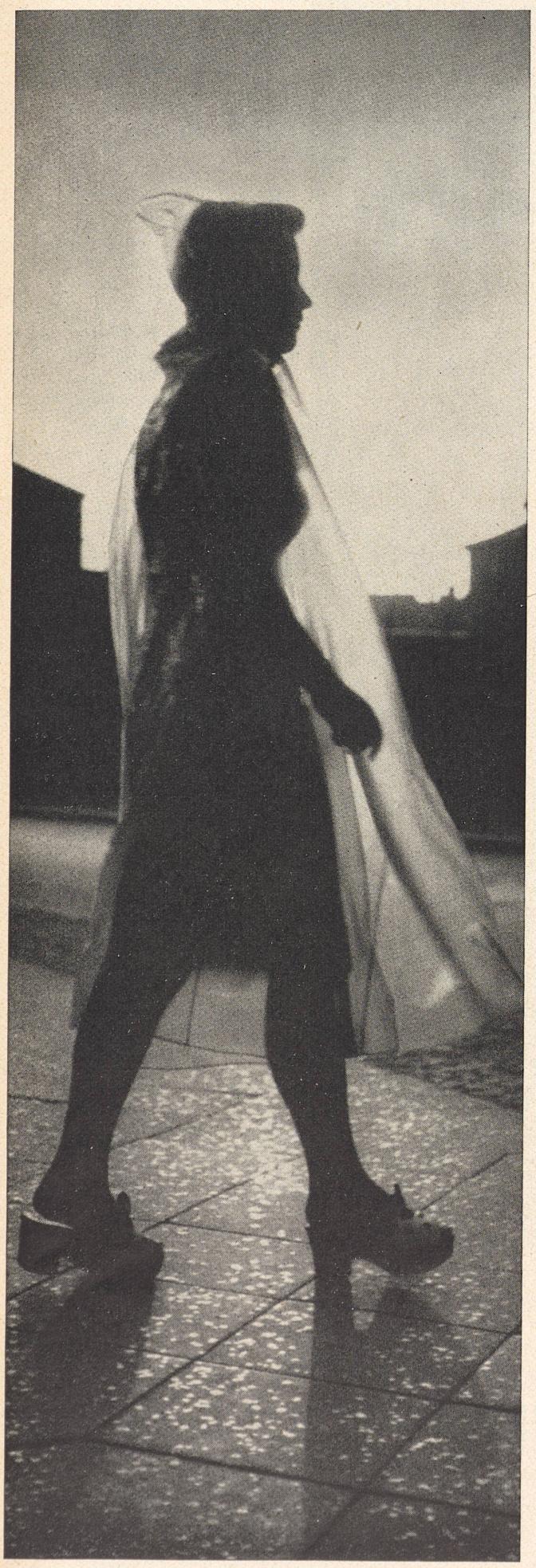

Tirsdag i middagspausen skulde det kjøpes inn blomster til en kvinnelig kollega, som hadde sin fødselsdag. Da hun om eftermiddagen også var innbudt til et kaffe-slaberas, hadde hun „flottet sig op". Hun hadde på sig en grå drakt, på den hadde hun ofret 45 av Klede-Kortet punkter, og en rød filthatt, passende til draktens farve, og skoene, som forøvrig er det eneste par hun har fått rekvisisjonsseddel på, er pene, men paa ingen måte noen luksus-sko, de er faste og anstendige, og passer til alle slags klær

Et prøvende blikk i speilet, som er vennlig nok til å gjengi hennes kontrafei fra tre kanter samtidig, slik opdaget vår reporter henne onsdag, idet hun trippet ut av en forretning; hun hadde på sig . . . den samme kjole som hun hadde mandag, hun tok sig like pen og nett ut, allikevel var hun ikke densamme, hun hadde en liten sveitsisk hette, som hun engang hadde bragt med sig fra en feriereise og tresko, som man får uten rekvisisjonsseddel, og som blir festet til foten med et blomstret stoff

„berlinerinnen som lyser som et punkt“

Om sommeren er det heller ikke alltid pent vær. Mot plutselig regn må Erika være beskyttet . . . og det er hun. Så snart det trekker op til tordenvær og regn, tar hun på sig en gjennemsiktig olje-kappe, som beskytter henne mot regnet og har den fordel å kunne fåes uten rekvisisjonsseddel; allikevel gjør dette regneplagget henne tiltrekkende; for olje-kappen i lysende rødt skjuler ikke så meget, man kan jo også nu gjenkjenne den vakre pike fra dagen før.

Fredag var det en „tropisk hete“ i Berlin. Erika har på sig sitt „gode silke plagg“. Det får man riktignok uten rekvisisjons-seddel, men hun hadde ikke råd til å kjøpe det for sine egne penger, denne gang har hennes snilde mor for en gangs skyld måttet hjelpe til. Skoene har rekvisisjonskontoret bevilget paa den måte at Erika fikk en rekvisisjons-seddel nr. 2, som blir utstedt for sommersko, til hvis fabrikasjon det ikke går med så meget lær. Den lille stråhatten kan fremfor alt fåes uten rekvisisjons-seddel.

Lørdag aften ved Gedächtniskirche. Her blev hun riktignok opdaget av vår reporter bare fordi et tilfelle vilde at en venn av ham åpenbart også er Erikas venn. Hun hadde på sig et plissè-skjørt av ull, som hennes søster hadde lånt henne, en stripet bluse i grønnt og hvitt fra ifjor, som ennu så ordentlig og ubrukt ut, også nu uten strømper, skoene som på mandag. For å tekkes „ham“ særlig godt, er hennes hår smykket av en liten kokettstoff-blomst . . . Er hun ikke alltid velkledd den lille berlinerinne, „som lyser som et punkt?“

En må også kunne falle

Falle og falle er to ting

Litt om kunsten å falle riktig i sportslig henseende

Det hender mangen gang at folk som spaserer i en zoologiske have intetanende stuper over en sten og pådrar sig kompliserte leddbrudd ved fallet. Det hender at folk, som i en krapp sving på en sykkelbane i sterk fart, mellem 25 a 35 kilometer, støter sammen med en konkurrent, slår en saltomortale i full fart og efterat de igjen har nådd jorden, rutsjer ned den bratte sving for å reise sig, og som litt trett og forvirret törker sveden av pannen og kanskje smiler litt stivt. Det er de hårdt trenede sportsmenn ved de store sykkelrenn, folk som tilsynelatende er av jern og som ved et under nesten alltid slipper fra å komme til skade.

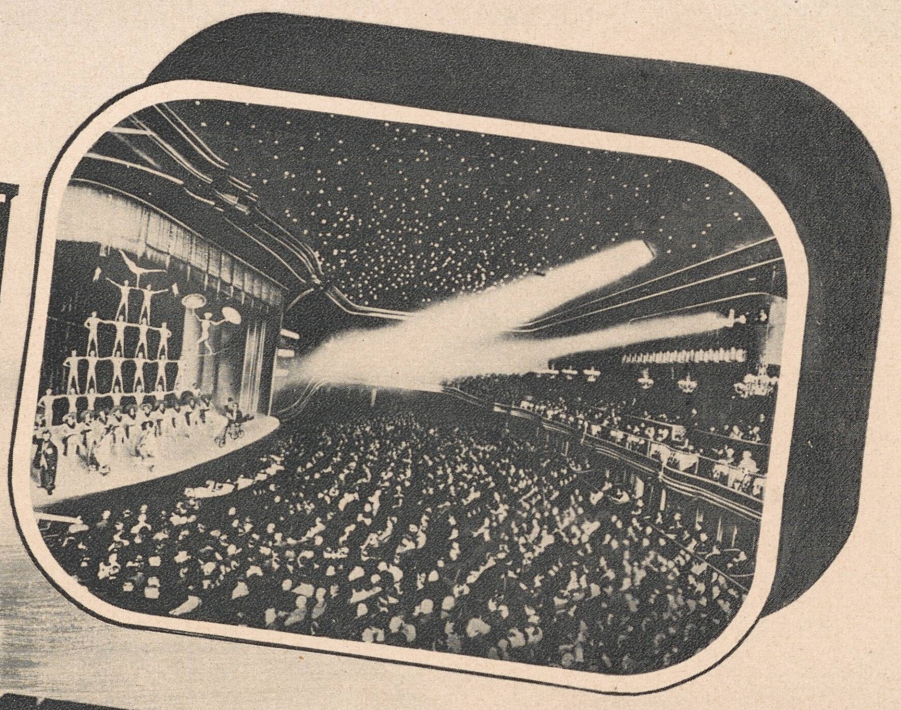
Det er ingen føljetongbetraktninger, men kjensgjerninger som man ofte nok har sett i praksis under de store distanselöp og som mer enn én gang har forbauset selv ukerevyens ubekymrede tilskuere. Hvori ligger så hemmeligheten? Den må uten tvil sökes i den psykiske innstilling. Menn som førenn de selv stod i interessens brennpunkt ofte nok har vært vidne til stygge fall, har forlengst gjort sig fortrolig med tanken på selv engang å gå hodekulls i brolegningen, plankeverket eller mudderet. De står på en måte like overfor noe uundgåelig og har ofte nok tenkt på — uten naturligvis å gjøre regnskap over det — hvorledes de engang vil ta et sådant fall. En berømt kappkjører med bil uttalte engang: „Når jeg tenker på fall, betrakter jeg mig selv som et pinnsvin.“ Denne klare og overbevisende fremstilling rummer hele problemet. Ennu i fallet vil enhver trenet kjører ha såmegen åndsnærværelse at han sier til sig selv: „Det gjelder å falle lett.“ Hvert et fall, som ender med et sammenstøt mellem en stengrunn som ikke gir efter og en meget elastisk benbygning kan først da være skadelig når kroppsmusklene er spente. Ved at det lykkes mannen å holde kroppen ledig og lett også i fallet, und går han en stor fare.

Dessuten har de rutinerte, til hvem frem for alt den amerikanske 6-dagers kjører Mac Namara henhørte, den åndelige overlegenhet å kunne avpasse sitt fall. De betrakter sig ikke bare som et projektil, som engang må slå ned et sted, men de er også i stand til å sette så megen egen vilje inn i den bevegelse som de ved fremmed innflytelse er kastet ut i at de kan omgjøre et ganske farlig fall til et mindre farlig.

Naturligvis kommer man ikke skadeløs fra hvert et fall. Hos kappkjørere forekommer det også benbrudd, kvestelser og også dødelige fall, men de er, i forhold til antallet av fall relativt få. Disse vil alltid inntre når ulykken kommer overraskende, det vil si, når kjøreren ikke er opmerksom på hvad som er årsaken til fallet. Han har da ikke anledning til å reagere slik at han selv ikke i begrenset omfang kan avsvekke fallet.

Det er iallfall galt å anlegge en annen målestokk på kappkjørere enn på almindelig dødelige. Også de står under den menneskelige naturs lover. Det som i forhold til andre mennesker karakteriserer dem som undtagelsesmennesker er den profesjonelle risiko som sier dem: Du er nødt til å falle, derfor gjelder det å falle så lett som mulig . . . Da kan du dessto raskere sitte i sadlen igjen.

BERLIN

WINTERGARTEN

Den internasjonale

Variete

Fabelaktige internasjonale programmer, med de berømteste stjerner fra alle verdensdeler

*

Kjempescene med alle teknikkens finesser

*

Den nyinnredede tilskuerplass med den enestaaende stjernehimmel og det fantastiske interiør, skaffet Wintergarten

deus verdensberømmelse

Stor gala-diner terasse ⋆ Orkester-klubbstoler og losjer ⋆ Røkning overalt tillatt ⋆ Direkte inngang for gjester fra det nyomdannete Central-Hotel. Centralt beliggende, rett ved undergrunn og jernbanestasjon. Tross krigen full drift, som i fredstider, med det internasjonale sensasjons-programm

Rummer 3000 personer

Tysklands tradisjonelle varieté

Foretrekkes av turister og familjer

Nytt automatisk klima-anlegg

efter tyske og amerikanske patenter, installert nu under krigen

Fortsatt fra side 8 (Slik falt Paris)

intet om de tyske parlamentærer, kan eller vil ikke kjenne noe til dem. Nu å vise sig på veien igjen, selv med det hvite flagget, vilde være den sikre død. Hvad skal vi gjøre?

Vi er nesten 5 km foran våre egne forreste poster og bare 200 m fra fienden. Skal vi vente til mørket setter inn? Til det vil der gå mange timer, og vi har ikke fått utført vårt opdrag. Det blir ikke annet å gjøre, enn å slå oss igjennem til vår egen tropp, og forsøke ennu engang på et annet sted. I dekning av en havemur samler majoren sin lille tropp. Vi er 6 mann. 3 offiserer, 1 underoffiser, 1 hornist og sjåføren for den sønderskutte vogn. Men med henblikk på vårt fredelige opdrag har bare offiserene tatt våpen med sig, hver en pistol med hver 8 skudd. Mannskapet er uten våpen. Det er en fordømt ubehagelig situasjon, hvis vi nu må forsvare oss, den motbydeligste situasjonen som vi gamle frontsoldater noensinne har oplevet.

Nu begynner også det fiendtlige artilleri å skyte, det bestryker systematisk veien og dens nærmeste omgivelser. Den ene Ladning efter den annen.

I ilden

Åh, det er nesten bare moro, likesom under verdenskrigen å løpe om kapp med kulene, og få pusten igjen bak det nærmeste hus. Men vi er bange for at vi kommer fra hverandre og mister kontakten i kampens hete. Hvad så? Vi kan bli skutt enkeltvis og blir liggende der. For det fiendtlige infanteri skyter fremdeles. Det synger, hvisler, hviner og freser. En trøst for oss er det at de skyter så dårlig og alt for høit. Bare noen små grener faller ned fra trærne.

Vår parlamentærreise til Paris har mot vår vilje forvandlet sig til en rekognoseringstur.

For vi opdager at det også i St. Brice, landsbyen som vi for en stund siden uhindret kjørte igjennem, fremdeles finnes franskmenn. Der forut for oss springer de over veien. Er det bare enkelte eller et sprengt kompani? Vi vet det ikke. Vi de skyte eller gjemme sig? Også der er uvisst. Det går lange ubehagelige minutter, til neste skytning begynner og vår eldste kamerat, kapteinen, blir, borte for oss. Marsjen gjennem landsbyen er endeløs: Tilhøire, tilvenstre, slik går det fremover mellem husene. Vi med revolvere foran, med våpnet ferdig til skudd rettet mot den annen side av veien. Vil de overfalle oss eller skyte oss ned bakfra? Vi har bare 24 skudd igjen.

Men der viser sig ingen franskmann mer.

Endelig, ved utgangen av landsbyen møter vi egne tropper. Gud være lovet. Det er sterke speidertropper som kommer oss i møte. De har hørt skytningen, har ant uråd og sender nu utsøkte menn mot oss. Men de behøver ikke å kjempe for å få oss ut herifra. Nu opdager de oss og vinker, og nu er de der og trykker våre hender. Det var en eventyrlig parlamentær reise, om aftenen den 13. juni 1940.

Vi to eldre — kaptein M. er også i mellemtiden kommet uskadd tilbake — merker virkningen av den første voldsomme rekognosering uten trening på 22 år!

I Ecouen

Men Paris? Er det slutt på vår misjon? Nei, den har slett ikke begynt enda! Major H. har besluttet: „Vårt opdrag skal utføres: „Vi skal opfordre Paris til å overgi sig, og skal gjøre det hvordan det enn går. Hvis ikke inatt, så iallfall tidlig imorgen. For imorgen kl. 9 er de tyske troppers innmarsj i Paris fastsatt. Dette kan ikke endres: Ordrene er forberedt og sendes ennu inatt fra arméen til korpsene, og derefter videre til divisjonene og regimentene.

Og det usannsynlige, ja rent utenkelige skjer, som så ofte i denne krig. Efter vår tilbakekomst telegraferer vi til guvernøren i Paris og protesterer mot beskytningen av oss. Vi telefonerer med overkommandoen for å få nye instruksjoner. Vi søker og finner rekognoserings-avdelinger for den forreste tyske tropp i den gammeldagse småby Ecouen, nordlig for St. Denis, og ved midnatt efter mange timers spenning og forventning, vet vi det endelig, til tross for den beskytning, som ennu så sent iaften møtte oss parlamentærer: det er ute med Paris. Paris er erklært som åpen by, Paris vil kapitulere. Nu behøver vi ikke lenger personlig å opfordre til overgivelse — tidlig imorgen kommer franske parlamentærer til Ecouen. De har fått i opdrag å motta vår overkommandos betingelser fra oss, og kl. 9 om formiddagen står artillerigeneral von Küchlers armé klar til å marsjere inn i den franske hovedstad.

Kapitulasjonen

Vi skal aldri glemme den 14. juni og den grå tåkete morgen, da kapitulasjonen foregikk. I den østprøisiske rekognoserings-stabskvarter i Ecouen venter vi de franske parlamentærer. Det er et rummelig hus, nesten et slott efter våre begreper, i Rue de Paris, hvor forhandlingene skal finne sted og det er også gjort ferdig et rummelig værelse, et musikkværelse med et stort sort flygel. Da det ikke blir lysere på grunn av den tette tåke, brenner lys i små lysestaker på bordet. Men foran vinduene, hvorfra grenene er omhyggelig fjernet, står rekognoserings-avdelingens panservogner, som om de hviler. Krigen er ennu ikke våknet, men heller ikke slutt. En siste spenning er tilstede: Vil den også idag fortsette?

Henimot kl. 6 om morgenen blir jeg ennu engang sendt til nærmeste korps som er i stilling, for å telefonere med armékommandoen, og få de siste instruksjoner.

Da jeg kom tilbake, er franskmennene allerede der, ved haveporten står bilen med det hvite flagg, som denne gang ikke blev beskutt, det hadde vi sørget for. På trappen foran huset står en sersjant fra Garde Civile. Han hilser høitidelig, dog nesten med et høfligt smil i sitt store lyse, slett ikke franske ansikt.

I musikkværelset er forhandlingene allerede begynt. Overfor vår major og kaptein sitter bare en liten, beskjeden utseende fransk stabsoffiser, den fullmektigede for Paris's guvernør og en tykk løitnant, den franske tolk.

Men opriktig talt, blir det slett ikke forhandlet. Franskmennene blir bare gjort bekjent med de betingelser, hvorpå den tyske overkommando er rede til ikke å behandle Paris som krigsområde. De enkelte punkter i disse betingelsene er korte og klare. De er til beste for såvel de innrykkende tyske troppers som for Paris's sikkerhet.

Major H. leser dem op, langsomt og tydelig. Og Punkt for punkt blir det oversatt. Franskmennene sitter lett foroverbøiet og lytter spent. Efter hvert punkt nikker majoren svakt. Og derefter blir det helt stille, og man hører bare lysene blafre eller vaktpostens skritt utenfor vinduene. Langsomt blir det lysere. Franskmennene tar betingelsene til efterretning. De har intet å innvende. Bare nu og da stiller majoren et halvhøit spørsmål til sin ledsager. Og så leser den tyske generalstabs-offiser op videre. Han bevarer herunder den fullkomne saklighet, intet spor av triumf, intet tegn på bevegelse i hans ansikt. Bare nu og da ser han med sine blå soldateröine likesom prøvende op på franskmennene og så igjen på papiret, som avgjør den franske hovedstads skjebne.

Den siste spenning

Bare et eneste punkt blir vi ikke enige om. Hvad forstår man med Paris? Vi mener Paris med omegn, en franskmann holder bare den egentlige by. De har bare fullmakt for selve byen. Da reiser den tyske major sig: da kan der ikke forhandles videre. Det er den eneste gang, han hever stemmen, ja at en militær skarphet kunne høres.

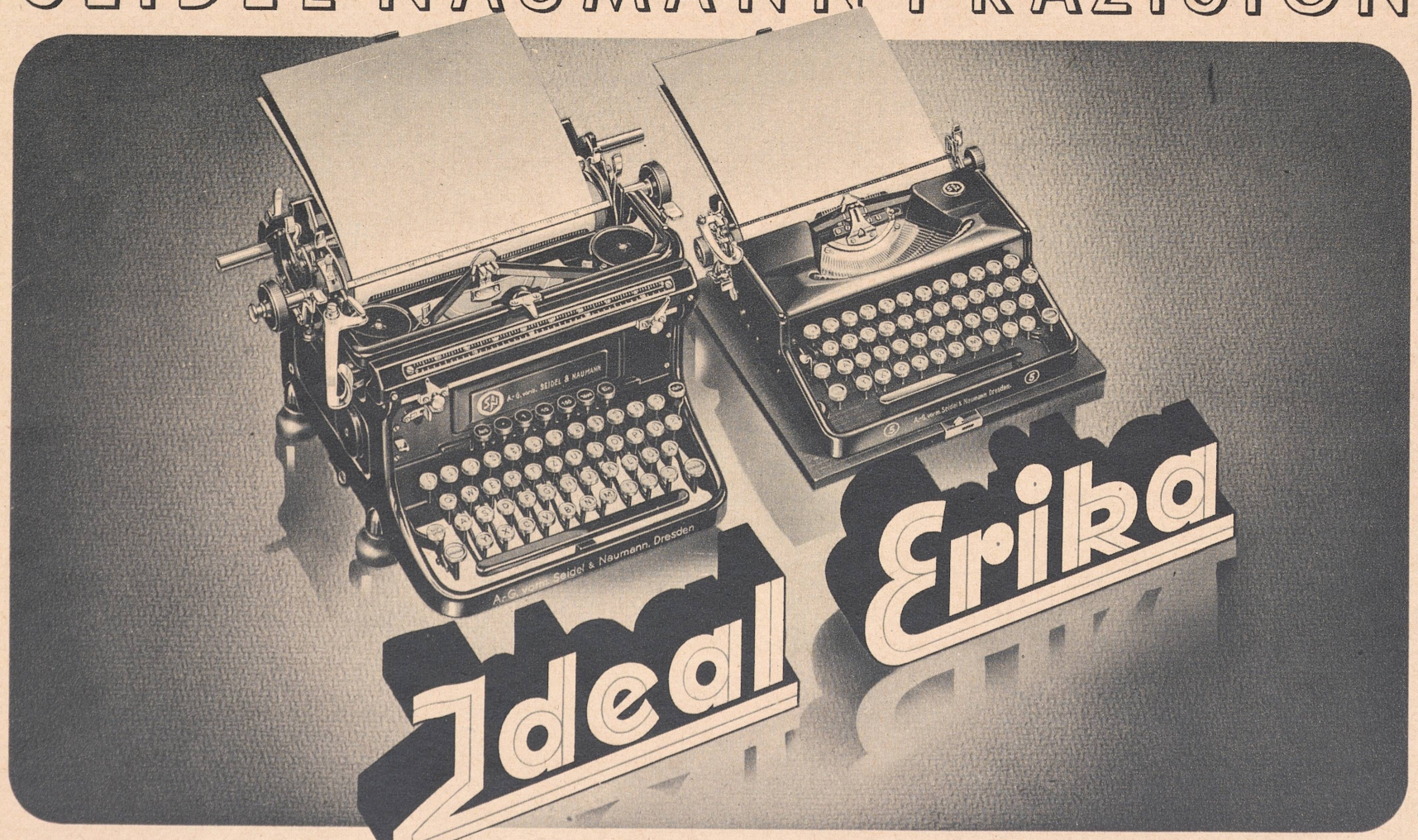
Franskmennene er synlig rådløse og forlegne. Hvad skal de gjøre? De forsikrer bare at det heller ikke mere i de sydlige forsteder vil bli ydet noen motstand. Nå, godt. Høiere instanser må ta avgjørelsen. Majoren kjører ennu engang til korpset for å telefonere over den direkte linje med sin øverstbefalende og dennes chef, general M. Hvis han ikke er tilbake i løpet av en

Fortsettes side 46

Ecouen, 14. 6. 1940 kl. 7.20 overga Paris sig. Major i generalstaben G. og den franske parlamentær, major R., under forhandlingene. Tilvenstre den tyske tolk kaptein M.

SEIDEL&NAUMANN-PRÄZISION

SEIDEL&NAUMANN·DRESDEN

SPORT

En sverdfisk som var kommet ut for en olympiavinner i sabelfektning — fikk føle det

Meddelelse i kringkastingen: „. . . og nettop kom ballen over til oss. Jeg vil forsøke om jeg kan få tak i den, kjære lyttere, forat den i en fart kan fortelle Dem litt om den storartede kamp."

* * *

„Elleve gutter vil jeg ha, " sier den vordende ektemann, „for å kunne lage et førsteklasses fotball-lag."

Ett år efter treffer han sin venn igjen som spør: „Hvad har du nu tenkt å gjøre, den første blev jo en pike?"

„Småtteri! Jeg danner et 4 × 100 meter dame-crawl stafetlag.

Skuddet gikk av for sent

Den ivrige tropejeger: „Dengang, da jeg var i India", forteller han, „gikk vi på tigerjakt. Min ledsager rådet mig til å skyte midt mellem de lysende øine, da jeg ellers ikke kunde se noe i mørket. Vi var heldige. Senere gikk jeg alene. Da var imidlertid rovdyrene blitt lurere: de løp to og to ved siden av hverandre, og hver av dem knep igjen et øie."

* * *

„Jeg tilbyr Dem denne forballen til halv katalogpris." „Aldeles sikkert?" — „Naturligvis." — „Vel, hvad koster katalogen?"

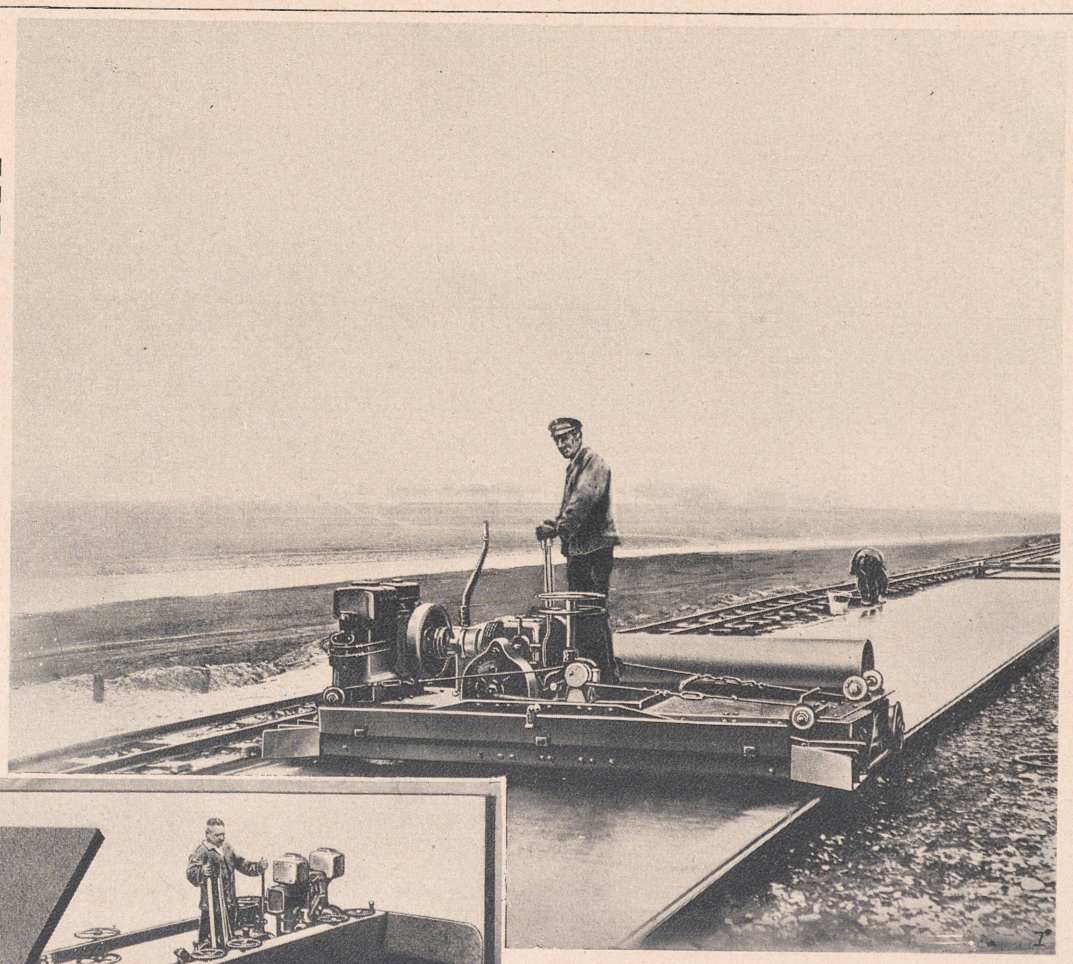

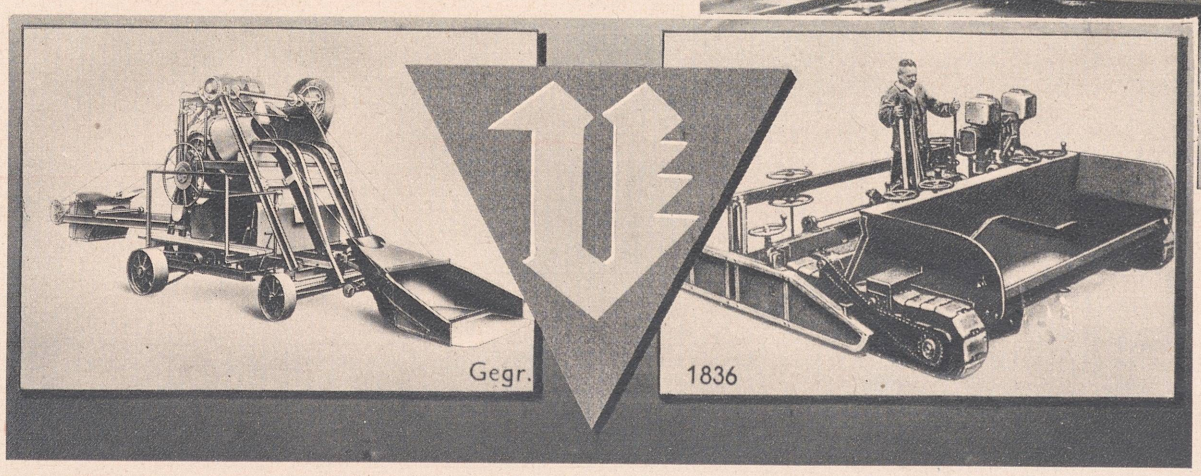
Å skyte er ikke så vanskelig. Å bringe noe med hjem, er alltid vanskeligere

En mann som har satt rekord i lengdesprang og som også er lengdeløper skulde reise vekk med en dampbåt. Da han var forsinket, løper han som en gal ned til havnen. Da han bøier om det siste hjørnet, ser han båten omtrent 2.50 m fra kaien. En siste innspurt og med et vågalt sprang lander han med koffert ombord, riktignok på alle fire.

„Så, det klarte vi da", stønner han, efter at han så noenlunde var kommet til sig selv igjen. „Et sekund senere og jeg vilde ikke være kommet med." — „Ikke kommet med?" spør en matros. „Vi skal jo nettop legge til."

VÖGELE
VEIANLEGGS-MASKINER

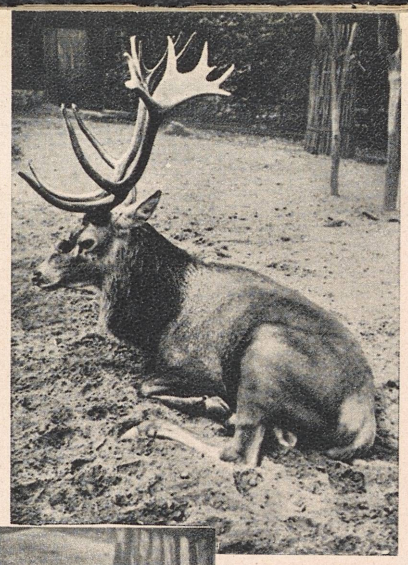

JOSEPH VÖGELE
A. G. MANNHEIM
Telefon Nr. 45 241 · Telegramm-Adr. Bahnfabrik

Hvert år på ny utrustet

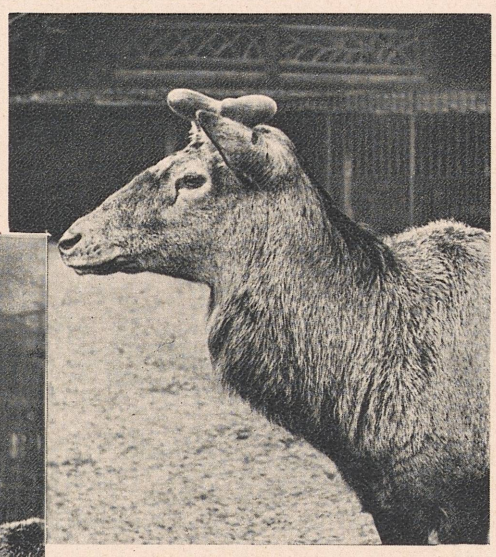
Det eiendommelige naturfenomen — hjortegevirets felling og utvoksing

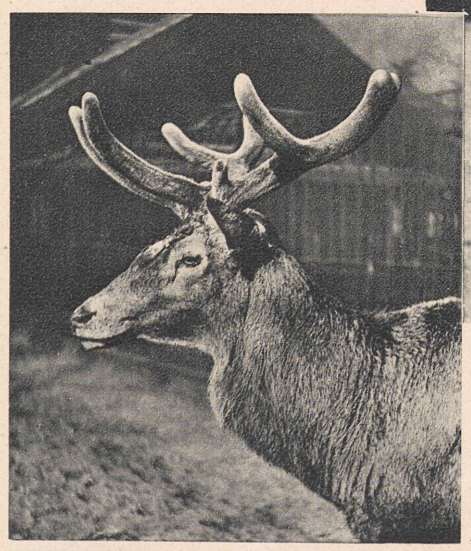

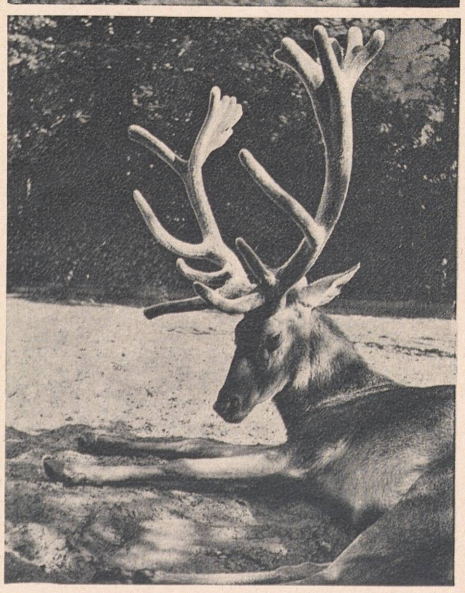
I mars
har kronhjorten fremdeles sitt gevir med atten takker. Det har tjent den om høsten da den følte sig i besiddelse av alle sine krefter, i brunsttiden, da den var fører for hjorden og kjempet med medbeilere. Nu begynner den fredelige stilletid

. . . og i april
er våpnene falt av. Hodet er blitt 10 kg lettere, og den kunde derfor bære det høiere. Men det er en trist tid for skogens stolte herske . Hvad er en hjort uten gevir? En ridder uten sverd . . .

. . . Men i mai
vokser det ut et nytt våpen, som i den første tiden er ubrukbart. I utviklingstiden består geviret av en ømfindtlig masse, som er trukket over med en hud besatt med korte hår og gjennemvevet av blodårer. Det varer en 12 til 16 ukers tid innen den . . .

. . . i juni
atter føler geviret over pannen, og til og med er det kommet to nye takker til. Utviklingstiden er snart til ende. Riktignok er takkene ennu ømfindtlige og tykkere på grunn av blodet som fremdeles pulserer i dem, men snart kan hjorten begynne sitt arbeid, nemlig det å befri sitt nye våpen for hud

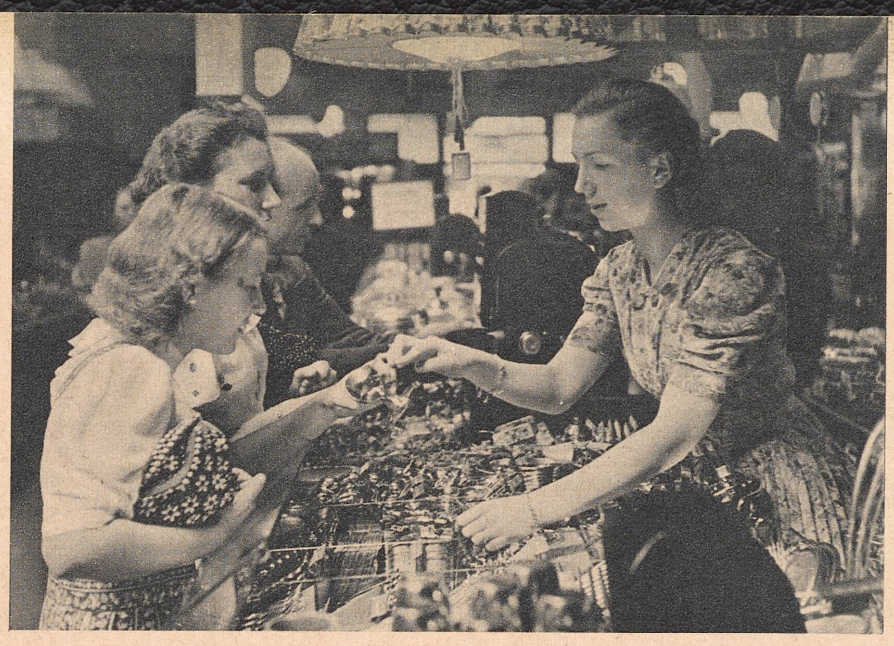

I juli
skrubber han geviret blankt ved å gni det mot trær, hvorved huden faller av i filler. I begynnelsen er det helt blekt, men det får snart farve av saften fra planteføden. Av de atten takker er det blitt tyve — atter beredt til de kommende kamper med medbeilere in brunsttiden i september

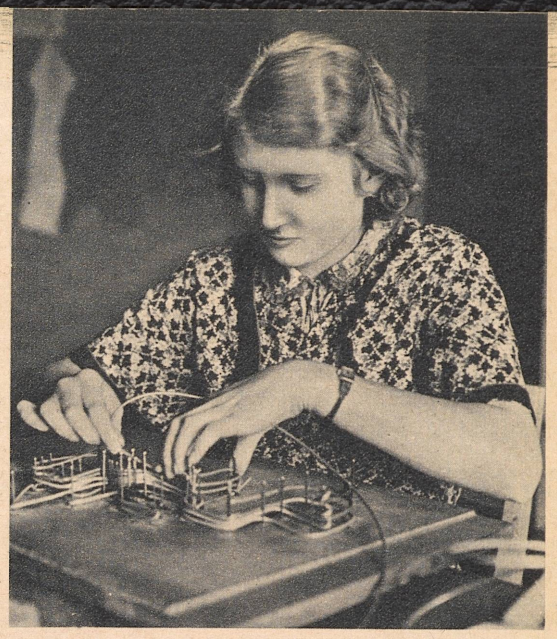

Trenger hvile: Liselotte D., stenograf. Sendt til et fire-ukentlig ferieophold i distriktet Berlins NSV-feriehjem i Harz

Trenger hvile: Dorothea S., ekspeditrise. Sendt til et fire-ukentlig ferieophold i distriktet Berlins NSV-feriehjem i Harz

Trenger hvile: Ursel K., beskjeftiget med loddearbeider i en rustningsfabrikk. Sendt til et fireukentlig ferieophold i distriktet Berlins NSV-feriehjem i Harz

Det dreier sig om 3½ pund

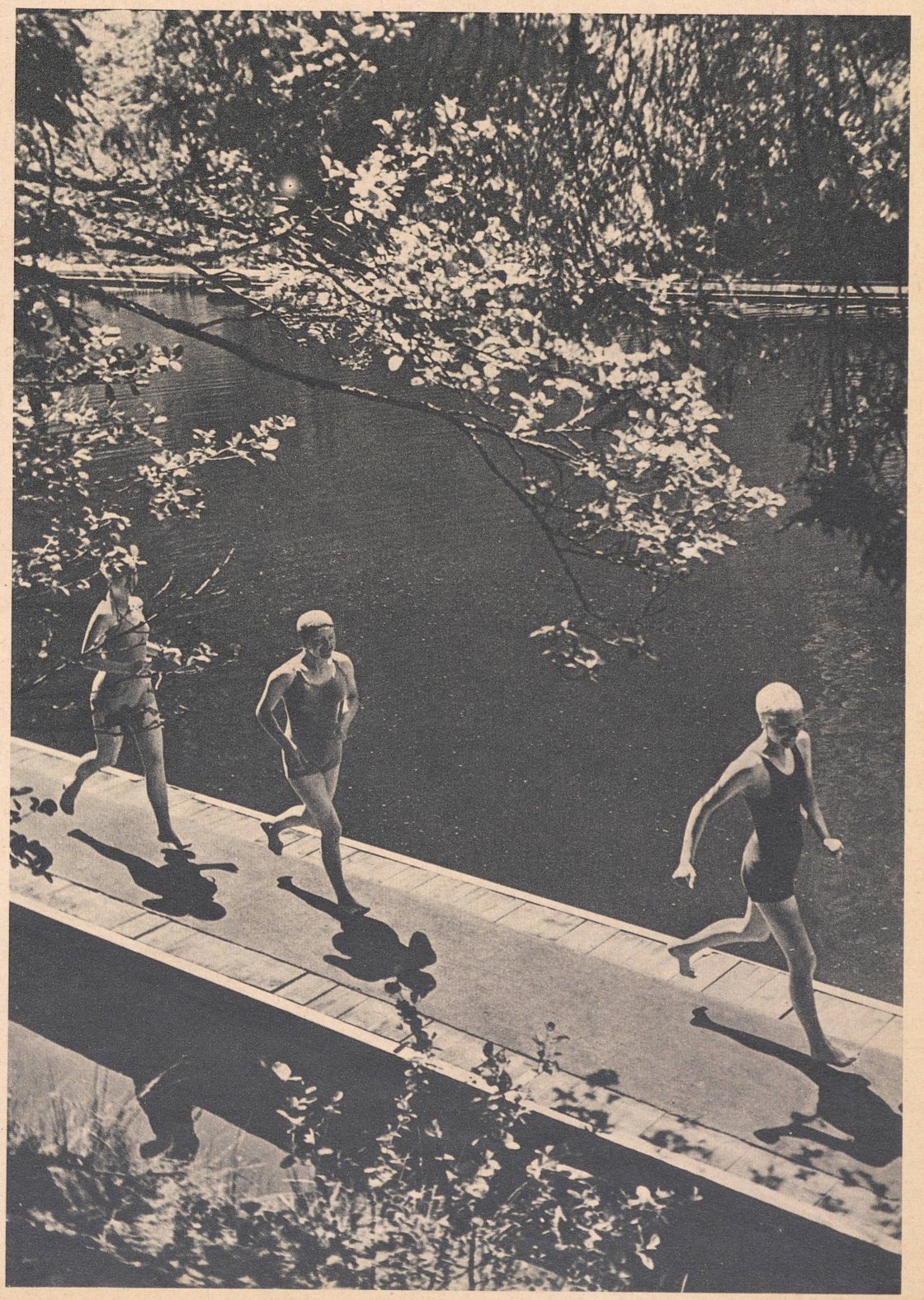
Bare et friskt menneske kan uten besvær frembringe den naturlige arbeidsglede, som igjen er grunnlaget for en tilfredsstillende arbeidsydelse. Dette gjelder især for unge piker som har et yrke, så meget mer som deres virksomhet på kontor og fabrikk ikke må ha noen skadelig innflytelse på deres senere opgaver som husmor. Her begynner den nasjonalsosialistiske folkevelferd, NSV, sin omsorg: på anmodning av driftsopmannen blir unge piker som trenger til hvile sendt til NSV's feriehjem.

Hensunken i dypeste glede: efter ankomsten står Dorothea ved vinduet, ser ut i landskapet som skinner i solen og innånder med velbehag Harzskogenes herlige luft

„Den må nok øke endel!" sier hjemmets bestyrerinne til Liselotte, som for første gang har innfunnet sig til en vektundersøkelse, som foregår hver uke. Leende lover Liselotte å gjøre sitt beste

Løp rundt innsjøen — efter badet en av de sportøvelser som er mest yndet. De mange sportøvelser bidrar til en allsidig styrkning av gjestene i hjemmet

Mädelkur vom 8.III. bis 5.IV. 40

Nr.	Name	Gewicht 9.III.	16.III.	23.III.	30.III.	4.IV.	Zugew. Kilo	Größe 9.III.
1.	Schröter, Gerda	65,7	65,5	65	66		0,3	163
2.	Ruffel, Erika	63,5	62,5		64		0,5	157,5
3.	Schüler, Gerda	61,7	61,5	59	62,3		0,6	159
4.	Schünke, Brigitte	49	50	50,6			1,6	177,5
5.	Wisnofski, Irmgard	63,3	63	63,2	63,5		0,2	171
6.	Büttner, Walli	53	54,3	54,8	54,8		1,8	167,5
7.	Schulz, Margarethe	46	46	46	47,5		1,5	152,5
8.	Wenke, Ursel	48,2	50	50	50,5		2,3	160,5
9.	Rudolph, Irmgard	42,7	44	44,5	44,5		1,8	152
10.	Lobstein, Lieselotte	43,3	44	45	46,5		3,2	168,5
11.	Vogel, Ursel	50	50,6	51	52		2	157
12.	Krüger, Ursel	47	47,6	48,5	48,6		1,6	154,5
13.	Burg, Ursel	64,7	65	65,6	66,6		21,9	175
14.	Schachnowski, Ingeborg	43,9	45	45	45		1,1	152
15.	Jungblut, Ingeborg	45,4	45,6	47	48,5		3,1	169
16.	Hermann, Elisabeth	43,2	44,7	45	46,5		3,3	149
17.	Funke, Elli	46,5	48,1	48,5	49,5		3	162,5
18.	Neuhaus, Dorothea	41,5	42,6	43	45,2		3,7	168
19.	Zimmer, Edith	45,5	46,7	47,1	48,5		2,7	157,5
20.	Arndt, Irmgard	55,8	56	56	56		0,2	157
21.	Krüger, Gisela	57,5	57,5	57,5	58,4		0,9	156
22.								
23.	Schwarz, Ursel	54,9	55,4	55,7	58,9		4	159,5
24.	Lindberg, Erna	62	61,5	62,5	64,2		2,2	159,5
25.	Lehmann, Edith	52,3	54,4	55,5	56,9		4,6	158
26.	Knigge, Ingeborg	53	53,5	53,5	54,6		1,6	156
27.	Ehmen, Gerda	42,7	43,2	43,5	43,3		0,6	160,5
							50,8	

„Hovedboken" over rekreasjons resultatene: fortegnelsen over øk-ningene i vekt. Luft og sol, hvile og bevegelse, god kost og prektig søvn, men frem for alt den sorgløse livsglede har ført til en legemlig og sjelelig styrkning, som især har hatt en god virkning hos våre tre damer fra Berlin. Liselotte har lagt på sig over 3 kg, Dorothea 3½ kg og Ursel til og med 4 kg. Gjennemsnittet er imidlertid 3½ pund — et godt resultat hos unge piker, som jo ikke har så lett for å bli „fyldige"

Hvor herlig det er engang riktig å kunne dovne sig — uten noen som helst manende klokker! I de timer hvor de ikke har noe spesielt å bestille, stiftes nye vennskaper, som her mellem Liselotte og Ursel. Gleden ved å prate kan for engangs skyld riktig utnyttes, og de brev som sendes hjem til familie og venner er til overmål fulle av begeistring

Hjemme igjen! I frokostpausen på takhaven av det varehus, hvor hun er ansatt, forteller Dorothea sine med-arbeidersker om skogenes og mar-kenes skjønnhet i Harz, om de små, men uforglemmelige opievelser i hyggelig selskap, hvilket nu kaster sin glans over hverdagens alvor

Jod-Kaliklora

Tannkremen som legene anbefaler

inneholder 0,0075 % organisk jod, av hvilket ca. 0,000035 g jod absorberes av tannkjøttet under tannpussingen og fordeles i legemets indre organer.

Jod-Kaliklora er en behagelig skummende tannkrem av beste kvalitet (uten klorsur kali!) med en serdeles velsmakende og forfriskende aroma. Den minimale mengde organisk jod er tilstrekkelig til en varig desinfeksjon av munnhulen (videnskapelig påvist) og beskytter tennene såvel som tannkjøttet mot sykdommer, og da særlig mot den i hele verden utbredte paradentose.

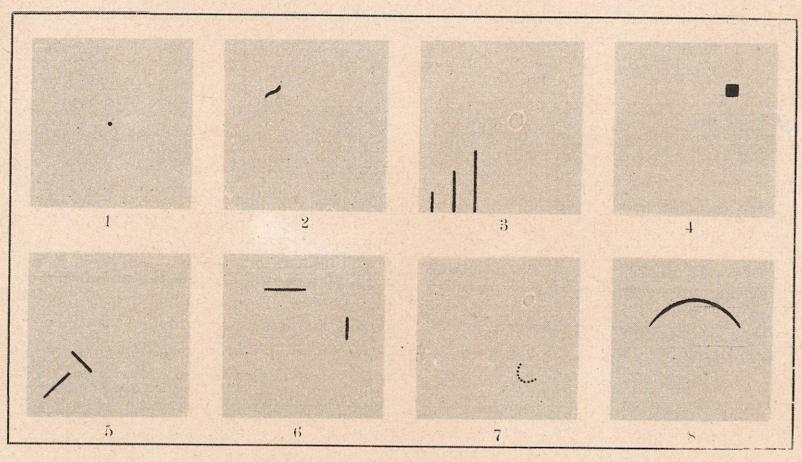
Dessuten er Jod-Kaliklora anerkjendt av legene som prophylakticum mot forkjølelser, alderssymptoner (arterieosklerose) og virker stimulerende på alle organer.

Opplysninger og brosjyrer fåes gjennem videnskapsavdelingen i den kjemiske fabrikk

Queisser & Co., K.G., Hamburg 19

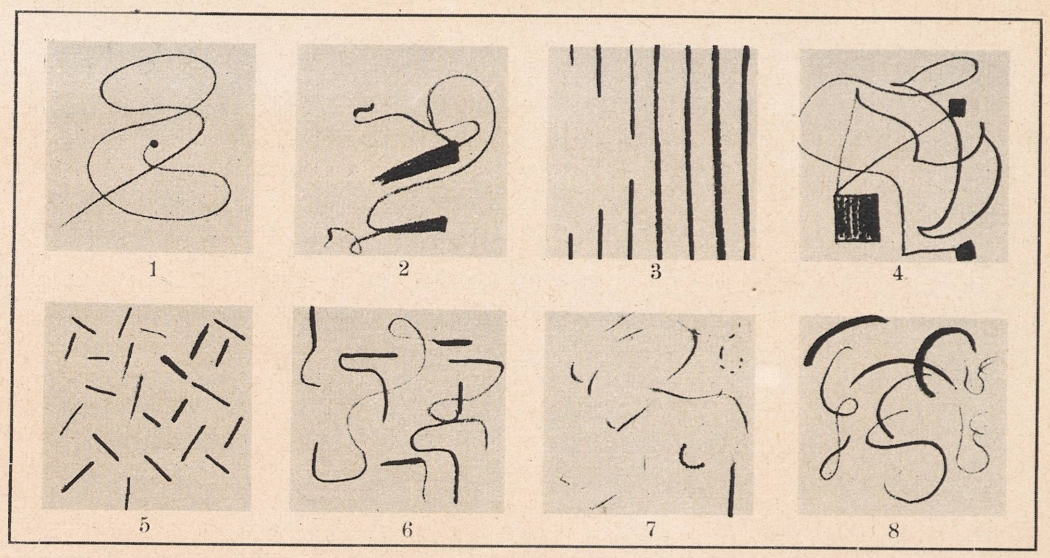
Hvad vilde De gjøre, hvis . . . ?

Dette spørsmål fremsatte vi i vårt forrige nummer. Det gjalt å tegne videre på åtte utkast. Av resultatene kan der trekkes interessante psykologiske slutninger, og vi lovet å gi nærmere veiledning. Her er den! Når De har studert våre eksempler, vil De finne nok av kombinassjoner med Deres egne løsninger.

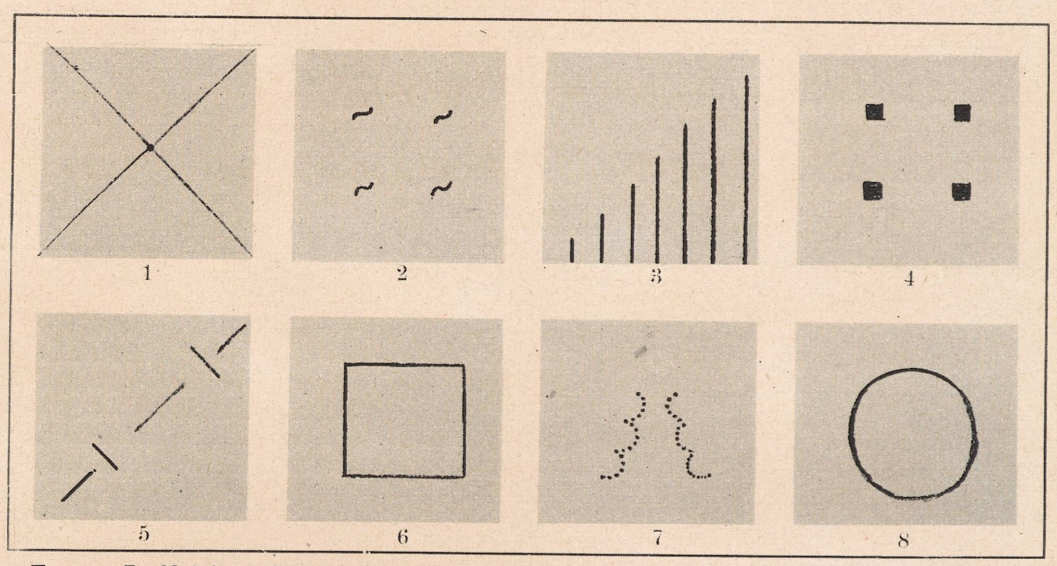

Dette var mønstret. Det gjalt å tegne videre på åtte utkast

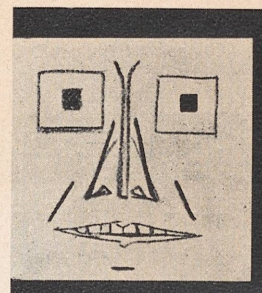
Våre forklaringer er resultatet av et hundrefold prøvet arbeid av dr. Ehrig Wartegg, fagpsykolog ved arbeidskontoret i Erfurt. Hans erfaringer står til tjeneste for det riktige yrkesvalg, og er dessuten ytterst verdifulle ved sin karaktermessige vurdering av forsøkspersonene. De sjelelige hendelser under utførelsen av tegningen blir ofte ubevisste. Spør man dem efterpå hvad de har tenkt på mens de tegnet, kan de ikke gi noe svar. De blir ledet av følelsen mens andre fatter bestemte beslutninger før de begynner å tegne. Deres impulser blir ledet av viljen. Istedet for tilliten til ubevisst skapende makter opstod der hos dem en bevissthet om overvinnelse av motstanden. En nøiaktig karakterologisk tydning kan naturligvis ikke støtte sig utelukkende på slike forsøk.

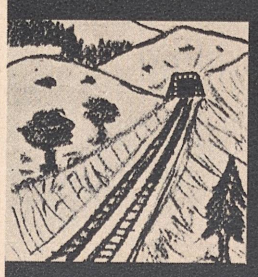
Ee 23 årig gymnastiklærerinnes arbeid: sensibel, sentimental. Tegnersken gav sig sine følelser i voll. De flokete linjer skal symbolisere rytme. Hennes vesen forstår en best av figurene 1, 2 og 4. Lidenskapelig følsomhet, indre hemning, vital. 5 år efter tegneforsøket viste hun sig som en livsdyktig forretningsleder. Den indre sjelelige utjevning manglet hun dog

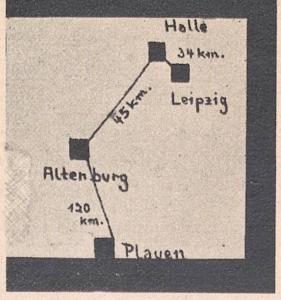

Tegner: En 23 årig student i matematikk. Nøktern, nøiaktig Tilfeldige trykkstyrke ved 2, 3, 4, 6, 8 tyder på tiltvungen selvbeherskelse. Den pinlige omhu, særlig ved 7 er bemerkelsesverdig. Mangelen på fantasi er umiskjennelig; abstrakt, lite skapende evne. En mer reproduktiv enn skapende — ja, en intelligens, som ikke har noen rot i virkeligheten

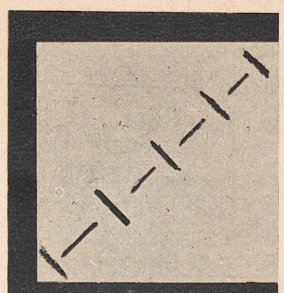

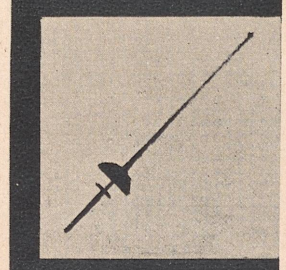

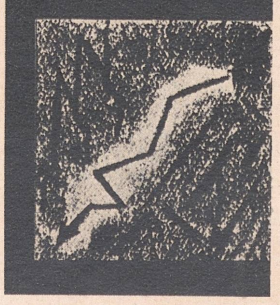
Tegningen til venstre er fremkommet av fig. 4. Begge „billedløsningene" ovenfor tyder på virkelighetsnærhet og er psykologisk å opfatte som en samklang av følelsen, objektiv iakttagelse og livsnær fantasi. Ved „sakløsningen" nedenfor peker tunnelens perspektiv hen på dynamikk. Den sistetegning virker abstrakt, kjølig og nøktern. Lignende utførelser kan bedømmes efter graden av deres logiske presisjon

Billedene til høire er fremkommet av fig. 5. Det første billede forteller bare om en tendens i retning av regelmessighet. Det annet vidner om et utpreget dynamisk trekk og forkynner om vital energi. Redskapet som riven på billede nr. tre tyder på evnen til å anvende den. Det siste billede tyder på metafysisk innhold og åndelig fordypelse

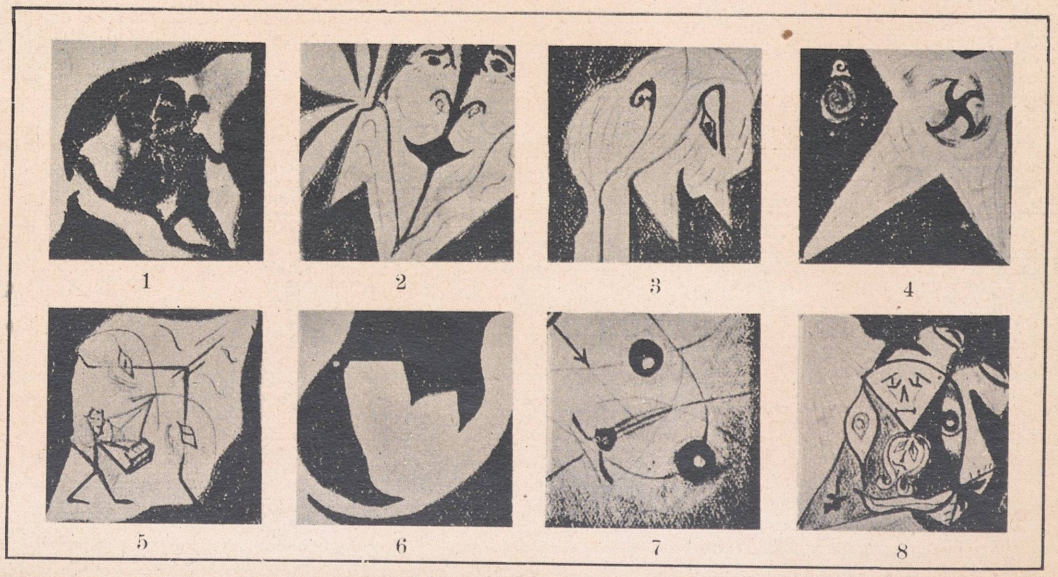

Forsøksperson: En 13 års gutt. Oplagt til lek, men stramm, sportslig. Fantasi. Billede nr. 8 tyder på humor og sosial, kontakt. Den karakteristik menneskelige holdning ved 1, 2, 4, 5, 6, 7 viser en følelsens åpenhet og samtidig beherskelse av impulser. Vital, kameratslig, nøiaktig, ungdommelig — idealistisk. Det dominerende trekk ved viljedisiplinen (indianerblikkets klare skarphet, 1, urskogjægerens mål, 2, golfspillerens grep, 5, forteller om våken opmerksomhet. Godt skikket for teknisk virke

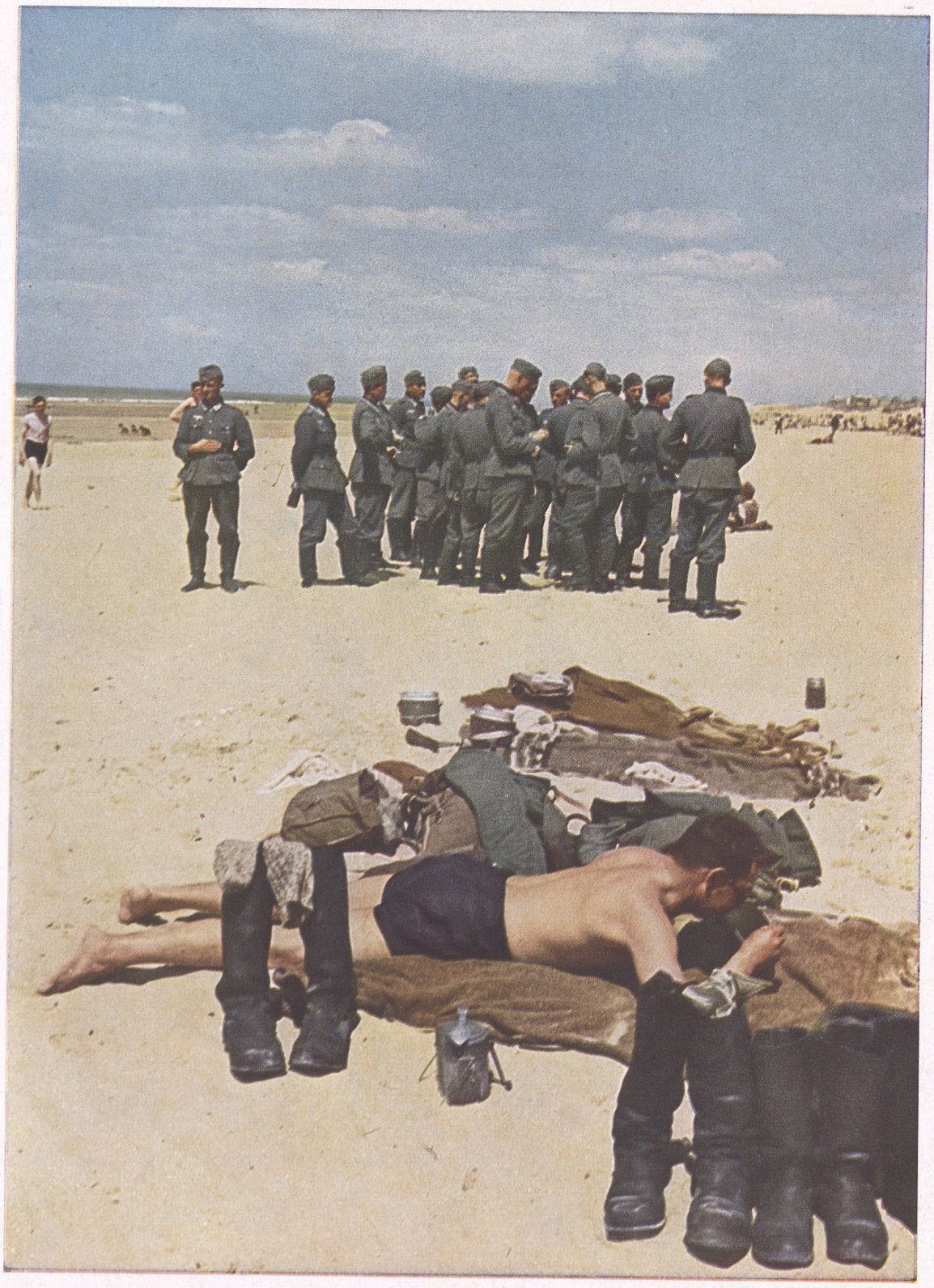

Til høire: Tegning av en 27 årig, som senere blev en åndelig produktiv og livsparktisk forsker. Fantasi, problematisk spenning, betydelig viljestyrke, skapende evne

En liten spasertur ved stranden

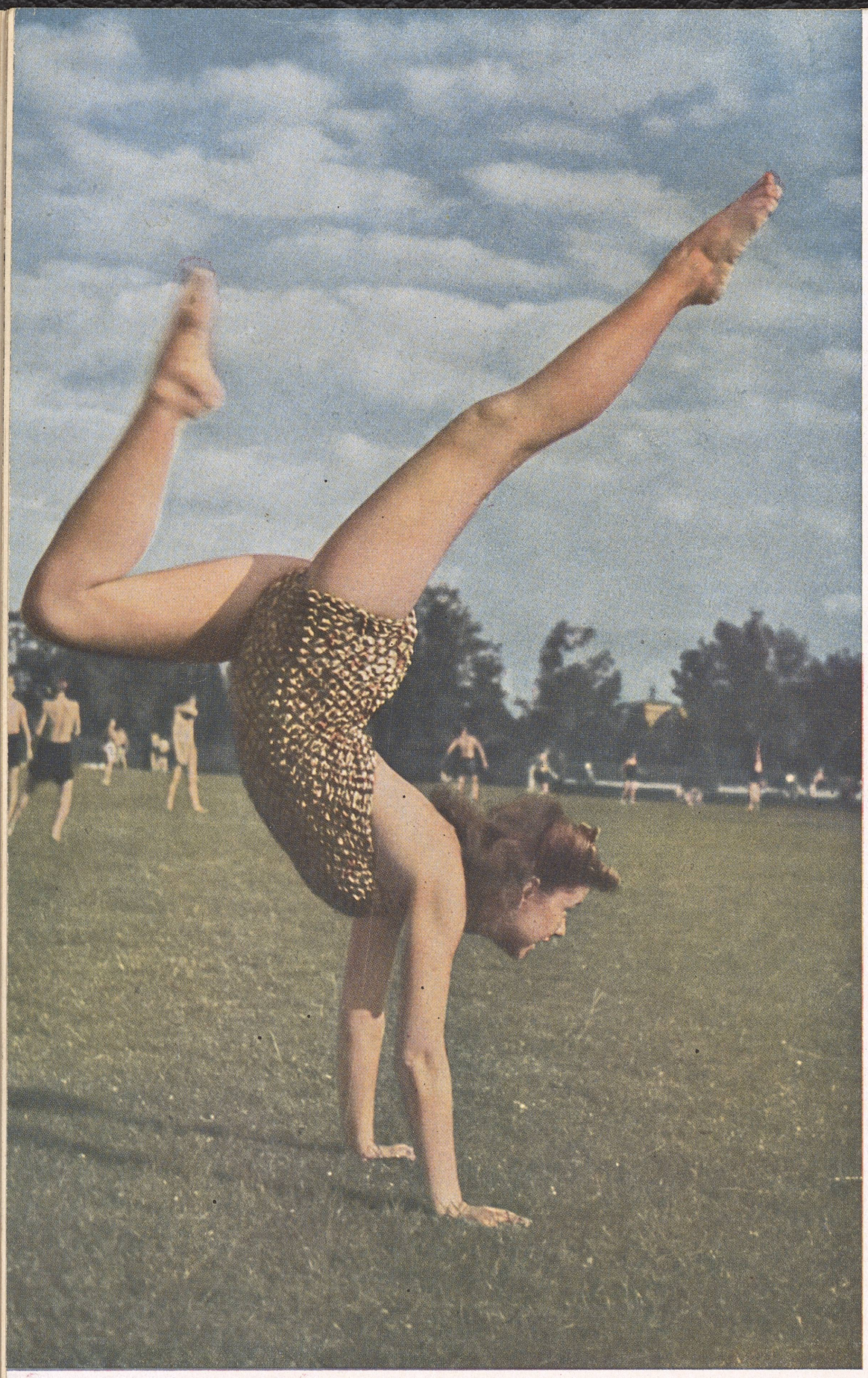
Tjenestefri *i Calais . . .*

Litt sjøluft og sol efter ukelange marsjer og kamper

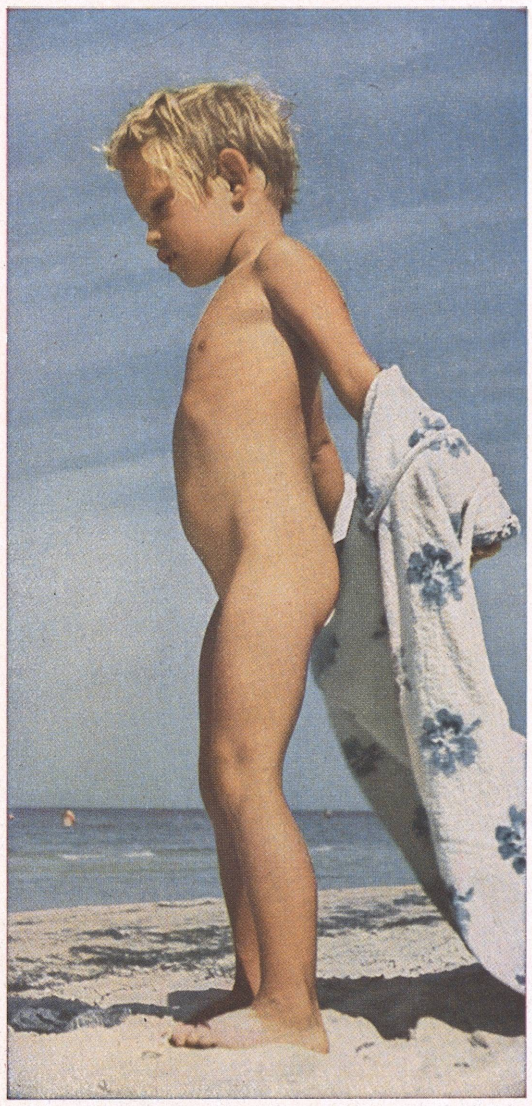

„Av med støvlene! Vi skal bade“ !

Ferieglede som de minste . . .

. . . og hjemme

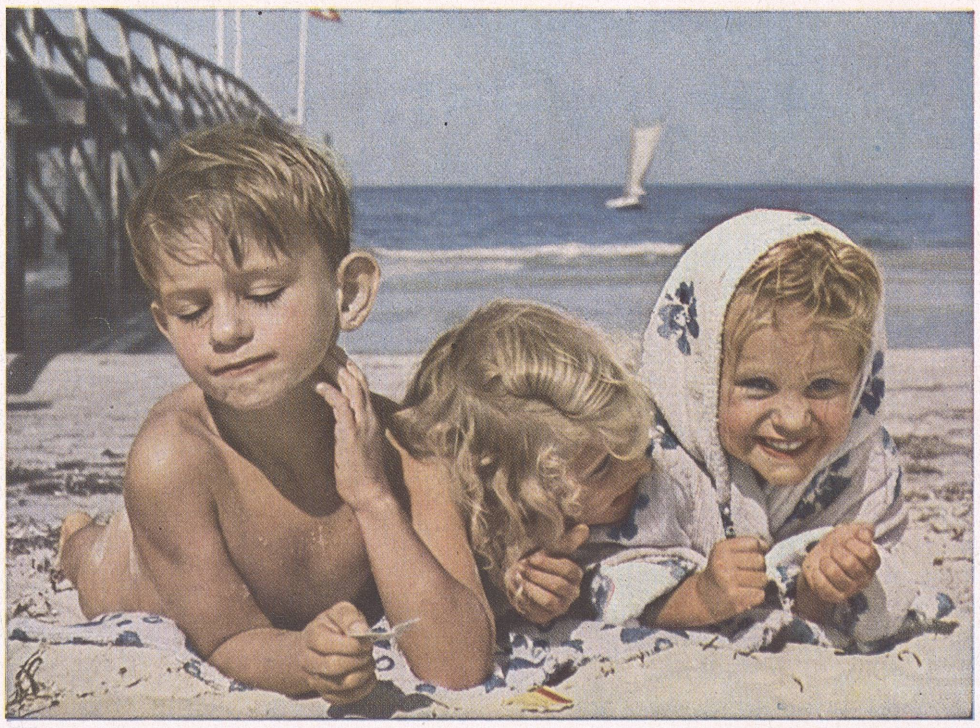

Badedrakten 4 år . . .

. . . og 20 år gammel

.. og som de gamle

I Berlins gater står man i kø . . .

I dusinvis står de i kø: herrer og damer . . .

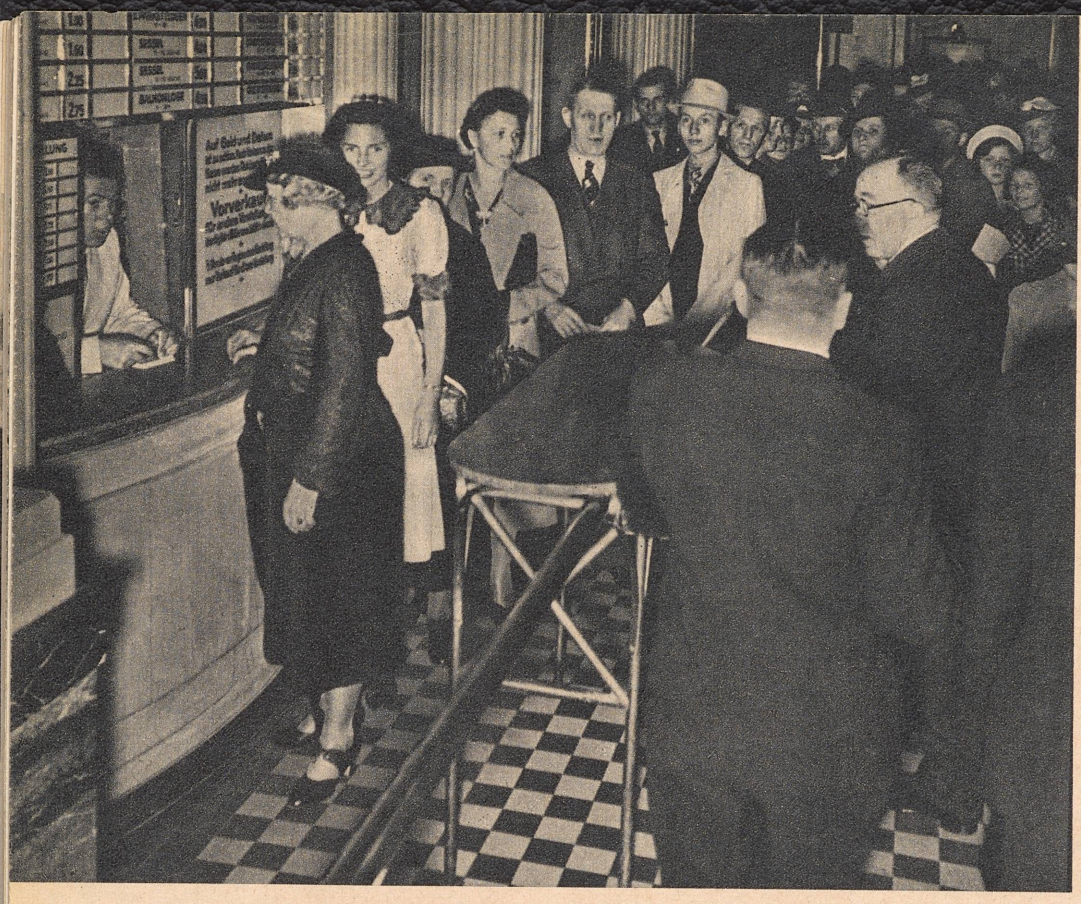

. . . de venter time efter time med en nesten ufattelig tålmodighet. De gamle har bragt feltstoler med, og man fordriver tiden med lesning

Fotografen følger køen videre: Hvad er det de venter på her? Er det noe å få kjøpt „uten kort"? . . .

...for å få kjøpt billeter til teatret!

Da teatersesongen 1939/40 begynte i Tyskland, var det sikkert mange som studerte på om den kunde gjennemføres. For samtidig som teaterteppet rullet op i begynnelsen av september 1939, gikk også teppet op for et drama som allerede på forhånd synes å anta verdenshistoriske dimensjoner.

Imidlertid behøvde man ikke å vente lenge på svar, det var nemlig allerede avgjort på forhånd: de tyske teatres spilleprogram — således lød avgjørelsen — skal gjennemføres i hele sitt omfang. I motsetning til de fiendtlige land var man i Tyskland av den mening at teatret i krigstid ikke bare hadde en rett til å bestå, men at det også var dets plikt. I England f. eks. forordnet Londons politipresident derimot straks ved krigens utbrudd lukning av teatrene i den britiske hovedstad, hvilket av G. B. Shaw blev attestert som en „monumental dumhet som ikke er til å beskrive". I Tyskland blev teatret innordnet i den indre fronts forsvarsapparat. Det er en av dens åndelige støtter. Det kan det også være fordi teatret i Tyskland er grunnet i den almindelige folkekultur, mens det i England i det høieste er en utsmykning på sosietetens representasjonsfasade. Krigstidens teater blev også av det tyske publikum straks opfattet som det kjempende hjemlands åndelige kraftkilde. Det stortyske rikes teatre hadde rekordbesøk under sesongen 1939/40.

Denne publikums beredvillighet til å gå i teatret svarer til teatrets vilje til kunstnerisk å yde sitt beste. Det er ikke så at de tyske teatre under mottoet: „Det er jo allikevel ikke så nøie nu" bestemte sig til bare å „avvikle bedriften". Tvert imot: ved de ledende teatre blev det arbeidet med et alvor, en bevissthet om ansvaret og en anspennelse som har gjort den nu avsluttede teatersesong 1939/40 kunstnerisk sett til en av de mest fruktbare og innbringende siden de tyske teatres nye ordning efter nasjonalsosialistenes maktovertagelse. Dette kommer særlig frem når man tar et overblikk over det arbeid som blev ydet ved operaene i den foregående sesong.

Opera har sin betydning under krigen!

Operaen er en kunstart som stiller særlige fordringer likesåvel til personalet som til de psykologiske forutsetninger. Rent tallmessig og teknisk sett trenger operaen krefter

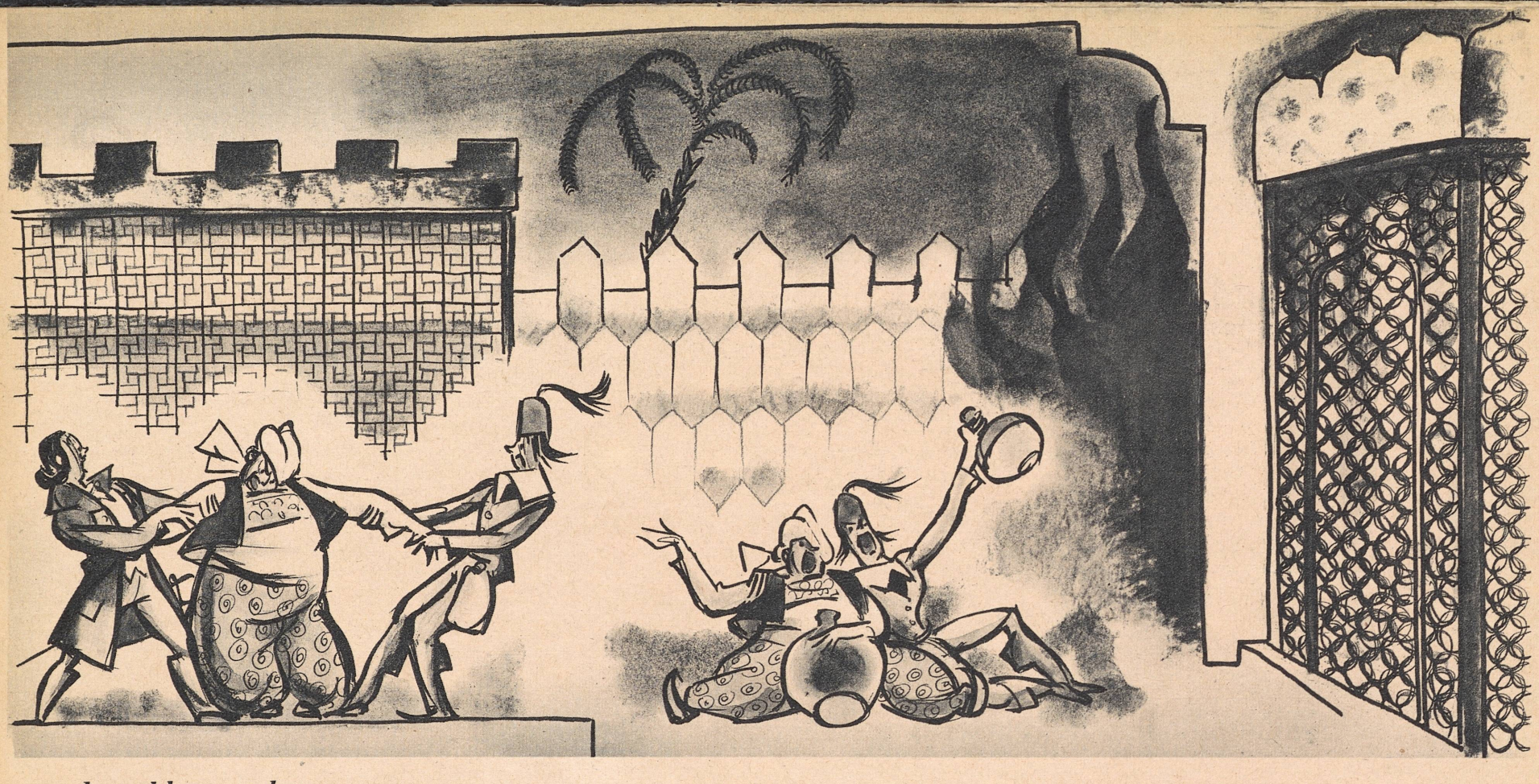
En karikaturtegner så en komisk opera —

som man ikke kan redsere efter forgodtbefinnende uten at det kunstneriske arbeid blir utsatt for en alvorlig fare. Ved operaen kan man prinsipielt sett ikke klare sig med en „nødhjelp". I et skuespill er det mulig å innskrenke dekorasjonene til det ytterste og la ordet sørge for virkningen. Operaen derimot, hvor man på grunn av de syngende mennesker så godt som fullstendig mister inntrykket av virkeligheten, krever en „gjenoprettelse" av denne ved illusjonen av scenebilledet, ellers blir det til en abstrakt musikalsk affære. Man må forestille sig hvad opfyllelsen av denne fordring, som synes så selvfølgelig, betyr i krigstid: det forteller kanskje mer om den beskyttelse og garantering av ro som de kjempende tropper skaffer hjemlandet enn mangen iøinefallende hendelse på andre områder i det offentlige liv. Den indre likevekt som gjør at Tyskland kan forberede og realisere sine planer på det kunstneriske område, er et tegn på den likevekt der hersker i det hele tatt. På det kunstneriske område har man på ingen måte nøiet sig med å sette op de stående repertoires, tvert imot har man med uropførelser og nye iscenesettelser utfoldet en virksomhet som stiller prestasjonene fra mangen teatersesong i fredstid i skyggen. Kunsten stiller alltid og i ethvert tilfelle høie fordringer, disse er ikke blitt redusert, men snarere blitt øket.

Hvilke nye verker blev fremført?

Den foregående teatersesongs program utmerker sig frem for alt ved et meget beundringsverdig initiativ til å sette op samtidens verker. I spissen står Berliner, Dresdener og Hamburger Staatsoper, der bekreftet sitt ry som dristige iscenesettere av uropførelser også i krigstid. Berlin bragte den store dramatiske ballett „Joan av Zarissa" av nasjonalpristageren i 1939, Werner Egk, Hamburg, den tyske førsteopførelse av operaen „Dronning Elisabeth" av den unge komponist Fried Walter fra Leipzig (hvis neste verk allerede er anntatt til uropførelse av Berliner Staatsoper), og i Dresden blev det opført en opera „Romeo og Julia" av den knapt tredveårige sveitser Heinrich Sutermeister, en opera som vel hører til noe av det beste som i det hele tatt er blitt frembragt av den unge musikergenerasjon i vår tid. At disse verker, der er alt annet enn stykker som går inn for å være lett forståelige, ikke bare blev mottatt med storm av bifall på premieren, men også med held, kunde holdes på programmet i lengre tid, er et bevis på vår påstand om det tyske operapublikums ekte beredvillighet og indre samling. Levet vi i en tilstand fylt av nervøsitet og indre uro, hvor man på enhver måte søkte å bli adspredt, kunde man kanskje tenke sig „sensasjoner", flyktige sinnsbevegelser og ophisselser for å tilfredsstille en trang i øieblikket uten varig virkning. (Sensasjons-

og dette blev resultatet

premierer er alltid uten betydning for teaterkulturen.) Egks ballett er i mellemtiden også opført i Halle og blitt antatt i Nürnberg, Sutenmeisters opera vil bli opført i Stuttgart.

At denne aktivitet for opførelse av samtidens verker på ingen måte bare innskrenket sig til de større teatre, viser Darmstadts eksempel, hvor Werner Egks „Peer Gynt" blev opført i en overraskende dristig og kraftig utførelse, og også Reussisches Theater i Gera — et teater hvor der med største iver blir arbeidet for dannelsen av en ny operastil — som med stort held opførte to moderne italienske operaer, Respighis „Lucrezia" og Menottis „Amelia går på ball", hvilke for første gang blev opført i Tyskland. I denne sammenheng kan man også nevne opførelsen av operaen „Palla dé Mozzi" — en opera med stor teatralsk virkning — av den bekjente italienske dirigent Gino Marinutti i Deutsches Opernhaus i Berlin. I Mannheim blev det opført en musikalsk komedie „Den innbilte syke" av den unge komponist Jacopo Napoli, som hittil ikke er meget kjent i Tyskland, og også Puccinis første verk „Willis", der nesten helt var forsvunnet fra programmet. Stuttgart opførte et verk av den eldre italienske komponistgenerasjon, Francesco Ciléas „Adrana Lecouvreur", og hvordan kunstnerisk ærgjerrighet formår å sikre selv et lite teater en stor opmerksomhet, viser sig i Stendal hvor Altmärkisches Landestheater opførte operaen „Hjemkomsten" av Salvatore Allegra, en italiener som første gang blev forestilt for tysk publikum på Kasseler Staatstheater.

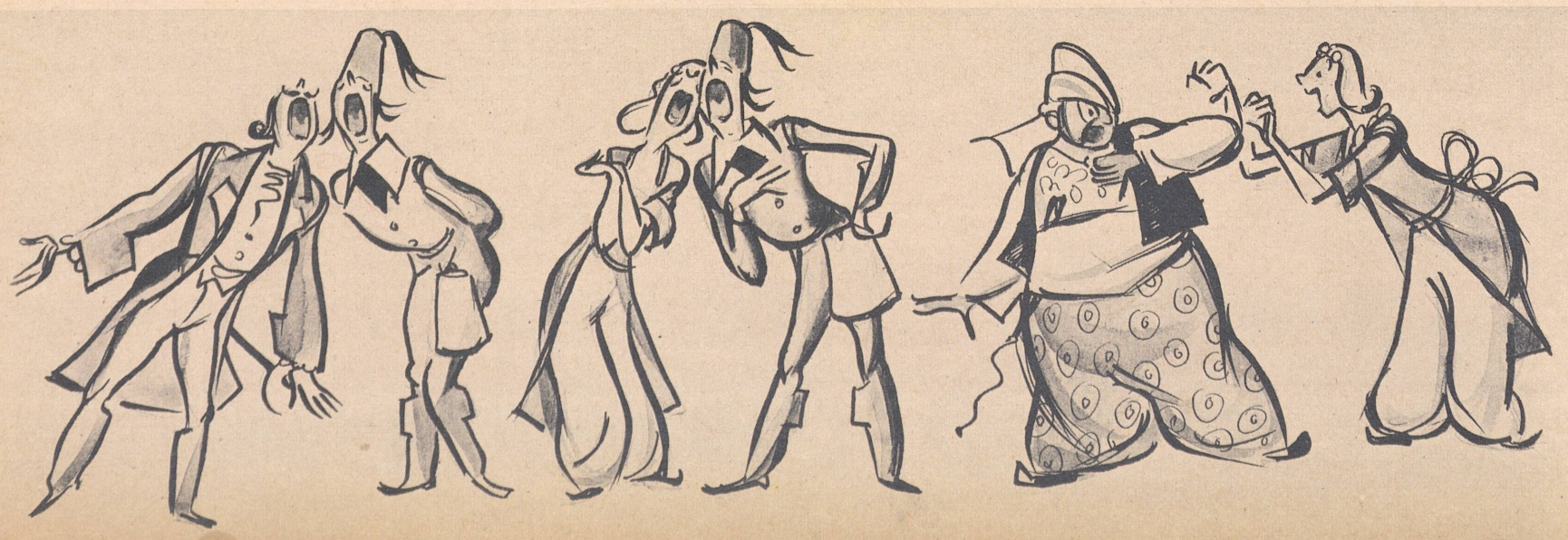
Også kulturblokaden mislyktes

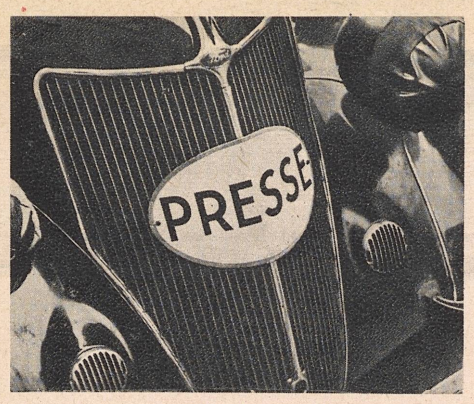
Utbytningen med musikkdramatiske skapere i utlandet innskrenket sig imidlertid slett ikke bare til Italia. Når man ser bort fra den stigende interesse som de tyske operaer atter viste de böhmiske og mähriske komponisters verker — i Aachen og Hamburg blev Leos Janaceks gripende musikalske folkedrama „Jenufa" atter satt på programmet, i Koburg blev Smetanas „Dalibor" vakt til live igjen i en ny tysk bearbeidelse og i Münchener Staatsoper vant den böhmiske nasjonalopera „Den solgte brud" av samme mester en triumferende suksess — så må frem for alt den musikalske historiske tragedie „Dronningen" av dansken Paul von Klenau omtales, som blev opført i Berliner Staatsoper, og den bedårende dalmatiske folkeopera „Skjelmen Ero" av jugoslaveren Jacov Gotavac, som i Volksoper gikk forut for opførelsen av det greske musikkeventyr „Morens ring" av Manolis Kalomiris. Som tysk motgave bragte Opernhaus i Frankfurt am Main tysk operakunst til Belgrad, Sofia og Bukarest og dokumenterte dermed også utenfor landets grenser at det tyske kunstneriske liv ikke står stille under krigen. Samme opera hadde også foranstaltet en Mozart-uke i Barcelona som første tyske ensemble efter den spanske befrielseskrig. Det er ingenlunde bare våpnenes tale som idag blir hørt som tysk budskap til verden, så drønnende de dog lyder i verdens øre. Men de få eksempler som blev nevnt her, og som ikke gjør fordring på å være fullstendige, beviser med hvilken intensitet den tyske ånd som givende og tagende potens hevder sig ved siden av det tyske våpen.

Opera mellem kanoner

Ro og tillit som forutsetning, intensitet og dristighet som arbeidsprinsipp er kjennetegnet for den tyske operasesong 1939/40. Hvilken konsentrasjon kan ikke en opera forlange av sitt ensemble og av sitt publikum når det midt under krigen i en i sannhet storslagen ny iscenesettelse opfører det dristigste og mektigste verk i det nyere tyske musikdrama, „Elektra" av Richard Strauss, således som Berliner Staastoper gjorde det? Man må alltid tenke på det som ligger til grunn for et slikt foretagnede for å forstå krigssesongens ånd. Man behøvde ikke å opgi noe i de planer hvorefter det hele var planlagt — og det var naturligvis planer som var lagt uten tanke på krig — med unntagelse av der hvor det dreiet sig om verker som av almindelige politiske grunner ikke kunde opføres. Men det var grunner som kom av ytre omstendigheter og ikke ifølge teatrenes forminskede ydelsesevne eller ifølge en mindre kunstberedvillighet hos publikum. Ja, i Tyskland har ikke engang teatrene i de byer som ligger umiddelbart i den vestlige grensesone vært lukket, bortsett fra noen få og også bare forbigående unntagelser! Kölner Oper, som med Marc-André Souchaxs „Alexander i Olympia" stillet den unge tyske komponistgenerasjons eneste bidrag inntil nu til temaet heroisk-klassisk opera til diskusjon, kunde selv efter begynnelsen av offensiven i vest gjennemføre en cyklos av sine mest representative opførelser.

For å avrunde denne korte oversikt vil vi kaste et blikk på repertoiret av operaer i krigssesongen i almindelighet. Er det mindre interessant? Måtte det gjøre innrømmelser overfor publikums ønsker? Nei, antallet av operetter på teatre med blandet program var omtrent det samme som før. Smaken er naturligvis ikke den samme i de forskjellige deler av landet, og det er det også i denne sesong tatt hensyn til. Men ingen steder behøvde man å avvike fra det store grunntrekk. Det kan til og med tas som et tegn på at man ennu mer enn ellers ærer de musikalske teatres høieste verdier, når man ser at flere operaer bevisst har satt Mozart op på programmet. Mozart, Wagner, Verdi, og Richard Strauss dannet forøvrig som alltid hovedpillarene i det repertoire, som, hvad vi her har forsøkt å antyde, særlig blev markert ved opførelsen av samtidens verker.

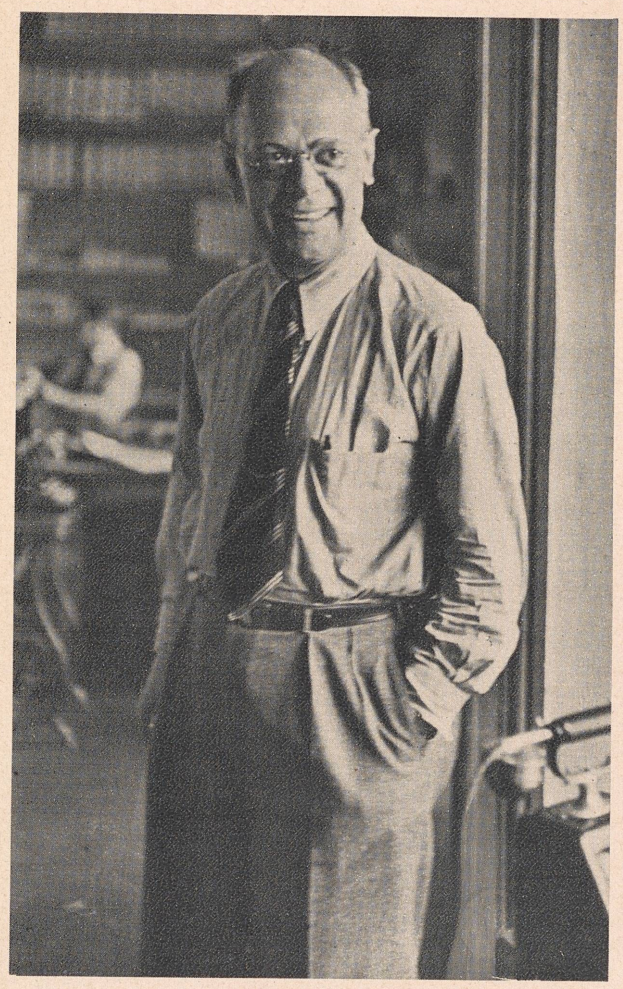

De beretter fra Tyskland

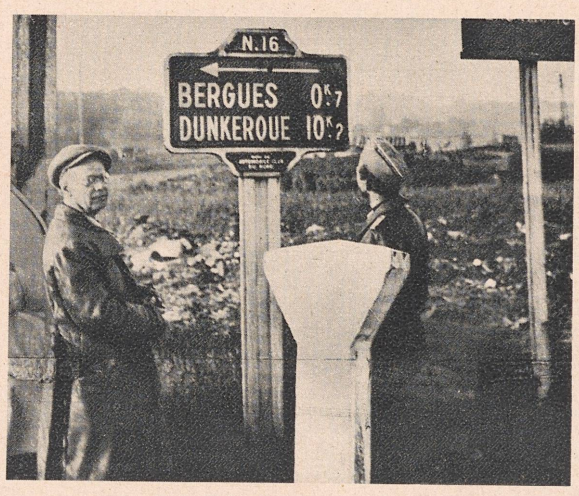
„Signal" avlegger besøk hos utenlandske presserepresentanter i Berlin

Vår første beretning
(en videre artikkel følger) fører oss først til Louis P. Lochner, den mangeårige sjef for Associated Press' Berlinerkontor i Zimmerstrasse

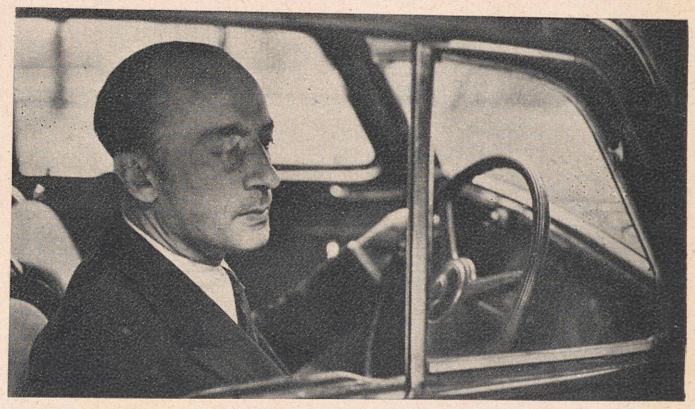
„På min fjerde frontreise", forteller Lochner videre, „traff jeg en god gammel bekjent, general von Reichenau. Han hadde opslått sitt kvarter på slottet Enghien, som tilhørte hertuginnen av Ahrenberg. Her lot han mig få et innblikk i generalstabens arbeid . . ."

„Fra høidene ved Renaix så jeg engelskmennene flykte over elven Schelde. Her blev det kjempet heftig, 10 km fra Dunkerque fikk vi underretning om at veien til kysten stod åpen"

Mario Franchini
er korrespondent for det store romerske regjeringsorgan „Giornale d'Italia" og likeledes for „Corriere dell'Impero" i Addis-Abeba. Han bærer den italienske tapperhetsmedaljes blå bånd i knapphullet. Han er offiser i den fascistiske milits stormkolonnes „Arditi", og har kjempet i felttoget i Ethiopia. Billeder over hans arbeids plass med personlige dedikasjoner vidner om mange begiven heter, som han i sin egenskap av korrespondent har deltatt i

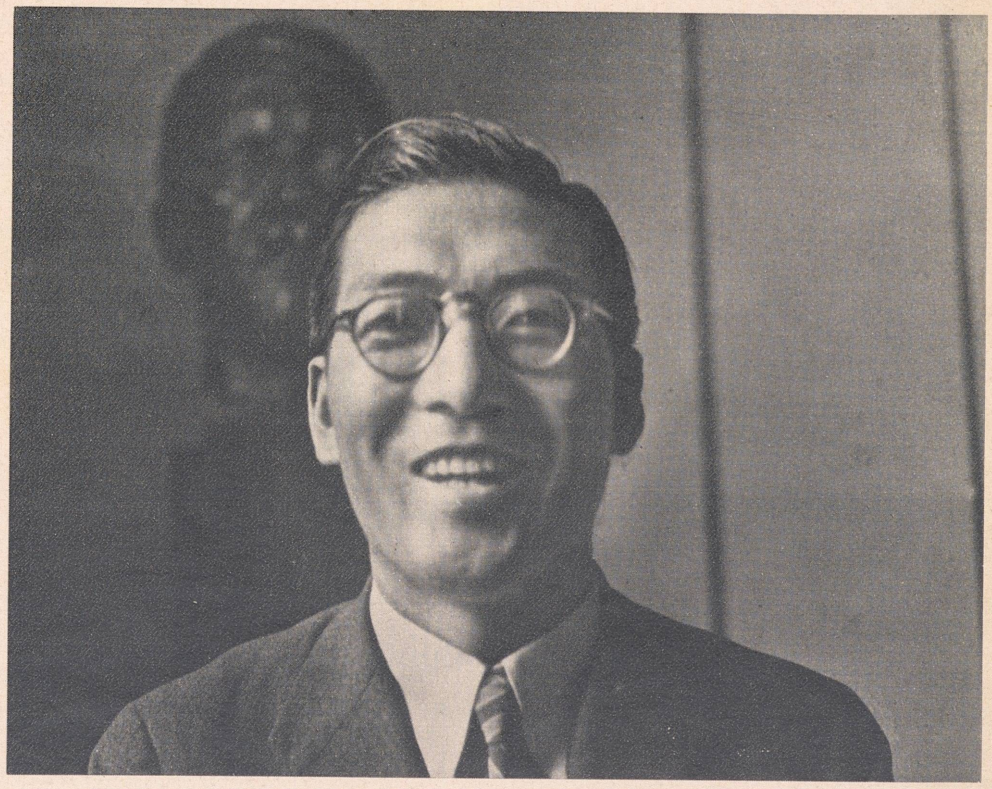
Filippo Bojano
har nu i 11 år ledet det italienske agentur Stefani i Berlin, og representerer dessuten avisen „Popolo d'Italia". Han har ledsaget der Führer og il Duce ved deres forskjellige sammenkomster

Louis P. Lochner
mottar oss med følgende ord: „Jeg tror vi snart kan telegrafere til New York over Paris. Så sent som igåraftes spaserte jeg i Paris og der så det ut til at alt var lorden igjen. Da det var fastslått at Paris vilde komme til å kapitulere, løp vi så å si om kapp med de tyske soldater for å komme først." Neste år har Louis P. Lochner vært tyve år på sin post i Berlin. Han har, som han selv sier, lært Berlin ganske godt å kjenne i denne lange tid. Men så kjenner også Berlin Lochner. I flere år var han den førende mann i den utenlandske presse i Berlin

Susumu Ejiri
har nu et års tid representert det offisielle japanske presseagentur Domei i Berlin. Han er en stadig gjest ved riksregjeringens daglige pressekonferanser

Pierre J. Huss
har siden maktovertagelsen vært sjef for International News Service' kontorer i Berlin. Han intervjuet der Führer samme dag Saarområdet blev tysk igjen. Huss studerte journalistikk og var elev hos Dean Walter Williams, den kjente grunnlegger av den amerikanske journalistskole

Iwan Filippow
Det sovjet-russiske telegrambyrå TASS har en meget klok og skarpt i akttagende representant i Berlin. Han behersker det tyske sprog utmerket, enskjønt det er første gang han er utenfor Sovjet-Samveldets grenser. Iwan Filippow (til venstre) er alltid tilstede, når der holdes pressekonferanser, og ved siden av de offisielle artikler, leser han utdrag av adskillige av verdenspressens aviser

„Land og folk lærer man best å kjenne, når man ved siden av sitt yrke er en samler", sier svensken **Bertil Svahnström** fra „Svenska Dagbladet" og viser frem en verdifull, gjenstand fra sin kinesiske porselenssamling." Et lite funn som jeg gjorde i London, vakte denne min ‚interesse.'

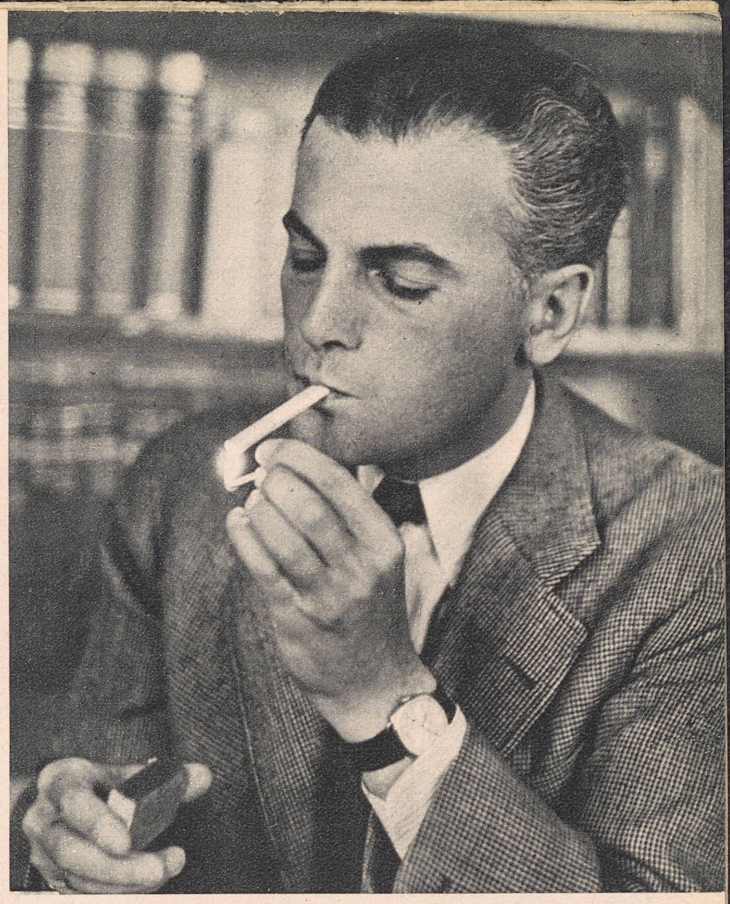
Frederick Oechsner
har i mange år ledet „U P"s kontor Berlin, og følger som sine andre kollegaer valgsproget: First news best news

Dr. Helge Knudsen
som i to år har vært korrespondent i Berlin for den store danske avis „Berlingske Tidende" forteller følgende: „Da min kone og mine barn er i Danmark, har jeg ikke stort annet å beskjeftige mig med enn krig, politikk og atter krig. En liten avveksling har jeg da allikevel når det er godt vær, for da sykler jeg til utenriksministeriet, og som ekte danske er dette noe jeg forstår mig på"

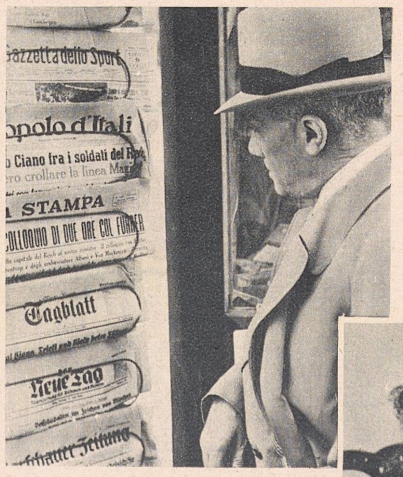
Ute på altanen fotograferte vi **Eero Petäjäniemi** sammen med sin frue. Han var nettop kommet tilbake fra Paris, hvorfra han hadde sendt beretninger til „Helsinki Sanomat"

„To datoer" sier **Milan Radulovic,** „har vært av særlig betydning for mig som journalist. Mars 1937: Dengang arbeidet jeg ennu i redaksjonen for avisen „Politika", og følte at nu var tiden inne til at Italia og Jugoslavia måtte komme til nærmere Forståelse med hverandre. I løpet av to måneder lærte jeg italiensk. Ciano kom virkelig til Belgrad. Han bekreftet senere, da vennskapsbåndet allerede var knyttet mellem våre to land, at samtalen med mig på italiensk hadde fått isen til å smelte. Her har jeg et billede fra denne samtale

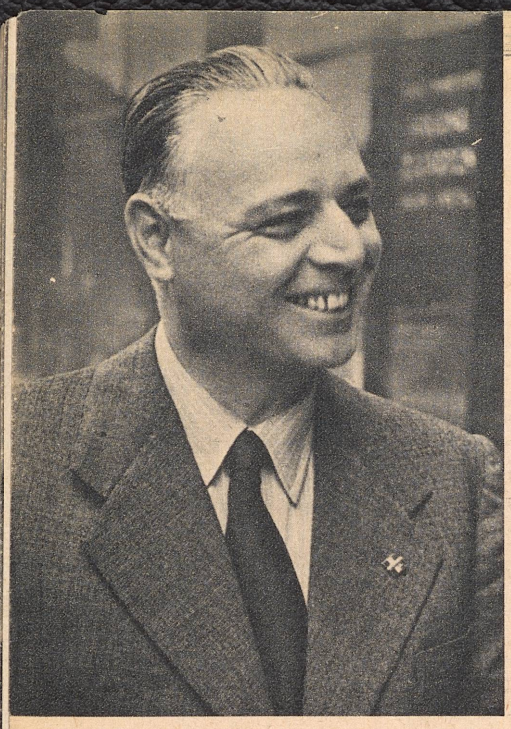
I februar 1940: „Altmark"-affæren. I et spesialfly som den tyske regjering hadde stillet til rådighet, inntraff jeg i løpet av et par timer ombord på skibet. Fra Norge skrev jeg så flere artikler, hvor jeg forutsa begynnelsen til den aktive krig mot England og alle dens faser. Heller ikke denne gang hadde jeg innlatt mig på løse rykter og sensasjoner, men iakttatt grundig, og valgt ut, de avgjørende ting av interesse blandt de forskjellige begivenheter

Dr. Giuseppe Piazza
er på hjemveien, og kaster et blikk på aviskiosken om de tallrike italienske aviser og da især „Stampa" Turin, er godt plasert

Fru Dr. Ada Norna
var allerede som student en begeistret journalist. Sine første store beretninger skrev hun fra Berlin til den finske avis „Uusi Suomi". Hun har nu i flere år vært korrespondent for denne avis i Berlin

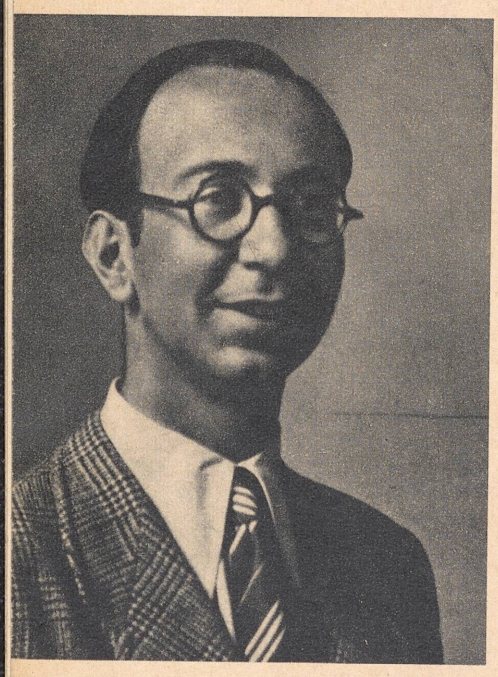
Dr. Pietro Solari har i flere år vært korrespondent for „Corriere della Sera" i Berlin, og er nu bladets krigskorrespondent

Makoto Maki er blitt såret i kinakrigen. Nu sender han beretninger om Tysklands krigsførsel til Tokios store avis „Yomiuri"

Atanas Bobeff
kom i 1936 til Berlin som korrespondent for avisen „Utro". Vi fant Bobeff sittende ved sitt radioapparat, på hvilket der stod et barnebillede av den bulgarske kronprins, som var tilegnet ham. Hr. Bobeff husker særlig slaget ved Oxhøft i nærheten av Danzig, . . . et av de få slagene hvor journalistene hadde en fullstendig oversikt, da der samtidig blev kjempet i luften, på land og fra sjøen"

César Gonzales-Ruano
er en filosof, romanforfatter og korrespondent for den spanske avis „ABC". Hans stolthet er en samling, bestående av kinafigurer og sigarettesker

Ramon Garriga
var under den spanske frihetskrig, en av krigskorrespondentene i Franco's „pressetjeneste". Nu representerer han det offisielle spanske agentur „Efe" i Berlin

Gyula von Zathureczky
er ungarer, og elsker musikken. Kun når han må til fronten for å sende krigsberetninger til „Uj Magyarsag" glemmer han pianoet og sangen

Fortsatt fra side 33 (Slik falt Paris)

time, så er forhandligene strandet. Da tordner kl. 9 om morgenen de tyske bombesveiter over Paris slik at de bokstavelig talt vil formørke himmelen. Da begynner også den tyske armés konsentriske angrep med dens allerede opstilte tunge og tyngste artilleri. Dette meddelte major H. franskmennene før han gikk.

De sitter meget tause tilbake. —

Efter en stunds forløp begynner vi en nøitral samtale med dem. Vi underholder oss med dem om deres lands skjønnhet og fruktbarhet, om Paris's kunstverker, de mange slotter, og skjønne parker i omegnen. Og vi røker sigaretter sammen under vår samtale.

Det er blitt dag, og panservognene gjør sig klar. De første kjører allerede forbi våre vinduer. Det er ennu ikke avgjort om de skal kjøre åpne eller lukket, om de skal kjøre fredelig eller med ildspyende våpen. Men kjøre skal de ubetinget. Samtalen mellem oss og franskmennene er forstummet igjen. En halv time går, 40 minutter. Majoren er ennu

Ecouen. 14. 6. 1940 kl. 7.40 om morgenen. Den tyske offiser, som førte forhandlinge - ne, tar avskjed med den franske parlamentær, efter at dokumentet blev untertegnet

ikke kommet tilbake. Stadig vekk ser franskmennene på klokken, de er blitt urolige og farer sammen når panservognenes motorer begynner å larme. Man kan se det på dem, og de skjuler det heller ikke lenger. De er bange for Paris, det vakre livslystne og nytelsesrike Paris. Vel kanskje også symbolet for verdensmakten Frankrike. Der mangler ennu 5 minutter på full time, da er Major H. endelig tilbake.

Franskmennene underskriver

Klokken kan være henimot kl. 7.30 morgen den 14. juni 1940 da har Paris, den franske hovedstad og tidligere verdens største festning betingelsesløst kapitulert. Den franske majoren setter sitt navn under protokollen, som vi har medbragt. Det hersker en fullkommen stillhet. Bare lysene brenner fremdeles.

Et øieblikk må jeg vende mig bort, for å bli herre over mine følelser.

„Paris har kapitulert!" Vår ordonnans er med dette utrop styrtet ut i haven. Han faller i armene på en pansersoldat og kan vanskelig beherske sig. Andre kommer til, panservåpnets menn fra alle kanter. Et øieblikk synes det som om de vil kaste luene i været, og bryte ut i vill jubel, idet de roper til hverandre „Paris har kapitulert." Men i dette øieblikk viser franskmennene sig på trappen foran huset. Og se — den tyske disiplin seirer hos pansersoldatene. „Giv akt" roper en av dem høit. Alle slår helene sammen og hilser den slagne fiende med hevet hånd. Som ved en parade, følger de utsendingene, fra den tapre motstander, som nu overlater sin hovedstad til seierherrens edelmodighet. Så sprer de sig, for å gjøre sig klar til innmarsjen.

Signal nr. 8. 1. årgang, 25 juli 1940 / utkommer hver 14. dag / Chefredaktør: Harald Lechenperg / Forlag og trykkning: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochst. 22/26 / All rett forbeholden / All rights reserved / Entered as second-class matter at the Postoffice of New York N. Y. / Printed in Germany

HILGERS A G

STÅLKONSTRUKSJONER AV ENHVER SLAGS

NAGLET OG SVEISET

FABRIKKER I RHEINBROHL OG NEUWIED

Høikonstruksjoner

Brokonstruksjoner

Stålplatekonstruksjoner

Konstruksjon av store beholdere

Skibskonstruksjoner

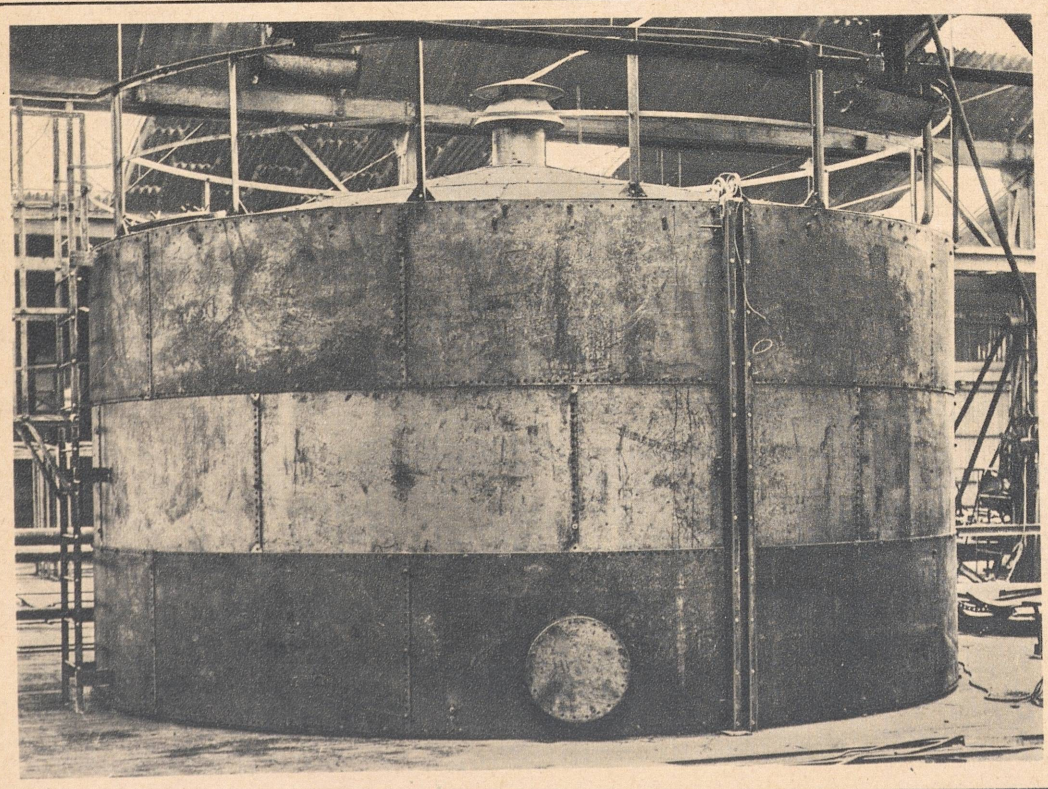
for elv- og kanaltrafikk

Galvaniseringsanlegg

Stålovertrekk

Viadukt over flersporet jernbanelinje

Hilgers bygger:

Broer for Mexico, Guatamala, Costa-Rica, Bolivia, Jugoslavia Siam, Indokina;

Beholdere for Italia, Nederland, England, Iran, Kina, Sveits, Danmark, Latvia;

Verksteds- og lagerhus for Østafrika, Irland, Italia, Frankrike, Paraguay, Venezuela:

Stålstillaser for Japan, Siam, Manschukuo, Italia;

Stålplatekonstruksjoner for Irak, Norge;

Sjaktstillaser for Nederland, Frankrike;

Jernbanehaller for Ankara/Tyrkia

Komplette redskapsvogner til brobygning for Tyrkia;

Pontoner for Kolumbia;

Beholder på 200000 ltr.
for Iran

HILGERS BYGGER I HELE VERDEN!

Utilgjengelig

ORKNEY-ØYENE

SCAPA FLOW

HEBRIDENE

SKYE

MORAY FIRTH

450 Km

NORDKANALEN

FIRTH OF CLYDE

FIRTH OF FORTH

ISLAY

MULL

2,9

0,6

1,4

1,1,2

1,6

5,5

18,9

0,7

6,7

1,4

550 Km

0,9

0,7

3,3

41,4

2,4

180 Km

0,8

3,3

185 Km

IRLAND

DEN IRSKE SJØ

NORD-SJØEN

ST. GEORGS-KANALEN

CARDIGAN-BAY

THE WASH

SCILLY-ØYENE

KANALEN

IOF. WIGHT

Thurso
Wick
Helmsdale
Tain
Dingwall
Strome Ferry
Inverness
Elgin
Cullen
Banff
Fraserburgh
Peterhead
Ballater
ABERDEEN
Montrose
DUNDEE
Perth
St Andrews
Leven
Kirkcaldy
Stirling
Alloa
Dumbarton
Greenock
Paisley
GLASGOW
Rutherglen
EDINBURGH
Hamilton
Motherwell
Kilmarnock
Ayr
Londonderry
Larne
Port Patrick
Stranraer
BELFAST
Dumfries
Berwick
Galashiels
Selkirk
Hawick
Alnwick
Carlisle
NEWCASTLE
Tynemouth
S.SHIELDS
GATESHEAD
SUNDERLAND
Dunham
West Hartlepool
Stockton
Darlington
MIDDLES-BROUGH
Scarborough
Bridlington
York
Keighley
LEEDS
BRADFORD
Wakefield
Goole
Hull
Grimsby
Barnsley
Doncaster
Rotherham
SHEFFIELD
Chesterfield
Mansfield
Lincoln
Louth
Boston
NOTTINGHAM
LEICESTER
Peterborough
ELY
Wells
Cromer
Kings Lynn
East Dereham
NORWICH
GR.YARMOUTH
Lowestoft
Cambridge
Bury St.Edmunds
Bedford
Ipswich
Bishops Stortford
Hertford
Watford
CHELMSFORD
Colchester
Harwich
Felixstowe
LONDON
SOUTHEND
Windsor
Reading
Aldershot
Gravesend
Chatham
Reigate
Margate
Ramsgate
Maidstone
Canterbury
Dover
Folkestone
Tunbridge
Horsham
Worthing
Lewes
BRIGHTON
Eastbourne
Hastings
Calais
Dunkerque
Boulogne
Antwerpen
Gent
Dieppe
LE HAVRE
Cherbourg
SOUTHAMPTON
Winchester
Aldershot
Swindon
Oxford
Aylesbury
Luton
Northampton
Banbury
Kettering
COVENTRY
Worcester
Hereford
Hay
Cheltenham
Gloucester
BRISTOL
Weston
Bath
Trowbridge
Warminster
Shepton Mallet
Bridgwater
Taunton
Tiverton
Exeter
Ilfracombe
Barnstaple
Bodmin
PLYMOUTH
Truro
Redruth
Falmouth
Penzance
Torquay
Dartmouth
Dorchester
Poole
Portland
BOURNE-MOUTH
Newport
PORTS-MOUTH
Wexford
Dublin
Kingstown
Drogheda
Dundalk
Wrexham
Chester
Flint
Festiniog
Aberystwyth
Welshpool
Shrewsbury
Cardigan
Milford
Pembroke
Llanelly
SWANSEA
Rhondda
Newport
CARDIFF
Bangor
ANGLESEA
Birkenhead
Bootle
St Helens
LIVERPOOL
Southport
PRESTON
BLACKPOOL
BLACKBURNE
BURNLEY
Bolton
Bury
Rochdale
OLDHAM
Huddersfield
MANCHESTER
Stretford
Macclesfield
Crewe
STOKE ON TRENT
Stafford
DERBY
Burton
WOLVERHAMPTON
WALSALL
W. Bromwich
Dudley
BIRMINGHAM
Barrow
Millom
Egremont
Workington
Maryport
Carlisle
Lancaster
Dumfries
Stranraer
Ayr
Kilmarnock
Motherwell
Hamilton
Rutherglen
Paisley
Greenock
Dumbarton
Alloa
Stirling
Perth
Leven
Kirkcaldy
Montrose
Peterhead
Fraserburgh
Banff
Cullen
Elgin
Inverness
Strome Ferry
Dingwall
Tain
Helmsdale
Wick
Thurso
Ballater
Mull
Islay
Skye
Hebridene
Orkney-øyene
Scapa Flow
Utilgjengelig

Tegnene betyr:

- Industriområder
- Kullforekomster
- Prosentual andel av den samlede omsetning
- Jernbaner
- 200 km Flyveavstander

Innen det tyske luftvåbens rekkevidde. Mens de viktigste industri- og forsyningscentra i Tyskland liggerfordelt over et stort område, og gjennemgående befinner sig ca. 1000 km. borte fra de engelske luftbaser, ligger den engelske industri tett sammentrengt over fire av Englands vesentligste kullforekomster. Disse steder kan de tyske fly gjennemsnittlig nå på 2½ time. Av jernbanelinjer er det kun tre hovedstrekninger som er av betydning. Dessuten har England for sin innførsel bare seks store havner til rådighet